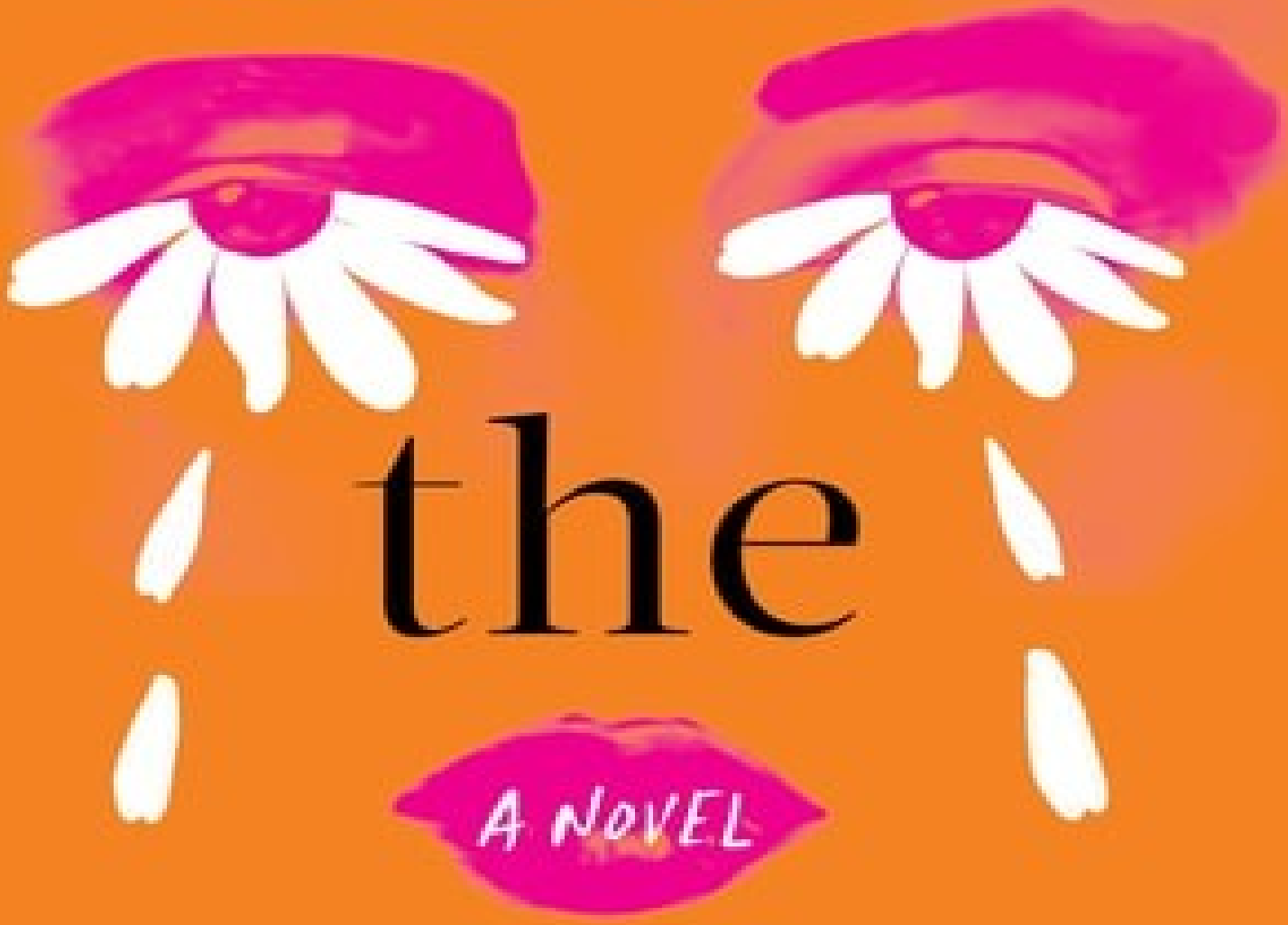
Heart the Lover

LILY KING

New York Times Bestselling Author of *Writers & Lovers*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

Kalbin
Sevgilisi

Lily King'in diğer eserleri

Kışın Beş Salı Yazarlar ve Aşıklar
Öfori
Yağmurun Babası
İngilizce Öğretmeni
Hoş Saat

Kalp
Aşık

A NOVEL

LILY KING

Grove Press
New York

Telif hakkı © 2025 Lily King

Kapak tasarımı Amanda Hudson

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle, herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. Yayıncının yazılı izni olmadan, ancak bir eleştirmen, eleştirisinde kısa alıntılar yapabilir. Bu kitabın taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak dağıtılması veya yayıncının izni olmadan bu tür faaliyetlerin kolaylaştırılması yasaktır. Lütfen

sadece yetkili elektronik baskıları satın alın ve telif hakkı bulunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz. Eğitim kurumlarının üyeleri, sınıfta kullanmak veya antoloji hazırlamak amacıyla eserin bir kısmını veya tamamını fotokopi ile çoğaltmak istediklerinde

antoloji için eserin bir kısmını veya tamamını fotokopi çekmek isteyen eğitim kurumlarının üyeleri, taleplerini Grove Atlantic, 154 West 14th Street, New York, NY 10011 veya permissions@groveatlantic.com adresine göndermelidir.

Yazarın notu: Kurgusal öykü “The Last Fall” (Son Düşüş), David Updike’ın güzel kısa öyküsü "Bachelor of Arts"tan esinlenerek yazılmıştır. Tıbbi danışmanlık için Michael Goldfinger'a ve hayatımdaki herkese sevgi ve nezaketleri için çok teşekkür ederim.

Bu yayının yapay zeka ("AI") teknolojilerini eğitmek için kullanılması açıkça yasaktır. Yazar ve yayıncı, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanım haklarını saklı tutar.

İLK BASKI

Céline, Ralph Manheim tarafından çevrilmiş, *Journey to the End of the Night*'tan, telif hakkı © 1934, 1952 Louis-Ferdinand Céline, Çeviri telif hakkı © 1983 Ralph Manheim.
New Directions Publishing Corp. ve Alma Classics'in izniyle yeniden basılmıştır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

Bu kitap, Alpha Design & Composition of Pittsfield, NH tarafından 11,5 punto Bembo yazı tipi ile dizilmiştir. İlk Grove Atlantic ciltli baskı: Ekim 2025

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama verileri bu kitap için mevcuttur.

ISBN 978-0-8021-6517-6
eISBN 978-0-8021-6518-3

Grove Press
Grove Atlantic'in bir imtiyazı
154 West 14th Street New
York, NY 10011
Publishers Group West tarafından dağıtılmaktadır

groveatlantic.com

Tyler, Calla ve Eloise'e,
kalbimin sevgililerine

Bir gün senin hakkında bir kitap yazacağımı biliyordun. Bir keresinde, senin hariç tüm hit şarkıları ortaya çıkardığımı söylemiştin.

Senin bunu nasıl anlatacağını
asla bilemeyeceğim. Benim için
her şey burada başlıyor. Aynen
böyle.

Profesör, iki adet neon turuncu kağıt parçası tutuyor.

"Kaba ambalajına rağmen," diyor, her iki elinde birer sayfa sallayarak Daytona'daki bayrakçı gibi, "bunu yüksek sesle okumak zorunda hissediyorum."

Ödev, Bacon'ın "Yaşam ve Ölüm Tarihi" adlı denemesinin çağdaş bir versiyonunu yazmaktı. Yazmak için son dakikaya kadar bekledim. Evde bulunan tek kağıt, Cadılar Bayramı partimizden kalan bu kalın kağıtlardı. Ve bu karton kağıdı daktiloma yerleştirmek kolay olmadı.

Profesör bunu okumaktan çok, sahneliyor. Benim hayal ettiğimden çok daha fazla hayat ve mizah katıyor.

Sınıfta iki zeki çocuk var. Ön sırada birlikte oturuyorlar ve ben sadece başlarının arkasını görebiliyorum, birinin bakır rengi kahverengi saçları, diğerinin ise kalın siyah at kuyruğu var. Profesör işleri o kadar sık onlara danışıyor ki, onların onun yüksek lisans asistanları olduğunu düşünüyorum. Denemem bana geri verildiğinde, ikisi de nereye gittiğini görmek için dönüyorlar.

O günden sonra, kızıl saçlı olan geri dönmeye başlar.
Üç ders sonra, yanıma oturur.

Kısa süre sonra beni kampüsün diğer ucundaki Modern Mobilya dersine götürür, bu ders kayıt olduğumda dolu olmayan tek sanat tarihi dersidir. On yedinci yüzyıl edebiyat dersimizde sadece otuz kadar kişi var, ama Modern Mobilya dersi, profesörün kürsüsüne doğru dik bir eğimde yerleştirilmiş minderli koltukların bulunduğu bir oditoryumda yapılıyor. Arkasında, Corbusier'in B 306 şezlongu ve Bauhaus iç içe geçen masalarının resimlerini gösteren büyük bir ekran var. O derste çok fazla uyuyorum.

Sam kısa ve kesik adımlarla yürüyor ve konuşurken de kesik kesik, azar azar konuşuyor, sonra uzun süre sessiz kalıyor. Sadece ders hakkında konuşuyoruz.

"Cromwell'e yeterince odaklanmıyor," diyor, "ve ona karşı direnişin tüm bu nesil yazarların hayal gücünü nasıl harekete geçirdiğine."

Katılıyorum. Başka ne yapabilirim ki? Ben sadece bir öğrenciyim, o ise bir akademisyen. Bu çok açık. Profesör olmayan bir akademisyenle hiç tanışmadım. Sam ise yüksek lisans öğrencisi bile değil. O da benim gibi son sınıf öğrencisi.

Daha sonra kütüphaneye gidip Cromwell'in kim olduğu hakkında okudum ve bir dahaki sefere Modern Mobilya'ya yürürken Rump Parlamentosu hakkında çok küçük bir şaka yaptım. Sam'in kahkahası sessizdi, daha çok nefes nefese kalmış gibiydi.

Bana *The Deer Hunter'ı* izleyip izlemediğimi sordu, ben de izlediğimi söyledim ve onun *The Compleat Angler'daki* avcı Venitore ile bir şekilde karşılaştırma yapacağını düşündüm. Bunun yerine, onunla birlikte tekrar izlemek isteyip istemediğimi sordu. Film cuma gecesi kampüste gösteriliyordu.

Öğrenci Birliği'nde buluşuruz. Biletimi çoktan almıştır. Metal sandalyeler ve bir stand üzerine bir ekran kurmuşlardır. Oturur ve ışıkların sönmesini bekleriz. Oda arkadaşım Carson, erkek arkadaşı Bud ile yanımızdan geçiyor. Bud, her fırsatta Fort Bragg'dan arabayla gelen bir Yeşil Bereli. Üç sıra önümüzde boş koltuklara doğru yan yana yürürken tartışıyorlar ve oturduktan sonra birbirlerini okşamaya başlıyorlar.

Film başlar. Uzun ve acımasızdır. Filmin yarısını dizlerimin üzerine bakarak izlemek zorunda kalırım. Sam yanımda bir yabancı gibi oturur. Sonunda Christopher Walken'ın cenazesinin ardından yemek masasında "God Bless America" şarkısını söylerler, görüntü donar ve film biter. Sam, jeneriği görür görmez ayağa kalkar ve ben de onu takip ederek Öğrenci Birliği'nden çıkarım.

Pye Street'teki odamın ya da bir şeyler içebileceğimizi düşündüğüm kasabanın yönünde olmayan bir kampüs yoluna giriyoruz. O birinci sınıftaki yurdunu gösteriyor, ben de bir sonraki avludaki yurdumu gösteriyorum. Film, bu binaları, bu avluları, hayatımızın bu yıllarını dayanılmaz derecede naif göstermiş. Bununla ilgili bir şey söylemek istiyorum, ama bu da naif geliyor. Onun yerine, erken kalkmam gerektiğini söylemeye başlıyorum ve o da bana bira içmek isteyip istemediğimi soruyor.

Barların olduğu yere doğru yürüyoruz, ama o bir yan sokağa sapıyor, sonra beyaz bir çitin kapısından geçip, basamaklı bir yoldan, üstünde bir ışık yanan bir ön kapıya doğru ilerliyor.

"Neredeyiz?"

"Benim evim."

Bana göstermek istediğini, bunun ilgi çekici olacağını bildiğini anlayabiliyorum. Öyle de.

Kapı kolunu çevirir — evin kilidi açıktır — ve kapıyı benim için açık tutar. Sol tarafta dik merdivenlerin bulunduğu küçük bir antreye adım atarım. Sağ tarafta ise üzerinde bir lamba, bir bloknot ve bir kalem bulunan küçük bir masa vardır. Açık bir kapının ardında, lacivert boyalı, çizgili bir kanepe ve kitaplarla dolu bir duvar bulunan bir oturma odası vardır.

Kitapların sayısına dikkat çekerim.

"Onlar sadece taşan kitaplar," diyor. Onu oturma odasından geçerek eski bir filmden çıkmış gibi görünen büyük bir çalışma odasına kadar takip ediyorum — dört duvarı tavandan tabana kitaplarla kaplı, kalın ayaklı büyük bir masa ve şöminenin önünde deri bir koltuk var.

"Akşamları piponuzu burada mı içiyorsunuz?"

Küçük bir gülümsemeyle deri koltuğun yanındaki masanın üst çekmecesini açar ve ahşap bir rafta düzgünce dizilmiş dört eski pipoyu gösterir.

Ben gülüyorum, o nefes nefese kalıyor.

"Bu kimin evi?"

"Dr. Gastrell'in. Chaucer dersini hiç aldınız mı? Ya da Milton seminerini?"

Kafamı sallıyorum. Gastrell'i daha önce duymuştum. İnsanlar ona "Gastrik" diyorlar. Uzak dur, diye duydum, çok sert biriymiş. Lisans öğrencileri seminerlere katılabilir mi?

"O şu anda izinli, Merton'da araştırma yapıyor." Tanımadığımı fark etti. "Oxford'da. Bize bir yıl boyunca burayı korumamızı istedi."

"Bize mi?"

"Yash ve ben."

Yash mı?

Benden bilmemi beklediği çok şey var.

İkimiz de bundan sonra ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz. Sam pipoların bulunduğu çekmeceyi kapatıyor ve ben tuvaletin nerede olduğunu soruyorum. Merdivenlerin altındaki eğimli bir kapıyı gösteriyor. Aslında tuvalete gitmem gerekmiyor. Sadece bir dakika yalnız kalmak istiyorum. Klozet derin ve az miktarda işediğimde suya çarptığında yüksek ses çıkarıyor, bu yüzden duruyorum. Ayna

Lavabonun üstünde, duvara yüksekte sabitlenmiş oval bir ayna var. Parmak uçlarımda durursam, alnımın yarısını, bir gözümü ya da diğer gözümü görebiliyorum.

Koridor boş, sokağa açılan kapı birkaç adım ötede. On dakika içinde Pye Caddesi'ndeki odama geri dönebilirim. Ama Carson ve Bud orada bir şekilde kavga ediyor olacaklar. Bir buzdolabı açılıyor ve ben sesi takip ediyorum.

Donanma odasındaki çizgili kanepede bira şişelerimizle oturuyoruz. Minderleri sert, biz de gerginiz ve o uzun sessizliklerden korkmayan bir adam. Etiketlerimizi kurcalayıp ara sıra konuşuyoruz. Bu hafta sonu çok işim olup olmadığını soruyor, ben de bir kısa öykü yazmam gerektiğini söylüyorum.

"Neden?"

"Kurgu dersim için."

Yavaşça başını sallar, paylaşmamaya karar verdiği bir düşünceyle dolu. "Ne hakkında yazacaksın?"

Odaya bakınıyorum. "Muhtemelen bu gece."

Endişeli görünüyor. Sonra nefes nefese kalıyor. "İyiymiş."

Ön kapı açılır ve duvara çarpar.

"Lanet olsun," diye bir ses koridordan gelir. Kapı titreyerek kapanır. "Beni takip etmiş olabilir diye kilitliyorum." Bir kahkaha. "Burada mısın? Daisy nasıldı?" Sınıfımızdan diğer çocuk odaya girer. Yash. "Vay canına. İşte karşımızda."

Saçları at kuyruğundan çıkmış, kalın ve siyah, omuzlarının biraz altına kadar uzanıyor. Gülmemeye çalışıyor.

"*Papatya* mı?" diyorum.

"Randevu, papatya," diyor. "Tüm randevularımıza papatya diyoruz. Ve bu geceki papatyam harikaydı." Geniş bir gülümsemeyle yaklaşıyor. Sam'e bakıyorum, onu dışarı atacağından endişeleniyorum, ama yüzünde daha önce görmediğim küçük bir gülümseme var. Artık üç kişi olduğumuz için benim kadar rahatlamış.

"Ne oldu?" diyor.

"Peki, ben gidip onu Kappa'dan alacağım," diyor Yash, kahve masasının önünde bize dönük durarak. Sam ve ben aynı anda geriye yaslanıyoruz, sanki televizyonu açmışız gibi. "Kayıt yaptırıp kan verip iffet yemini etmelisin, sonra da diğer zavallı adamlarla birlikte yirmi dakika boyunca tüm masalarda dantel örtülerle kaplı bir salonda beklemelisin.

masaların üzerinde *dantel örtüler* olan bir salonda diğer zavallı adamlarla birlikte yirmi dakika beklemek zorundasın. Tanrım, Ian da oradaydı, Victor Hugo'nun son sözlerini alıntılayan adam."

Sam kıkırdar. "Siyah ışık görüyorum."

"Kappa'da kesinlikle siyah ışık gördüm. O oda ürkütücü ve biraz da kokuyor, sanki annemin parmaklarını kokluyormuşum gibi, gün boyunca parmaklarını soktuğu her şeyi." Bana bakar ve parmağını havada birkaç kez sallamaya başlar. "Annem gerçek bir poker oyuncusu," der. "Sonunda merdivenlerde ayak sesleri duyulur ve bu kızlar hep birlikte aşağı inerler ve birbirlerine benziyorlar ve artık hiçbirimiz kimi dışarı çıkaracağımızı hatırlamıyoruz çünkü bütün gece o oyun parkında sıkışıp kalmışız. Ancak, biri beni sıraya dizilmiş kişilerden tanır ve oradan hemen çıkarız. Onu Pip's'e götürdüm, nadir görülen korkunç bir hastalığı olan babası ve pislik gibi görünen kardeşi hakkında konuştuk ve ben kirli sünger üzerine maroon glop denen bir şey sipariş ettim ve onu Kappa'ya geri götürdüm. O, artık boş ve çok loş olan oyun parkında bana bir şey *göstermek* istiyor ve ben duvardaki berbat Konfederasyon tüfeğine bakmak zorundayım. O, bunun *büyükbabasına* ait olduğunu söylüyor ve ben hızla kapıya yöneliyorum, ama bacakları birdenbire üç metre uzuyor ve o oraya önce varıyor, beni birtakım ceket askılarına doğru itiyor ve bir yılan gibi çenesini açıyor. Çok korkunçtu. Kaçmayı başarırım ve aramıza ekran kapıyı koyarım — hayali kapıyı kalkan gibi kaldırır — ve kibarca iyi geceler dileyip koşarım.

Sam o kadar çok gülüyor ki ses çıkarıyor.

Yash burnunu çekip özür diler ve gözlerini siler. Dikleşir ve bize parmaklarını sallar. "Umarım bu biraz daha iyi gider."

"Biraz garip," diyorum ve ikisi de gülüyor.

"Daha iyi olacak. Sam alışılması gereken biridir," diyor. "Bonne nuit." Ve merdivenleri tırmanıyor.

Sam kalkar ve oturma odasının iki kapısını da kapatır. Kanepeye tekrar oturduğunda, bana daha yakındır.

"Papatya mı? Lütfen Daisy Buchanan gibi değil de, iyi anlamda olduğunu söyle." "İyi anlamda," der ve beni öper.

Pazartesi günü Sam beni Modern Furniture'a kadar geçirir ve elli dakika sonra çıktığımda beni beklemektedir.

"Öğle yemeğine gelmek ister misin?"

Hindi sandviçleri yiyoruz ve yine kanepede öpüşüyoruz. O işleri aceleye getirmiyor. Mantık dersine gitmem gerekene kadar öpüşüp öpüşüyoruz.

Kampüsü biraz başım dönerek geçiyorum. Pazartesi günü, güpegündüz Doc Gastric'in kanepesinde öpüşmeyi düşünerek sürekli kahkahalar atıyorum. Öpüşürken tüm o garip hisler yok oldu. O küçük şeyler söyledi, ben küçük şeyler söyledim ve o çizgili kanepede birbirimizi güldürdük.

Benim ne kadar az deneyimim olduğunu anlayabilir miydi? Şimdiye kadar tek erkek arkadaşım vardı, Jay, geçen yıl. Sonbaharda tanışmıştık ve bahar tatili için onu eve getirmiştim, ama annemin mutfağında ona olan aşkım bitmişti. Okula dönerken uçakta ona söyledim, ki bu ayrılmak için berbat bir yerdi. Ağladı ve çırpındı, ama kalkıp tuvalete gidip kendini toparlamadı. Konuşma oldukça sakin başladı, bana sık sık söylediği şeyi söyledi, yani duygularımı bir yangın hortumu gibi dışarı çıkıncaya kadar içimde tuttuğumu, bu kadar çok saklamasaydım birbirimizi daha iyi anlayabileceğimizi söyledi. Ama yavaş yavaş kararımı değiştiremeyeceğini anladıkça, suçlamaları daha yüksek sesle oldu. *Uçak biletler*imizi o ödemişti. *Massachusetts'teki berbat* bir kasaba yerine arkadaşlarıyla *Key West'*e gidebilirdi. Annesi benim *lezbiyen* olduğumu sanıyordu. "Sana seks hakkında bildiğim her şeyi ben öğrettim!" diye bağırdı, o zamanlar kapısı olmayan kokpite kadar koridorda. Bu doğruydu. Öyle yapmıştı. Ben bakireydim ve o eğlenceli ve sevgi dolu bir rehberdi. O zamanlar onu veya seksimizi karşılaştıracak başka bir şeyim yoktu, ama şimdi onun özellikle çekincesiz olduğunu ve bu tavrını bana da aktardığını biliyorum. Şimdi benim bunu başka birine aktaracak olmamdan hoşlanmıyordu. Bu gerçeğe çok takılmıştı. Hayatımın en uzun uçuşuydu ve tekerlekler piste değdiğinde ve özgürlüğüme kavuşmak üzere olduğumda minnettar oldum. Jay'den sonra, çalıştığım restoranda barmenle, dönem başında düzenlenen domuz kızartma partisinde bir adamla ve en son olarak da Carson'ın, bizim Halloween partisi için Cyndi Lauper kılığına girmiş bir arkadaşıyla öpüştüm.

Sam beni cuma günü akşam yemeğine davet ediyor. Evi kendimize aitmiş gibi hayal ediyorum, Dr. Gastrell'in şamdanları yemek odasında yanıyor. Kapıda ona bir şişe şarap uzatıyorum.

Sam etikete bakar ve kolunu uzatarak beni oturma odasına davet eder.

"Bu akşam pepperoni ile 1987 Riesling şarabı içeceğiz," diyor arkamda, Yash ve kanepede oturan tanımadığım bir adama. Bu adamın kafasında 15 santim kalınlığında kızıl bukleler var. Kısa bacakları ve büyük spor ayakkabıları Dr. Gastrell'in cilalı sehpasının üzerinde duruyor. Spor ayakkabılarının yanında dört kutu pizza var. Yash şarap kadehleri almaya gidiyor.

Kızıl saçlı adam beni işaret ediyor. "Birinci sınıf. Yabancıların tanışma partisi. Dale Greensmith'le gitmiştin."

"Bu Ivan," diyor Sam.

Ivan gözlerini kapatır. "Kırmızı elbise. Siyah

düğmeler." "Sen çok tuhafsın."

"Haklıyım, değil mi?"

"Elbise konusunda. Randevuyu hatırlamıyorum."

Sanki yalan söylüyormuşum gibi gülüyorlar, sanki bir erkek bir elbiseyi bir kızdan daha iyi hatırlayamazmış gibi.

"In Riesling veritas," diyor Yash, şarabı mavi çan çiçeği şeklindeki, inanılmaz derecede ince küçük kadehlere doldururken. "Bu gece bitmeden eski Dale Greensmith hakkındaki gerçeği öğreneceğiz."

Sam ve ben, Yash ve Ivan'ın karşısındaki koltuklara otururuz. Şarap tatlı ve iğrençtir, ama parmaklarımla bu kırılgan küçük kadehi tutmayı seviyorum.

Ivan da daha önce hiç tanışmadığım bir başka İngilizce bölümü öğrencisi. "James Joyce hakkında aklına gelen her şeyi, hiçbir şeyi atlamadan anlat bana" diyor.

Neyse ki lise İngilizce öğretmenim Joyce'a biraz takıntılıydı. "Bilinç akışı, onomatopoeia, epifani, evet yapacağım evet dedim Evet, ve yumuşakça düşmek, yumuşakça yaşayanlara ve ölümlere düşmek."

Ivan ellerinin avuç içlerini gözlerine bastırır ve başını ileri geri sallar. "Evrenin içinden hafifçe düşüyor ve hafifçe

düşüyor, sanki son sonlarının inişi gibi, tüm yaşayanların ve ölülerin üzerine." Ben bittim," diye sızlanıyor.

"*Finnegans Wake* üzerine tezini yazıyor," diyor Sam.

Ivan ellerini ayırıp son bir umutla bana bakar. Ama ben bunu hiç duymadım.

"Tez yazıyor musun?" diye soruyorum Sam'e. "Onur programında yazmak zorundasın."

"Ah, doğru." *Onur* programı. Sanki başka bir üniversiteye gidiyormuşum gibi hissediyorum ve onlar da bunu biliyorlar.

"Kimi aldın?" diye sorar Ivan.

Öyle bir şeydi. Hangi dersleri aldığını değil, hangi hocaları aldığını soruyorlar.

Biraz zorlanarak birkaç isim sayıyorum. "Brody, Iyengar, Doukas." Aklıma gelenler sadece bunlar.

Tanıyan yok.

"Yaratıcı yazma dersleri veriyorlar."

"Zavallı herifler," diyor Ivan. Sam ona bir şey işaret ediyor. "Demek istediğim, bütün dönem boyunca berbat hikayeler okumaktan daha kötü ne olabilir ki?"

"Artık berbat değiller. Ben ileri seviyedeyim." İleri seviyeye geçmek için 101, 201 ve 301 derslerini almak gerekiyordu.

"Oh, *ileri seviye*." Ivan gülüyor.

"Birinci sınıfta yaratıcı yazma dersi aldım," diyor Yash. "Hayır, almadın," diyor Sam.

"Aldım. Iyengar'dan." Bana bakar. "Hikayemi hiç *beğenmedi*."

"Bu doğru değil," der Sam.

"*Nefret* etti."

"Küçük onay işaretleri ve güzel bir yorum vardı."

"İki onay işareti on beş sayfada sayfada ve on yorum küçümseyiciydi.

"Öyle değildi."

"Bu gelecek vaat ediyor." Yüzünü buruşturur.

"Muhtemelen, alt kısmında "dahi" veya *"parlak"* kelimeleri yazmayan ilk ödevindi," diyor Sam.

"Öyle değil. Öyle değil. Ama 'gelecek vaat eden'? Sanki çok uzak bir gelecekte, en ufak bir yetenek belirtisi gösterebilirim gibi mi?"

"Yani bir daha almadın mı?" diye soruyorum. "Hayır."

"O dersi bile almadı," diyor Sam. "Üç hafta sonra bıraktı."

"Hayran olduğum yazarların hiçbiri yaratıcı yazma dersleri almadı," diyor Yash. "Sanırım ben de idare ederim."

Ivan, altın kenarlı narin beyaz bir tabakta, ortasında bir demet gül tomurcuğu olan bir dilim pizza uzatıyor bana. "Kırmızı elbise giydiğin gece dışında, neden seni daha önce hiç görmedik?" diye soruyor. "Nerede saklanıyordun?"

Kız öğrenci kulübünde değildim, erkek öğrenci partilerine gitmedim ve haftada üç gece bir restoranda çalıştım. "Bilmiyorum. İlk yılımda golf takımındaydım, bu yüzden çok seyahat ettim." Bu, gerçeği biraz abartmak oluyor.

"Lanet olası golf takımında mıydın?" diyor. Üniversitemizin çok iyi bir golf takımı var, on bir yıl üst üste ACC şampiyonu olmuşlar.

"Birinci sınıfta. Sonra bıraktım." İlk haftada bıraktım. "Kahretsin. Sen bir acemiydin."

"Herkes yeni üye." 1920'lerde mi sanıyordu? Artık kimse yürüyerek gelmiyordu.

"O Daisy Buchanan değil, Jordan Baker," diyor Yash, sonra kulağını bana doğru eğiyor. "Sesin para gibi mi geliyor?"

"Hayır. Golf bursunu bırakan biri gibi geliyor."

Adımı Jordan olarak değiştirdikten sonra hepsinin beni daha çok sevdiğini anlayabiliyorum. Bu adı sık sık kullanıyorlar.

Yash boş pizza kutularını mutfağa götürüp kartlarla geri geliyor. "Jordan kesinlikle hearts oynamayı biliyordur."

Bilmiyorum, ama kart oyunlarını seviyorum ve çabuk öğrenirim, ikinci elden shoot the moon yaparım.

"Jordan. Sly J. Dikkat et, Sammy."

Sam bana hızlıca bir bakış atar, kart destesinin üstünde küçük bir gülümseme belirir. "Peki," der Sam, altı el oynadıktan sonra, tüm kartları toplar ve tekrar dağıtmadan.

"Ona gravürlerini gösterme zamanı geldi mi?" diyor Ivan. "Odasında gerçek gravürler var. Tanrı şahidimdir."

"Bir bakmak ister misin?" Sam kızarıyor ve gözleriyle bana soruyor.

Yash mutfakta bulaşık makinesini dolduruyor.

Ben başımı sallıyorum.

Koridorda elimi tutar ve ben onu dar ve dik merdivenlerden yukarı takip ederim. En üstte bir dönüş vardır, sonra iki basamak daha. Duvardaki bir düğmeye uzanır. Bir süre sonra eski bir aplik yanar, loş bir ışıkla. Beni ön yatak odasına götürür. Tavan lambasını açmaz ve gravürlere bakmayız. Beni Dr. Gastrell'in uzun çift kişilik yatağına çeker.

Öpüşüyoruz ve bacaklarımızı birbirine doluyoruz. O, bütün gece beni buraya çıkarmak istediğini söylüyor. Birbirimize sıkıca sarılıyoruz ve kot pantolonumu çıkarmadan boşalacakmışım gibi hissediyorum. Parmaklarım çalışmıyor gibi göründüğü için gülüyoruz ama fermuarını açıyorum ve pantolonumu çıkarır çıkarmaz bana uzanıyor ve ne kadar ıslak olduğumu hissedince düşük bir homurtu çıkarıyor. Onun da kot pantolonunun fermuarını zorladığını hissediyorum. Kemerine uzanıyorum ve o hayır gibi bir şey söylüyor. Kumaşın içinden nabzını, ucunun şeklini hissedebiliyorum. Hareketsiz kalmak için tüm gücümü kullanıyorum. Beni öpüyor ve parmağıyla beni okşamaya başlıyor, ama neden ona dokunamayacağımı açıklamıyor.

Oturup pantolonumu giyiyorum. Arzu hala içimde dolaşıp duruyor, sinir bozucu bir şekilde, ayık olman gereken bir anda sarhoş olmak gibi.

"Lütfen yanlış anlama," diyor.

Yash ve Ivan'ın aşağıda tartıştıklarını duyuyorum, birkaç gürültü, sonra Yash'ın kahkahası. İkisi de olanları zaten biliyormuş gibi utanç duyuyorum. Ivan bizi buraya gönderdi. Nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Paranoyak bir yanım var ve buradan çıkmam lazım.

Ayakkabılarımı giyip, sütyenimi düzelttikten sonra kapıyı açıyorum.

"Jordan." Sam çok hızlı hareket edebilir. Koluma, kalçama dokunur. Gömleğimi kaldırır ve başparmağıyla okşar. "Lütfen kal. Lütfen, lütfen, lütfen. Açıklayabilirim." Dudakları saçlarımda, başparmağı kalça kemiğimde hareket ediyor. Aşağı inip çıkarken Yash ve Ivan'ı görmek istemiyorum. Sonunda pes ediyorum.

Yatak örtüsünün altına giriyoruz. Gömleklerimizi ve iç çamaşırlarımızı çıkarmıyoruz. Bana sarılır, boynumu ve kulağımı öper, vücudum isyan eder. Gitmem gerek. Kalmam gerek. Onun sertliğini hissedebiliyorum.

Jay için hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Benden çok önce uykuya dalıyor ve bir açıklama yapmıyor.

Erken uyanırım. Tuvaleti aramam lazım. Sam'i uyandırmadan yataktan kayarım. Bir kez daha kot pantolonumu giyip kapıyı açarım. Aplik hala yanıyor ve koridorun sonunda iki kapı var. İkisi de kapalı. Su tesisatı nedeniyle tuvaletin mutfağın üstünde olacağını tahmin ediyorum, bu yüzden soldaki kapıyı yavaşça, biraz aralarım.

Bu bir banyo değil. Sarı yatak örtüsünün altında ikiz yatakta yatan Yash. Etrafı kitaplarla çevrili. Duvarlar boyunca ve yatağın etrafında yığınlar halinde kitaplar var, birkaç tanesi de sarı yatak örtüsünün üzerinde, onun yanında. Sırt üstü yatıyor ve daha önce hiç görmediğim kadar konsantre ve ciddi bir ifadeyle, sanki uyumak çok zor bir işmiş gibi. Kapıyı kapatıp koridorun karşısındaki banyoya giriyorum.

Geri döndüğümde Sam uyanıktır. Yanına uzanırım ve bol bol öpüşür, birbirimize sarılırız. Jay ile sabahları seks yapmayı hiç sevmezdim, ama sabahları cinsel tatminsizlik daha da kötüdür. Dikkatimi dağıtmak için omzunun üzerinden yatağının başucundaki kitapların sırtlarına bakarım. *Aziz Augustine'in İtirafları*, *Havari Pavlus*, *Sadece Hristiyanlık*.

Oh.

"Acıktım," diyorum. "Gitmeliyim." "Sana

kahvaltı hazırlayayım."

Mutfağa iniyoruz.

Burası, çentikli seramik lavabosu ve zemini büyük siyah beyaz fayanslarla kaplı, bakımsız, eski moda bir mutfak. Cam pencereli bir arka kapı ve dışarıda, uzamış çimlerin üzerinde tek bir hüzünlü sandalyenin durduğu küçük bir bahçe var. Eski buzdolabının yanındaki duvara yaslanmış küçük masaya oturuyorum. Sam, üstünde kahvenin sıçradığını gösteren plastik bir silindir bulunan perkolatörlerden birinde kahve yapıyor. Suyun kaynamasını beklerken bile bana sırtını dönüyor.

Fincanları doldurur ve bana süt isteyip istemediğimi sorar. Kahve içmediğim için hayır derim, o da iyi, sütümüz yok der ve nefes nefese gülerek kahkahayı patlatır. Masada karşımda oturur ve uzun uzun yudumlar alır.

Gözleri kapalı kahvesini içtikten sonra ikinci fincan için kalkar. Bana göre kahve iğrenç bir içecek ve sadece ebeveynler içer. Gitmem gerektiğini düşünmeye devam ediyorum ama kalkmıyorum. İkinci fincanını içtikten sonra yemek yemeyi hatırlar. Buzdolabından bir şeyler çıkarır ve ben yardım etmeyi teklif ederim ama oturmamı söyler. Vücudum tamamen dengesizdir. Jay ile böyle bir sessizlik yaşadığımızı hatırlamıyorum. Ne söyleyeceğimi bilemediğimi veya bir boşluk hissettiğimi hatırlamıyorum. O zaman onu özlüyorum, ayrıldığımızdan beri ilk kez. Sam'e, Yash'la bu evi nasıl aldıklarını soruyorum ve o da, Gastrell'in Orta Çağ Sonu Edebiyatı dersini aldıkları birinci sınıftan beri buraya akşam yemeğine geldiklerini söylüyor. Yash ve Sam o derste tanışmışlar. Gastrell, Yash'a Sparrow'da bir araştırma işi bulmuş, diyor Sam. Her neyse artık. Ve Sam, Ivan'ın fakülte kulübündeki çalışma odasını kullanmasına izin verdiğini söylüyor.

"Öğrencilerine karşı gerçekten çok cömert. Onun dersini hiç almamış olman çok yazık."

İngilizce derslerinde başarılı bir öğrenciyim. A ve A- notları alıyorum ve ödevlerimin altına güzel yorumlar yazılıyor. Ama Iyengar hariç, hiçbir profesörümle arkadaşlık kurmadım. Kimse bana özel bir ayrıcalık tanımadı veya seminer önermedi. High Five'da bir keresinde Profesör Wyler'a servis yaptım, ikinci sınıf bahar döneminde Modern Şiir dersini almıştım. Yalnızdı, üç bourbon içti ve bana mesai saatimin ne zaman bittiğini sordu. Bana onur programından bahsetmeyi planladığını sanmıyorum. Dr. Gastrell'in dersini alsaydım, belki yeşil yatak odasını görebilirdim, ama bana bu evi bir yıl boyunca bedavaya vereceğini sanmıyorum.

Sam tost ve yumurta pişiriyor. Ketçap şişesiyle birlikte tabakları masaya koyuyor ve ben kendimi kurşun gibi ağır hissediyorum. Kendimi zorlayarak birkaç yudum siyah kahve içiyorum.

Yash'ın merdivenlerden indiğini duyuyorum.

"Kahvaltıda ne var, millet?" diye seslenir içeri girmeden önce. Nedense benim hala burada olduğumu biliyor. "Günaydın. Günaydın." Masaya yaklaşır, tabaklarımıza bakar. "Hayır, hayır, hayır. Kaç kez söylemem gerekiyor?" Ketçabı kaldırır ve yerine buzdolabından kırmızı, turuncu ve sarı şişeleri koyar. "Sam'in size yumurta yapmasına asla izin vermeyin. Bu, Baptistlerin yumuşak başlılık alıştırmasıdır."

"Öyle bir kelime yok. Fransızcada bile."

"Blandiosity. Blanditas."

Sarı ve turuncu olanları alıp kızarmış yumurtaların üzerine birkaç damla damlatıyorum. Yash üçüncü şişeyi alıp üzerlerine kırmızı sosu döküyor. Etiketler solmuş ve sosların Hindistan'dan olup olmadığını anlayamıyorum. Sam, Yash'ın babasının on dokuz yaşındayken Delhi'den tek başına bu ülkeye geldiğini söyledi. Yash'ın babasının, uçaktan indiğinde yaptığı ilk şeyin Tennessee'deki en çılgın kızı hamile bırakmak olduğunu söylemeyi sevdiğini söyledi.

Sam ve ben Yash'ın kahvaltısını hazırlamasını izliyoruz. Buzdolabından lavaboya, oradan da ocağa koşuşturuyor. Su ısıtıcısını koyuyor ve kahvemi bir fincan çay ile değiştirdiğinde rahatlıyorum. Aramıza, duvara bakan tarafa oturuyor ve hızlıca yemeye başlıyor.

Birkaç lokma yedikten sonra başını kaldırır. "Üzgünüm.

Çakal gibi yiyorum." "Ağabeylerin var mı?"

Kafasını salladı. "Tek çocuğum. Ama annem yemeği servis eder etmez tabakları yıkamak zorundaydı. Senin kardeşin var mı?"

"Bir erkek kardeşim var. Ve üvey kardeşlerim."

Gözleri büyüdü. "Boşanmış ebeveynler. Yaşasın." Sam'e baktı. "Bir azize karşı iki kafir."

Yatak odasında ne olduğunu kesinlikle biliyor.

Sam tabağını lavaboya götürür. "Annesinden biri ölmüş olabilir, Yash."

Yash bana bakar.

"Boşanmış,"

derim.

"Kötü üvey anne

mi?" "Şeytanın kız

kardeşi."

Sam lavabonun başında kalır ve tabağını gereğinden fazla uzun süre yıkar. Birçok dindar insan tanıdım ve bir süre annem beni kiliseye götürdü çünkü kantora aşıktı, ama yataklarının başında Aziz Augustine ve Aziz Paul'un resimlerini bulunduran türden insanları hiç tanımadım. Sam kendine bir fincan kahve daha doldurur. Dördüncü fincan.

Yash fark ettiğimi görüyor. "Umarım o şeyin kokusuna dayanabilirsin." Sam'e bakıyor. "Ona söyleyebilir miyim?"

Sam zayıf bir şekilde başını sallar.

"Valkyrie'yi tanıyor musun?"

"Kimi?"

"Valerie
Hayes'i?"
"Hayır."
"Sam'in eski sevgilisi. Kahve onu öğürttü. Onun için kahve içmeyi bıraktı ve bir canavara dönüştü, ama bu tamamen farklı bir hikaye. Bir hafta sonu Sam'in ailesi şehre geldi ve bizi güzel bir brunch'a çıkardı. Benedikt yumurtalarımızı yiyorduk ve Sam'in babası kahvesinden bir yudum aldı, biraz fazla yaklaştı ve Valerie yumurtalarını o kadar hızlı kustu ki kimse kaçacak zaman bulamadı. Kimse kurtulamadı."
"O kadar da kötü
değildi." "O kadar
kötüydü."
"Ailem onu çok sevdi."
"Ailesi onu seviyordu. O olaydan sonra bile. İyi insanlar. İyi köylüler."
"Kapa çeneni, Rooster."
"Biraz dindarlar." Sam
nefes nefese. "Biraz."
"Birazcık. Sam asi olan. Düşünebiliyor musun? Gallagher ailesinde kara koyun böyle bir şey."
Sam, kahve fincanına bakarak okunaksız bir ifadeyle duruyor.
"Gitmem gerek," diyorum. "Sizin gibi başarı düşkünü insanlar gibi, ben Dryden'ın denemelerine daha başlamadım bile."
Kazakım yukarıda yatağın yanında ve onu bırakmayı düşünüyorum, ama annem onu lise yıllarında benim için örmüştü. Yukarı çıkıyorum. Geri döndüğümde Sam koridorda duruyor. Yash'ın mutfakta bir şeyler karıştırdığını duyabiliyorum. Sam ellerini gömleğimin altına sokuyor ve onları kot pantolonumun arkasına kaydırıyor. Tadı kahve makinesine benziyor ve beni yatak odasına geri götürüyor. Kapıyı kapatıyor. Yatağa kadar gidemiyoruz. Halının üzerine kayıyoruz, sırtım kapıya dayalı ve o kot pantolonumu çıkarıyor, dili yarım dakikadan fazla üzerimde kalmıyor, ben boşalıyorum, o ellerini altımda sallıyor, ağzını benden ayırmıyor, ben biraz daha boşalıyorum, kapının biraz çarpıldığını duyuyorum, sessiz olmaya çalışıyorum ama ses çıkarmadan duramıyorum.
O bu konuda çok iyiydi.
"Sen bu konuda çok iyisin," diyorum.
Bana sırıtarak bakıyor. "Yoksun kalmanın bazı avantajları var."

"Gerçekten seks yapmadın
mı?" Cevap vermez.

Daha fazla soru sormam gerektiğini biliyorum ama kot pantolonunun düğmesine uzanıyorum — bugün kemeri yok — ve o beni durdurmuyor.

Lisedeki gibi, "her şey hariç" derdik. Sam ve ben "her şey hariç" konusunda gerçekten çok iyiyiz.

Carson ve ben, on bir kişiyle birlikte bir evde aynı odayı paylaşıyoruz. Her ay kırk dört dolar kira ödüyoruz. Isıtma yok ve Kasım sonunda hepimiz para toplayıp Mavis adını verdiğimiz büyük bir propan gazlı ısıtıcı satın alıyoruz ve onu oturma odasında tutuyoruz. Kışın o evde ısınmak için ya battaniyenin altında uyumak ya da Mavis'in üzerine uzanmak gerekiyor. Breach House'da giderek daha fazla gece geçirmeye başlıyorum. Dr. Gastrell, bu evi D. H. Lawrence'ın çocukluk evinin adıyla adlandırmış. Her odada gerçek ısı ile çatırdayan ve cızırdayan uzun radyatörler var. Elektrik ve su faturaları kiraya dahil olduğu için termostatı sonuna kadar açıyorlar. Carson ilk kez geldiğinde, sıcaklık hakkında konuşmaktan kendini alamıyor. Üzerindeki katları çıkarıp koltuğun üzerine yığıyor. "Burada sıtma olacağım gibi hissediyorum." Tişörtüne kadar soyunur ve kaldırdığı kolunu çevirir. "Haftalardır dirseklerimi görmedim."

"Duş almıyor musun?" diye sorar Sam.

"Tabii ki hayır. Kışın Pye Street'te duş alamazsın. Ölürsün. Spor salonunda duş alıyorum." Carson voleybol takımındaydı. "Hızlı. Tüm takım arkadaşlarım beni istiyor." Sam'e kocaman bir gülümseme atıyor.

Onu yukarıya çıkarıyorum.

"Burada daha da sıcak. Tanrım."

"Bu odada Tanrı'nın adını boş yere anma."

Yatağa bakar. "Demek burada sevişmiyorsun." Onu sustururum.

Yatağın yanındaki masada duran, ona bahsettiğim kitaplara bakar. "Bu işin sonu iyi olmayacak." Başını sallar. "Ama bu sıcaklık." Çıplak kollarını sallayarak, "Anlıyorum." der.

Ivan bize, Connecticut'tan bir kızın öğrettiği Sir Hincomb Funnibuster adlı yeni bir kart oyunu öğretir. Kart destesinden beşli, altılı, yedili ve sekizli kartları çıkarır ve kalan kartlarla her takımın bir aile, her kralın da o ailenin reisi olduğunu açıklar: Spade bahçıvan, Club polis, Heart aşık ve Sir Hincomb Funnibuster da karo kralıdır. Kalan kartlar ise her kralın ailesinin farklı üyeleridir.

Tam bir aile toplayan ilk kişi kazanır. Tüm kartlar dağıtılır ve kartları elde etmenin tek yolu başka bir oyuncudan kart istemekten geçer, ancak her istek tam olarak aynı kibar ifadeyle söylenmelidir ve size verilen karta dokunmadan önce teşekkür etmelisiniz. Eğer hata yaparsanız, ilk "Sir Hincomb Funnibuster!" diye bağıran kişi sıranızı alır.

"Sam?" der Ivan.

"Evet."

"Bahçıvan Spade'in ikizlerini alabilir miyim lütfen?"

"Evet, alabilirsin."

Sam, iki spade kartını masanın üzerinden kaydırır.

"Teşekkür ederim," der Ivan, ama kartlara dokunduktan sonra, yani çok geç. Bu yüzden hepimiz olabildiğince yüksek sesle "Sir Hincomb Funnibuster!" diye bağırırız. Sonra kimin ilk bağırmaya başladığı konusunda tartışırız.

İstediğiniz takımı aramıyormuş gibi davranmalı ve diğerlerinin aradıklarını bulmalarını engellemeye çalışmalısınız. Birlikte hareket etmek ve hile yapmak gerekir. Hepimizin kendine özgü tikleri ve işaretleri vardır. Ben her zaman aradığım takımın papağanını, yani üçlüsünü isterim. Sam her zaman en büyük oğlunu ister. Ivan, istediği karta dokunmadan önce teşekkür etmeyi hiç öğrenemez ve Yash her zaman eşeği unutur. Sam, zıplayıp etrafı dağıtmadan "Sir Hincomb Funnibuster" diye bağıramaz. Ben bağırdığımda, Yash gözlerimin düğme gibi yüzümden fırlayacakmış gibi göründüğünü söyler.

O oyunu kazanmak, herkesten önce bütün aileyi yaymak çok tatmin edici.

O gece yatakta, Sir Hincomb'un birkaç saatlik ziyaretinden ve bizim cinsel perhizimizden sonra, Sam bana Valerie ile olan ilişkisini anlatır. Valerie de onun gibi Baptist'ti, çok dindardı, diyor, ve ilk buluşmalarında evlenmeden önce seks yapmayacağını açıkça belirtmişti. Birbirlerine sırılsıklam aşık oldular ve aylarca birlikte oldular, ta ki bir gece kendilerini kaybedip bunu yapana kadar. Yüzünü ellerinin arasına gömer. "Dua ettik, birbirimizin rahiplerine gittik, kutsal ayini almayı bıraktık. Ama bu bizi mahvetti."

Bu insan yapımı saçmalığa inandığınız için mahvettiniz demiyorum. "Aşıktınız. Bu doğal bir dürtüydü" diyorum.

"Bunu ona yaptığım için kendimi asla affetmeyeceğim." "Bunu birlikte yapmışsınız gibi görünüyor."

"Benim hatamdı."

"Neden?"

"Çünkü her zaman erkeklerin suçu olur." "Neden? Ona tecavüz mü ettin?"

Bana öfkeyle bakar.

Gülüyorum. Onun ikilemini anlayamıyorum. Bana tamamen uydurma gibi geliyor. İstikrarlı bir çocukluk geçiren insanlarda bunu fark ettim. Kendi sorunlarını yaratmayı seviyorlar.

"Neden birbirinizden özür dilemediniz, sadece 'oops, bu bir hataydı' deyip yolunuza devam etmediniz? İsa'nın tüm amacı affetmek değil mi?"

"Denedik, ama..." Bir süre kelimeleri bulmakta zorlanır, sonra şöyle der: "Hepimiz günahlarımızla hatırlanırız."

"Ne diyorsun sen, Sam. Bu *Hamlet'ten* alıntı, İncil'den değil. Ve bu tam bir saçmalık."

Ondan sonra sinirlenir, yatağın diğer tarafına geçer ve konuşmaz. O uyuduktan sonra ben de donan evime geri dönerim. Pazartesi sabahı hiçbir şey olmamış gibi beni Modern Furniture'a kadar geçirir.

En sevdiğim geceler, evde kalıp Yash'ın randevusu için gömlek seçmesine yardım etmek, onu uğurlamak, Sam'le akşam yemeği hazırlamak ve Yash'ın, çoğu zaman Ivan'ın da randevularından dönüp bize her şeyi anlatana kadar film izlemek ya da kitap okumaktır.

Ivan tamamen Ivan'la ilgilidir. Tıp öğrencisiyle su yatağında bir karşılaşmanın ardından "Harikaydım" der. "O bundan daha iyisini asla bulamayacak."

Sam gülüyor. Yash'ın hiç seks yapmıyor gibi görünmesine rağmen, onların davranışlarını yargılamıyor. Ivan'dan çok daha erken dönüyor ve her akşamı tam bir fiyasko gibi anlatıyor. Birçok kızla çıkıyor ama Sam'in gerçekten aşık olduğunu söylediği kızla hiç çıkmıyor. Lara Mertens. Avusturyalı, aksanı o kadar hafif ki dikkatle dinlemek gerekiyor. Birkaç dönem önce benimle birlikte Japon tarihi dersine giriyordu, çok şık, biraz hüzünlü, tüm Amerikalılara katlanıyordu. Ona tanrıça diyorlar. Yash'a uygun görünmüyor. Onun çekiciliğini anlayabiliyorum: güzel cildi, dudak bükmesi

küçümseme, özel dikim ceketler — ama hiç eğleniyor gibi görünmüyor. O çok zeki, çok hızlı, kendini gülünç duruma düşürmeye çok hevesli. Onu tamamen anlayan birine ihtiyacı var.

Sam ile tanışmadan birkaç hafta önce, tanıdığım bir kız kampüs dışında bıçaklanarak öldürülmüştü. Okul gazetesi bu olayla ilgili yazdığı tek makalede bunu duyurmuştu. Tanıdığım kimse onu tanımıyordu. Carson yaz için evine gitmişti ve ben de Eylül ayında Pye Street'e birlikte taşınmadan önce birkaç alt kiracı bulmuştum. Ağustos ayında birkaç hafta Franklin Terrace'da kaldım ve İranlı bu kız da oradaydı. İkinci sınıfa geçecekti ve gündüzleri yaz dersleri alıyordu. Ben geceleri High Five'da çalışıyordum, bu yüzden birbirimizi pek görmüyorduk. Sadece birkaç gerçek sohbeti hatırlıyorum. Bana babasının Şah için çalıştığını ve devrimin başlamasından dokuz gün sonra, o dokuz yaşındayken Şah ile birlikte İran'ı terk ettiklerini söyledi. Hiç görmediğim kadar narin ve soluk bir teni vardı, sanki güneş ışığı hiç dokunmamış gibiydi. Komşu dairedeki çocuğa aşıktı. O da ikinci sınıfa geçecekti. Oğlanın ona çıkma teklif ettiğini söylediğinde, dairede geyik gibi zıplıyordu. Bakire olduğunu söyledi. Daha önce hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Üç hafta birlikte yaşadık. Veda ettiğimi hatırlamıyorum. Taşındığım gün orada değildi. Ondan sonra kampüste onu görmedim. Bir ay sonra öldü. O çocuğun oda arkadaşı, bizim dairemizin yanındaki dairede ona tecavüz etmiş ve on altı kez bıçaklamıştı. Olaydan sonraki sabah, üniversitenin radyo istasyonunda haberi duydum. Cenazeye tek başıma gittim. Kimseye bundan bahsetmedim. Ama bazen Sam'in yatağında karanlıkta uyanır ve onu düşünürdüm — adı Cyra'ydı — küçük, yukarı doğru kıvrık burnunu ve o narin tenini.

Ocak ayında bir gün, tatil dönüşü hepimizin programları farklı olduğu için, Sam'in orada olacağını düşünerek Breach'e gittim, ama çalışma odasında tek başına pipo içen Yash'ı buldum.

"Kimse evde yokken böyle mi vakit geçiriyorsun?"

"Evet. Sam onlara dokunmamamız gerektiğini düşünüyor. Antika olduklarını söylüyor, ama bu sadece insana öyle hissettiriyor" — pipoyu çanağından tutar ve alır üç abartılı gözlerini kısarak nefes alır — "Lord

Mountbatten.' Çekmeceyi açar. 'Buraya otur. Seni iyileştireceğim.' Tutucudan fildişi pipoyu çıkarır, içine tütün doldurur, yakar ve ona uzatır. 'Bu piponun aşağı doğru muhteşem bir kıvrımı var. Yash'ın dudaklarını koyduğu yerden sapı biraz ıslak.

"İçer misin?"

"Hayır, hayır, sanmıyorum."

Birlikte pipomuzu içip pozlarımıza gülüyoruz.

Sonra pipoyu ağzından çıkarır. "Sana bir şey söylemeliyim, Jordan. Bunu daha önce söylemeliydim gibi hissediyorum."

Ben de pipomu içmeyi bırakırım.

"Cenazedeydim. Cyra'nın cenazesinde. Seni orada gördüm. Seni sınıftan tanıdım ve sana bir şey söylemek istedim - çok üzgün görünüyordun ve yanında kimse yoktu - ama söylemedim ve üzgünüm. Orada olduğum için onu öldüren adamı tanıyordum ve sana bunu söylemek istemedim."

"Onu tanıyor muydun?"

"Onun ağabeyi benim birinci sınıfta aynı koridorda kalıyordu. Polis, o adamın dairesinde üzerinde benim adımın keçeli kalemle yazıldığı bir sweatshirt buldu. Annem tüm giysilerimi keçeli kalemle işaretlerdi. Ağabeyi onu benden çalmış olmalı ve sonunda ona kalmış. Bana onun hakkında sorular sordular ve ben nedenini anlamadım, sonra gazetede o haberi gördüm."

"O makaleyi."

"Evet."

"Nasıl bu kadar gizli tuttular?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen yabancı olduğu için. Onu nereden tanıyordun?"

Ona alt kirayı ve onun hakkında hatırladığım her şeyi anlatıyorum. O dinliyor ve yüzü uyurkenki gibi görünüyor. Büyükbaba saati üçü vuruyor. Sam yakında eve gelecektir. Yash'ı mutfağa kadar takip ediyorum ve boruları yıkayıp raflarına geri koyuyoruz.

Cyra hakkında daha fazla şey söylemek istiyorum ama hatırladıklarım bu kadar. Onu pek tanımıyordum. "Dindar mısın?"

"Hayır, sanmıyorum. Bir şeyim var ama dindar değilim."

"Manevi mi?"

"Belki."

"Arayışta mısın?"

"Biraz. Zayıf bir arayışçı. Ama Tanrı ya da tanrılar için değil."

"Sam, *Aziz Augustine'in İtirafları'nı* okumamı istiyor." Gülümsüyor.

"Sen okudun."

"Onun arkadaşı olmak için okumak gerekiyor."

Dışarıda kapının mandalının sesini duyuyoruz. Çalışma odasından hızla oturma odasına geçiyoruz.

Sam kapıdan içeri girer.

Ben kanepedeyim, Yash karşımdaki sandalyede. Merhaba diyorum ve Yash, "Buradayız," diyor, ikimizin sesi de kendimiz gibi gelmiyor.

Sam fark etmez.

"Selam." Kitaplarını yan sehpaya bırakıp yanıma oturur. "Kimse bana Stubbs'ın bu kadar sıkıcı olduğunu söylememişti." Yüzünü buruşturur. "Burası tuhaf kokuyor." Beni koklar. "Kokun iğrenç."

Yash ve ben birbirimize bakıyoruz. "Boruları denedik," diyor. Sam başını sallıyor. "İkiniz de kokuyorsunuz."

"Biraz midem bulanıyor,"

diyorum. "Benim de."

"Çocuklar," diyor Sam.

Şubat ayında Sam ve ben Atlanta dışındaki ailesinin evine gittik. Onlar nazik, ciddi insanlar ve çoğu zaman ona Sam Bam diye seslenmelerine rağmen, onun hayatını çok ciddiye alıyorlar. Ona gösterdikleri ilgiye inanamıyorum. Sordukları sorular, hangi dersleri aldığıyla ilgili değil – onun tüm ders programını zaten biliyorlar – ama Cicero'nun "De Fato"su mu yoksa Brutus'a yazdığı mektuplar mı üzerine ev ödevini yazmaya karar verdiğini ve Hume ile hala sorunları olup olmadığını soruyorlar. Annesi, birkaç hafta önce boynunda ağrı olduğunu söylediği için ona yeni bir yastık almış. Ağrı, garip bir pozisyondan kaynaklanıyordu, ama o hediyeyi kabul ederken bana yan gözle bile bakmıyor. Sam'in küçük kardeşi ve kız kardeşi neredeyse hiç konuşmuyorlar. Vali öğle yemeğine gelmiş gibi davranıyorlar. Bana

oturma odasının yanındaki misafir odası. Sam üst katta eski yatak odasında uyuyacak.

İlk öğleden sonra Sam yolculuktan yorgun düşer ve komşularımıza içki içmeye gitmeden önce yukarı çıkıp biraz kestireceğini, ardından da yakındaki yeni bir restoranda akşam yemeği yiyeceğimizi söyler. Ben kestirmeyi sevmem ve yukarıda kesinlikle hoş karşılanmam. Misafir yatağımda kitap okurum. Saat beş buçukta başımı oturma odasına açılan koridora uzatırım ve hiçbir ses duymam. İçki içmeye ne zaman gitmemiz gerektiğini bilmiyorum ama hazırlanmaya başlıyorum. Elbise, tayt ve Noel'de aldığım yeni gri botları giyiyorum. Biraz maskara sürerken kapı çalınıyor ve kapı açılıyor.

"Yarım saattir seni bekliyoruz," diyor Sam. "Ne yapıyorsun?"

"Senin gelip beni almanı bekliyordum." "Neden dışarı çıkmadın?"

"Çıktım. Kimse yoktu."

"Çünkü hepimiz seni fuayede bekliyorduk." "*Fuayeye* bakmam gerektiğini bilmediğim için özür dilerim."

Diğerlerine katıldığımızda, Sam'in durumu açıklayacağını düşünürüm.

Ama hiçbir şey söylemiyor.

"Çok özür dilerim," diyorum. "Beklediğinizi bilmiyordum."

Gülümsemeleri ince ve hızla arabaya doğru ilerliyorlar.

Maskara konusunda kendimi rahatsız hissediyorum. Sam'i beklerken sıkıldığım için sürmüştüm. Onlar ise, kendimi süslemek için onları kasten beklettiğimi düşünüyorlar.

Babası yemekten sonra kahve sipariş ettiğinde, ona kusmayacağıma söz veriyorum ama kimse gülmüyor.

Başından sonuna kadar kötü bir ziyaret oldu.

Ertesi gün arabada, tüm o korkunç anları gülerek hatırlayacağımızı düşünürken, Sam bu ziyaretin hiçbir yanını komik bulmuyor. Kızgın. Benim saygısız ve küstah davrandığımı düşünüyor.

"Küstah mı? Neyim ben, altı yaşında mı?" "Eğer bu sana uyuyorsa."

"Nasıl küstah davrandım?"

"Komik olduğunu düşündüğün şeyler kaba. "Kusmayacağıma söz veriyorum." Neden bunu söyledin? Neden ailemin önünde Valerie'yi küçük düşürmek istedin?

Valerie'yi küçük düşürmek istedin?"

"Valerie'yi küçük düşürmedim, çünkü Valerie masada değildi."

"Kendini yüceltmek için yokluğunda onunla alay ediyordun."

"Sadece biraz mizah katarak *ortamı* yumuşatmaya çalışıyordum. Her şey çok gergindi."

"Her şeyi programın dışına çıkardığın için gerginlik vardı. İçki içmeye geç kaldık, rezervasyonumuza geç kaldık."

"Çünkü ne zaman çıkacağımızı bana söylemedin!" O zamana kadar bu konuyu on kez konuşmuştuk.

"Neden odadan çıkmadın?"

"Neden beni almaya gelmedin? Seni seksi hilelerimle ölümcül bir günaha sürükleyeceğim diye misafir odasının kapısına dokunmana bile izin verilmedi mi?"

Şikayetlerinin listesi uzundu: maskara, uzun dar botlar, babasına kapıyı tutmak, alaycı şakalar, babamın işten kovulduğunu açıklamak. "Gereksiz dram yaratıyorsun."

"En azından neden kovulduğunu söylemedim." "Lütfen söyleme."

Ona, kelimenin en kötü anlamıyla, en ilgisiz, kendini beğenmiş, Hıristiyanlık dışı anlamıyla, tutucu olduğunu söylüyorum. O da bana, utanç verici ahlaksızlığımla dikkat çekmeye çalışan, yıkanmamış bir kafir olduğumu söylüyor. Acımasız bir kavga oluyor ve o arabada birbirimize korkunç şeyler söylüyoruz. Kar yağışı var, hafif kar taneleri ön cama yapışmıyor ve okula döndüğümüzde yağış durmuş. Onu Pye Street'e götürmesini istiyorum ama kabul etmiyor. Kavga etmeye devam etmek istiyor. Breach'e vardığımızda burası boş, Yash liseden arkadaşı olan bir kızı görmek için UVA'ya gitmiş. Beni yakalıyor ve ön kapıya doğru itiyor. Kısa süre sonra giysilerimiz çıkarılır ve kavganın öfkesi ile beslenerek seks yaparız, gerçek seks, tam orada, koridorda, çıplak zeminde, not defterinin üzerinde sallanan küçük masanın üzerinde.

Sam daha sonra bu konuda sorun yokmuş gibi görünüyor. Gece çantalarımızı yukarı çıkarıyoruz, tekrar aşağı inip sandviçler yapıyoruz ve okul ödevlerimizi yapmak için kanepeye oturuyoruz. O Horace okuyor, ben Whitman okuyorum. Kahve yapıyor ve fincanını oturma odasına getiriyor.

ve "Kusmana neden olmadığına sevindim" diyor, biz gülüyoruz, ben ona yaslanıyorum ve okumaya devam ediyoruz. Yash gelip patlamış mısır ya da çay yapacağını söylemediği için ortam çok sessiz. UVA'daki hafta sonu nasıl geçiyor acaba, lisedeki kızla arkadaşlıktan öte bir şeyleri var mı? Yarın için yüz sayfa gerideyim, ama kelimeler kabarıyor ve kısa bir süre uyuyakaldığımı fark ediyorum.

"Yukarı çıkacağım," diyorum. "Yorgunum."

Sam kitabını indirir. Bana bakması biraz zaman alır. "Eve gidebilir misin?" der, başparmaklarıyla ders kitabının kenarını okşayarak.

Yukarı çıkıp eşyalarımı, o odaya getirdiğim her şeyi topluyorum. Çantamın fermuarı kapanmıyor ve sırt çantam şişiyor. Merdivenlerin başında, kısmen açık olan Yash'ın kapısına bakıyorum. O burada olsaydı ağlamaya başlardım. Ama o burada değil, bu yüzden çantalarımla merdivenlerden aşağı inip tek kelime etmeden kapıdan çıkıyorum. Sam peşimden gelmiyor. Kar tekrar yağmaya başlar. Kaldırımdan, pencerenin arkasındaki kanepede oturduğunu görebiliyorum. Okumuyormuş gibi mi yapıyor, yoksa gerçekten okuyor mu, bilmiyorum. Birkaç dakika sonra, benim uzaklaştığımı düşündüğünde, yüzünü pencereye doğru çevirir. Korkmuş görünüyor, sanki dışarıda, yaşayanlara ve ölümlere hafifçe, hafifçe yağan kardan daha tehditkar bir şey varmış gibi.

Pye Caddesi'ndeki ev daha soğuk hale geldi, ikiz yatağım daha küçük hissettiriyor ve Carson'ın horlaması biraz daha keskin. Artık burada farklı insanlar yaşıyor. Atletik Joe'nun yerini İrlandalı Maxwell aldı ve doktora öğrencisi Jenny nişanlısını terk edip spor hekimliği öğrencisi Caroline ile ihtiyaç duyduğu, dokunaklı bir ilişkiye başladı. Isıyı korumak için pencereleri mavi plastikle kapattılar, bu yüzden gündüzleri ev akvaryum gibi oluyor, ama yine de soğuk sabahlarda Mavis'in etrafında yer kapmak için rekabet etmek zorundasın. Maxwell ve Caroline, dindar çocukluklarından kurtulmaya çalışıyorlar ve Orta Çağ Çalışmaları doktorası yapan Jenny'nin dediği gibi, o beceriksiz adamdan uzaklaşıp onunla ilişkimi bitirerek doğru şeyi yaptığımı söylüyorlar. Annem telefonda bana onun Madonna-fahişe kompleksi olduğunu söylüyor.

"Bütün erkeklerde vardır," diyor. "Onunki biraz daha belirgin."

"Belki de sadece dürüst davranıyordur?"

"Kadınları aşağılamanın dürüstlükle alakası yok. Bu bir güç gösterisi ve birkaç bin yıldır işe yarıyor." O benden daha iyi bir feminist.

Bana kafam için küçük bir kapüşonu olan turuncu bir uyku tulumu gönderir ve çok rahattır. Carson'ın derslerde bunu kullandığını söylerim ve o da ona bir tane gönderir. Boşanmadan beri kısıtlı bir bütçeyle yaşıyor ama bu onun cömertliğini hiç engellemiyor.

Kampüste Sam'le karşılaşmıyorum, ama dersler arasında Tate Hall'un kalabalık koridorunda Yash'la bir kez karşılaşıyorum. Günün geri kalanını, beni gördüğü anda gösterdiği şaşkınlığın nedenini analiz ederek geçiriyorum. O gece uyku tulumumda yatarken, artık benim arkadaşım olamayacağı için üzülüyorum. Kendimle konuşmadığım gelecekle ilgili fikirlerim olduğunu biliyorum. Sam ve benim mezuniyetten sonra ayrı yollara gideceğimizi düşünüyordum, ama Yash ve benim arkadaş kalacağımızı, ömür boyu arkadaş olacağımızı umuyordum. Şimdi bu çok daha az olası görünüyor. Ve bu beni en çok üzen şey.

Sam, bana gitmemi söyledikten on bir gün sonra Pye Street'e gelir. Bana kısa bir mektup verir ve okuduğumu izler. Mektup kuru ve

belirsiz bir özür mektubu. Mektubun altına "Sevgilin, Kalbin" diye imzalamış ve bu beni gülümsetir. Ben konuşamadan beni öper ve buz gibi yatak odamda konuştuktan sonra Breach'e geri döneriz. Yash ve Ivan, oturma odasına girdiğimde gerçekten sevinç çığlıkları atarlar.

Ertesi sabah Pazar ve Sam kiliseye gidiyor. Onu tanıdığımdan beri kiliseye gitmemişti. Yeni papazı sevmediğini söylemişti. Ama dün gece ona bir şans daha vereceğini söyledi.

Sabah kalktığında gözlerimi kapalı tutuyorum. Yeşil yatak odasına geri dönmek konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum. Dün gece Sir Hincomb'u oynarken çok heyecanlandım. Hepsini kandırdım ve sonunda iki tam aile elde ettim, ki bu daha önce hiçbirimizin başaramadığı bir şeydi. Yash pizza kutusundan bana bir taç yaptı ve Ivan beni kaldırıp odanın içinde döndürdü. Yatakta Sam ve ben konuşmaya ve sarılmaya çalıştık ama bunlar bizim güçlü olduğumuz alanlar değildi. Konuşma, onun aşağıdaki koridorda o kısa anda ikimizin de günah işlediğini düşünmesi ve benim düşünmemem arasında çok fazla laf kalabalığıyla geçti. Ondan sonra gerçek anlamda seks yapmadık ama düşmanlığımız ve yapmayacağımıza dair tüm yeminlerimize rağmen, sandığınızdan daha yaklaştık.

Yash'ın aşağı indiğini duyuyorum. On dakika sonra ev sotelenmiş soğan ve sarımsak kokuyor ve onun çırpılmış yumurtaya eşlik edecek patates kızartması yaptığını anlıyorum. Yeterince çabuk aşağı inersem, bana da yeterince yapacaktır.

Patatesler dökme demir tavada çıtır çıtır kızarıyor ve o benim aşağı indiğimi duymuyor. Kapıda durup spatula ile kazıyıp çevirmesini izliyorum. Gri eşofman ve yıpranmış mavi Allman Brothers tişörtü giymiş. Saçları ıslak, ön kısmı alnının üzerinde büyük bir halka şeklinde. Sam ve Ivan ona bu yüzden Rooster diyorlar, saçlarını kurutma şekli yüzünden. Bunu daha önce hiç görmemiştim.

Onu korkutmamak için ne yapacağımı bilmiyorum. "Mmmm," diye hafifçe mırıldanıyorum. "Kokusu çok güzel."

O sıçrar. Birkaç patates spatuladan uçar.

"Tanrım, Jordan. Sizin bir yere gittiğinizi sanmıştım." Kızgın görünüyor ama saçları öyle yukarı kalkmış haliyle çok komik. Benim bunu fark ettiğimi görüyor ve saçını düzeltmeye çalışan elini durdurduğunu görüyorum. "Komik değil. Kalbim saatte yüz mil hızla atıyor."

"Özür dilerim. Gel, otur." Onun için bir sandalye çekiyorum. "Ben karıştırırım." Ondan spatulayı alıyorum. Aslında söyleneni yapıyor. Tekrar döndüğümde saçlarını normale döndürmüş.

"Sam kiliseye gider mi?"

Başımı sallıyorum. "Yumurta pişireyim mi?" "Tabii."

"Peyniri sen hallet," diyorum ve ona çedar peyniri ve rende getiriyorum. Birlikte yemek yapmaya alışkınız. Sam fıstık ezmeli ve reçelli sandviçle yetiniyor, Ivan ise sadece paket servis yemekleri seviyor. Ama Yash ve ben tavuk budu ve taze sebzeler pişiriyoruz. Ben sık sık annemin picadillo'sunu yapıyorum, o da büyükannesinin tereyağlı tavuğunu yapıyor. Ama mutfakta bu kadar uzun süre baş başa kalmamıştık. Hiç ikimiz için yemek yapmamıştık. Yumurtaları bir kaseye kırıp çatalla çırpıyorum. Patatesleri iki tabağa bölüyorum, sonra yumurtaları tavaya döküp kızarmış patates ve soğan parçalarını karıştırıyorum. Yumurtalar yapışmıyor ve Pye Street'teki ucuz tavada olduğu gibi çakıl taşı gibi değil, güzel parçalar halinde çabuk pişiyor. Ateşten almadan hemen önce peyniri serpiyorum.

Onları masaya getirdiğimde, "Tanrım, bunlar mükemmel görünüyor" diyor.

Masayı daha önce hiç görmediğim yeşil kumaş peçetelerle donatmış. "Bu çok güzel," diyorum, onun karşısındaki yerime otururken. İkimiz de aynı anda saate bakıyoruz.

Birkaç lokma alıp, yemeğin lezzetini birbirimize övüyoruz, sonra sessizce yemeye devam ediyoruz. Bu, Sam ile aramızdaki gibi, aklımıza bir şey geldiğinde birbirimize söyleyeceğimiz türden bir sessizlik değil. Yash ile birlikteyken, ne söylersem söyleyeyim, bu bir sohbete dönüşüyor. Yeşil peçeteler hakkında yarım saat boyunca konuşabiliriz: onları nerede bulduğunu, bize neyi hatırlattığını, kim ütülediğini. Ama bunu anlamlı kılmak istiyorum. On bir gün boyunca onu özledim. Artık arkadaş olamayacağımızı düşündüm. Bunu söyleyemem ama aklımda çok ağır bir yük. Sam'in dönmesine yarım saatten az kaldı. Büyük bir şey hakkında konuşmalıyız, arkadaşlığımızı sonsuza kadar güvence altına alacak bir şey. Pazar sabahı yirmi beş dakikaya bu kadar baskı yapmak çok zor. O, bıçakla çatalına hem yumurta hem de patates koyarken ona bakıyorum. Babasının ona öğrettiği İngiliz tarzında yiyor, bıçağı çok aktif kullanıyor, sadece

kesiyor. Yüzünde çok küçük bir gülümseme var, sanki konuşmadığımızı fark etmiyormuş gibi, ya da konuşuyormuşuz gibi.

Bana baktığımı fark edince gülümsemesi genişliyor. "Geri döndüğüne sevindim."

"Ben de. Burayı özledim." Sanki özlediğim yer burasıymış gibi odaya bakınıyorum, sonra tezgâhın üzerindeki *Inferno* kitabını işaret edip hangi ders için olduğunu soruyorum.

"Ders için değil," diyor. "Sadece sonbaharda Gastrell'in Ölümsüzlük semineri için biraz ileri düzey okuma yapıyorum."

"Sonbahar mı? Bizimle birlikte mezun olmuyorsun?"

"İkinci sınıfta izin aldım, bu yüzden bir yılım daha var." Sam bana izin aldığını söyledi. Yash'ın babasının annesini psikiyatri hastanesine yatırdığını ve Yash'ın onu oradan çıkarmak zorunda kaldığını söyledi. Yash'ın babasının boşanmışken bunu yapma yetkisi nasıl olduğunu sordum. boşanmış olduklarını Yash beş beş ve Sam dedi anlamadığını benim neden yazar olmak istediğimi anlamadığını söyledi, çünkü ben hiçbir hikayeye bir hikayeye güvenemediğim halde neden yazar olmak istediğimi anlamadığını

Yash'ın sonbaharda nerede olacağını bilmek hoşuma gidiyor. "Ray Hart'ın, üniversitede fazladan bir dönem kalan bir adamı anlatan "The Last Fall" adlı öyküsünü okudun mu?"

"Anlatın bakalım. Konusu çok ilgi çekici görünüyor."

"Çok güzel. Tüm arkadaşları gitmiş ve sınıfta eski kız arkadaşının ensesini görür ve ona karşı bir zamanlar hissettiği duygulara hayret eder ve sadece *Country Greats* adlı albümü çalan bir ev arkadaşı vardır ve yapraklar düşer ve soğuk gelir ve başka bir kızla ciddi olmayan bir ilişkisi vardır ama futbol sahasının yanında, kızın ceketinin düğmesini ilikleyip açtığı muhteşem bir an vardır." Yash'ın yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. "Bu sadece gençliğe uzun ve şefkatli bir veda."

"Okumak isterim," diyor, başka bir şey söylemiyor. Esprili bir söz yok, iğneleyici bir söz yok. "Adaletini sağlayamadım."

Arka kapı gürültüyle açılır ve ikimiz de irkiliriz. Sam penceredeydir. Kalçasını kapıya dayayarak kapıyı açar. Daha önce hiç kimsenin o kapıdan girip çıktığını görmemiştim.

İçeri girer ve kucağımdaki yeşil peçeteyi alır. "Ne hoş." Ocağın başına döner ve tavayı inceler. "Bana yok mu?"

Yash ve ben ayağa kalkar ve soğan ve patatesleri doğramaya başlarız.

Sam, kahve makinesinden soğuk bir fincan kahve doldurur. "Kilise nasıldı?" der Yash.

Sam masadaki benim yerime oturur ve bacaklarını Yash'ın sandalyesine uzatır. "Yeni adam hiç iyileşmedi. Her şey sorgulayıcı, sanki bizi araştırıyor ve sorguluyor gibi. Çok yapmacık."

"Belki de sorguluyordur," diyorum.

"Öyleyse, o işte olmamalı. Tanrı bir soru değil. O, cevaptır."

Yash ve ben bıçaklarımızla büyük kesme tahtasının başında omuz omuza duruyoruz. Ona hızlıca bir bakış atmak istiyorum, ama bu gergin ruh hali içindeki Sam bunu fark edebilir. Bunun yerine, hiçbir şeyi kesmeden bıçağımı iki kez vuruyorum. Yash da iki kez karşılık veriyor.

Yemeğini yedikten sonra Sam ve ben kütüphaneye doğru yürüyoruz. Yash, Annabel adında biriyle bagel dükkanında ders çalışmaya gidiyor. Sam elimi tutup beni yoldan çekiyor ve bir ağacın yanına götürüyor, bir süre öpüşüyoruz sonra yolumuza devam ediyoruz. Bu çekim bizim tek dilimiz ve giderek zayıflıyor. Yine de, bundan sonra astronomi dersinde *Cosmos'a* odaklanmak zorlaşıyor, bilim derslerimi tamamlamak için içgüdülerime güveniyorum. Bunun yerine Sam'i izliyorum. Her zaman kütüphanedeki bir masada otururuz, onunla tanışmadan önce oturduğum pencere kenarındaki koltuklarda değil. Sol eliyle bir kitabı açık tutar ve sağ eliyle hızla bir deftere yazar. Ovid'in *Metamorfozlar adlı* eserinden "Iphis ve Ianthe" adlı şiiri Latinceye çeviriyor. Ben de kitabımı inceledim. Sanki farklı okullara gidiyormuşuz gibi. Sonra Erken Modern Etik'e geçecek. Yanında Hume, Rousseau ve Kant kitapları yığılmış durumda. Golf bursumu kaybettiğimden beri, üniversite eğitimim bir dizi kredi ve High Five'daki işim sayesinde finanse ediliyor. Yaptığım bu önemsiz uğraşlar, boşa geçen yıllar, hepsini geri ödemek zorunda kalacağım. Ciddi davranmadım. Sam'in Latince'yi ne kadar hızlı yazdığını izliyorum.

Bana bakar. "Ne oluyor?" "Tüm yanlış seçimleri yaptım."

Danışmanımın yanına gidiyorum. Swinburne'de benim hiç almadığım dersler veriyor ve sürekli arkasındaki yastığı düzeltiyor. Sakalını kesiyor ama kafasının diğer yerlerindeki saçları uzamasına izin veriyor, kulaklarından ve burun deliklerinden büyük tutamlar çıkıyor, kaşları kalın bir şekilde birbirine dolanmış.

Ona yaratıcı yazma alanında onur tezi yazmak istediğimi söylüyorum. "Bunun için çok geç," diyor.

"Bir dönem daha kalmak istiyorum."

"Bu, başka bir kredi anlamına gelir."

"Biliyorum. Onur tezi yazmak ve iki seminer almak istiyorum." "Bunun için oldukça yüksek bir not ortalamasına sahip olman gerekir."

Ona transkriptimi veriyorum.

Karmaşık kaşları hareket ediyor. Arkasında duran yastığı çıkarıp, sandalyesinin yanındaki daha küçük bir yastıkla değiştiriyor, sonra transkriptimi bana geri veriyor. "Öyle olsun," diyor ve ağzıyla, nazik olmak istediğini düşündüğüm bir şey yapıyor.

Birkaç hafta sonra, yazma dersimin dışında Yash'la karşılaşırım. Mart ayının başlarında, öğleden sonra, kısa süren kışın ardından güneş yine güçlü bir şekilde parlamaktadır. Sam üç saatlik Etik seminerindedir. Yash ve ben avluya doğru yürürüz. Buzlu çay alıp güneşte kitap okumayı planladığını söyler. Ben de tam olarak benim planımın da bu olduğunu söylerim. O öğleden sonra benim öykümün atölyede tartışıldığını hatırlar ve nasıl gittiğini sorar.

"Herkes bu konuda çok nazikti," diyorum.

"Bryce bile mi?"

Gülüyorum. Ona bir keresinde, sınıfımdaki kadın kahramanlara hiç tahammülü olmayan Bryce'dan bahsetmiştim. Hikaye bir kadınla ilgiliyse, kaçınılmaz olarak bir zamanlar öyle bir kız arkadaşı olduğunu söylerdi. Bunu ne kadar sık söylediğinin farkında değildi sanırım. "Tek kelime etmedi."

Bana hafifçe çarptı. "Çok sevdi!"

Kafeteryadan çay alıp güneşin altında merdivenlere oturuyoruz. Yash ile kampüsün merdivenlerinde otururken, üniversite hayatının böyle olması gerektiği ama bir şekilde öyle olmadığı hissine kapılıyorum. Bir anlık hüzün duyuyorum, sonra hatırlıyorum.

"Ben de mezun olmuyorum."

"Gerçekten mi?"

Ona tezimi anlatıyorum. Kaydolduğum seminerlerden bahsetmiyorum. Bunlardan biri Ölümsüzlük ve onun peşinde olduğumu düşünmesini istemiyorum.

O başını sallar ve başka bir şey söylemez. Ayaklarının yanındaki *The Golden Bowl* kitabını işaret edip nasıl gittiğini sorarım ve o da profesörünün o sabah kendisine anlattığı bir hikayeyi anlatır: Henry James, yazar Constance Fenimore Woolson'ın intiharını duyunca, doğrudan Venedik'teki dairesine gitmiş, ona yazdığı birçok mektubu yok etmiş ve elbiselerini lagünde boğmaya çalışmış, ama elbiseler batmamış. Yash bu hikayeyi büyük bir coşkuyla canlandırır, James'in elbiseleri suya batırmak için kullandığı gondolcu sopasını kavrar ve elbiseler yüzeye çıkarken onun hayalet gibi yüzünü taklit eder. Yash dengeli, her zaman iyi huylu biridir, ama bugün onda fazladan bir neşe var gibi görünüyor. Hikayeyi bitirince tekrar oturur ve yüzünü güneşe çevirir. "Burada kaldığına sevindim," diyor, gözlerini açmadan. "Bir arkadaşım olacak."

"Ben de."

Yine omzuyla bana çarptı. "Gençliğimize birlikte veda edeceğiz."

High Five'daki vardiyam bittikten sonra o gece Sam'e bunu söylerim, böylece ilk olarak benden duysun. Onun yatağında, annesinin gönderdiği Paskalya sepetinden jelibon yiyoruz. Beklediğimden daha güçlü bir tepki verir.

"Kendine işleri zorlaştırmayı seviyorsun, değil mi?"

Omuzlarımı silkiyorum. İşte yargıç geliyor.

"Bursunu bıraktın ve herkesin geri ödemesinin zor olduğunu bildiği öğrenci kredisi aldın, üstelik gerçek bir mesleğin varken. Şimdi de bir dönemlik daha borç biriktirmek istiyorsun, büyümek istememen dışında hiçbir mantıklı nedenin yok."

Hâlâ iş kıyafetlerimi giyiyordum: bej pantolon ve sol göğsünün üst kısmında basketbol logosu olan turkuaz renkli polo tişört. Üniversitede her dönem çalışmıştım ve yazları iki işte birden çalışıyordum. Sam yazları babasının ofisinde yarı zamanlı çalışıyordu

babasının ofisinde part-time çalışıyordu ve bu yaz Avrupa'ya seyahat ettikten sonra, sonbaharda da orada çalışmaya başlayacaktı.

Onun ücretsiz evine ve ücretsiz kamu hizmetlerine bakıyorum. Pembe Paskalya sepetini sapından kaldırıp ikimizin arasında sallıyorum. "Büyümek konusunda benimle boy ölçüşmek istediğinden emin değilim, Sam Bam," diyorum ve ondan küçük bir gülümseme koparıyorum.

Sam ve Ivan'ın tezlerinin teslim tarihi yaklaşıyor. Ivan tüm endişesini erkenden dışa vurdu ve şimdi kafasını eğip tezini yazıyor, oysa tüm yıl boyunca bu konuda hiçbir endişe belirtmeyen Sam, birdenbire perişan bir hale geldi. Hume'un bitişiklik ilkesini yazıyor, ama kendi argümanını çürütmeye başladığını fark ediyor. Kahve tüketimini üç katına çıkarır, sigara içmeye başlar ve birkaç saat uyuyabilmesinin tek yolu, karnının üstüne yatıp ben onun kafasını okşarken şarkı söylememdir. Ona söylediğim ilk şarkı "Scarborough Fair"dir, bu da bana "Been Too Long at the Fair"i hatırlatır.

"Sadece fuarlarla ilgili şarkılar mı biliyorsun?" Sesi boğuk, yüzü yatağa gömülü.

"Belki."

Ben "North Country Fair"ı söylemeye başlamadan önce uykuya dalmış.

Şarkı söyleme bir ya da iki hafta sürer. Sesimin güzel olduğunu söyler ve bana Calliope der. Yash odasından beni duyabiliyor mu acaba? Tezini teslim ettikten sonra yavaş yavaş sakinleşir. Sigara bırakmasına yardım etmemi ister. Sigara, iki büyükbabasını öldürmüştür ve çocukken ailesine sigaraya asla dokunmayacağına söz vermiştir. Mezuniyete kadar sigarayı bırakması gerektiğini söyler. Sonraki beş gün boyunca, her gün tükettiği sigara sayısını üç tane azaltacak şekilde, kurdeleyle bağladığım küçük sigara paketleri hazırlıyorum. Altıncı gün, artık sigara içmiyor.

Mezuniyetten birkaç gün önce, son sınıf dansına gidiyoruz. Yash cesaretini topladı ve Lara Mertens'e sordu. Onlarla orada buluşuyoruz. Parti dışarıda, bir müzik grubu, bir bar ve devasa bir bahçenin kenarları boyunca toprağa gömülmüş yanan meşaleler var. Lara dostça davranıyor. Her iki yanağıma da öpücük konduruyor, Japon tarihi hakkında başka bir şey okuduğumu soruyor ve gözlerini deviriyor. Yash konuşurken çok dikkatli dinliyor. Ondan hoşlanıyor. Yash kendinde değil. Diğer kadınların yanında bir tür maske takıyor

fark ettim. Lara ile durumun farklı olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Diğer arkadaşlarımız da geldi ve onlardan ayrıldık. Bir ara Sam bana Yash ve Lara'ya bakmayı bırakmamı söyledi.

"Eğlenip eğlenmediğini anlayamıyorum."

"Tabii ki eğleniyor. Tanrıça ile randevuda."

Yazma derslerimden birkaç kişiyle karşılaşıyorum ve onlarla biraz konuşuyorum, sonra Sam'in arkadaşı Brent'ten iki sigara otlanırken görüyorum. Özür dileyip yanlarına gidiyorum ve sigaraları cebinden alıyorum. O sigaraları geri almaya çalışıyor ama ben sıkıca tutuyorum ve mücadelemiz sırasında sert bir şekilde yere düşüyorum.

Bu yarı resmi bir etkinlik. Soluk yeşil elbisemle yerde yatıyorum. Brent'in bana bakarkenki tiksinti dolu ifadesini görüyorum. Bunu saklayacak zamanı yok. Bana yardım eli uzatmıyor. Sam uzatıyor ama ben kabul etmiyorum. Kalkıyorum, elbisenin arkasındaki kiri silkeliyorum ve doğrudan yola çıkıp Pye Street'teki evime iki mil yürüyorum.

Mezuniyete gitmiyorum. High Five'da brunch ve akşam yemeği servisi yapıyorum ve gece yarısı işten çıkıyorum. Ev arkadaşlarım parti veriyorlar. Verandada bir bira içiyorum ve bu yıl aslında orada yaşamadığım için alaylarına katlanıyorum. Carson tek ayrılan kişi. Haziran'dan itibaren odayı kendime ait kullanmak için ayda seksen sekiz dolar ödeyeceğim. Artık beni daha sık göreceklerini söylüyorum. Carson ve Jenny'yi verandadaki salıncakta öpüşürken bırakıyorum, bu beni şaşırtıyor ve aramızdaki mesafeyi hissettiriyor. Son zamanlarda ona bu gelişmeyi anlatacak kadar yanında olamadım. Odama gidiyorum ve Mavis'in eskiden olduğu oturma odasındaki müzik ve dansın yerleri titrettiğini hissediyorum. Penceremin önünde durup sokağa bakıyorum, kampüsten tepeyi inip şehre doğru gelen öğrenci ve ebeveynlerin sürekli akışını izliyorum. Ebeveynler ortama uyum sağlamaya çalışıyor ve bazıları çocukları kadar sarhoş ve heyecanlı, ama vücut hareketleri farklı. Hiçbir ebeveyni gelmesi için davet etmezdim, onlar da gelmeyi teklif etmezdi ve şimdi anlıyorum ki, bu hafta sonu ailemin burada olmaması acı verici olurdu. Aralık ayındaki törene kalacağımı sanmıyorum, bu yüzden bununla uğraşmak zorunda kalmayacağım. Şu anda mezun olmamak her açıdan iyi bir karardı.

Uzun süre orada duruyorum. Sokak lambalarının altında birkaç kişiyi tanıyorum: İkinci sınıftaki psikoloji dersimden Mark, geçen yıl benim koridorda oturan Ryanne ve Landry. Sonra Brent'i ve Sam'in başka bir arkadaşı olan Cole'u görüyorum — ve Yash'ı. O biraz geride yürüyor. Yarı resmi balodan beri onu görmemiştim. Lara ile nasıl gittiğini bilmiyorum. Pencereyi açıp ona seslenmeyi düşünüyorum ama bunun yerine biraz geri çekiliyorum. Ben, Sam ve Ivan dışında diğer insanlarla nasıl biriydi? Buraya hiç gelmemişti, muhtemelen hangi evde yaşadığımı bilmiyordu. Konuşuyor, diğer ikisi gülüyor ve keşke ne dediğini duyabilsem diyorum. Evin yanına geldiğinde, verandamızdaki insanlara, sonra da doğrudan pencereme bakıyor. Hareketsiz kalıyorum. Ne görebildiğini bilmiyorum. Yürümeye devam ediyor.

Carson ertesi sabah ailesiyle birlikte Brooklyn'e dönmek üzere üç arabalık bir konvoyla yola çıkar. Kaldırımda hepsine sarılırım, en uzun süre Carson'a. Jenny fırından yeni çıkmış kahveli kekle merdivenlerden iner. Gözyaşları beni şaşırtır. Onlara el sallayarak veda ettikten sonra odama geri dönüyorum. Oda bana çok büyük ve boş geliyor. Ancak şimdi, son sınıfta ne kadar yokluğumu hissettirdiğimi anlayabiliyorum. Ağustos sonunda taşınmıştık, hava çok sıcaktı ve ikiz yataklarımızda uzanıp buzlarla serinlerken, uyumadan önce konuşup gülüyorduk. İkinci sınıftan itibaren birlikte yaşıyorduk. Ailem hakkında her şeyi biliyordu, hiç tanışmamış olmasına rağmen her ayrıntıyı takip ediyordu. Kardeşime deli gibi aşıktı. Onun eşcinsel olması umurunda değildi. Bir keresinde, babamla tanışırsa ona hayalarını tekmeleyeceğini söylemişti. Ailesi yılda iki kez ziyarete geliyordu. Ailesi onu 11. sınıfta hamile kalmış, babası çıldırıp Teksas'a kaçmış, annesi bebeği doğurmuş ve ona bir fotoğraf göndermişti. Bir haftadan az bir süre sonra kapıda belirdi ve affedilmeyi diledi. Aileleri Carson'a yardım etti, liseyi bitirip iş buldular, bir ev satın aldılar ve dört çocuk daha yaptılar. Carson'ın kardeşlerinden çok daha küçüktüler ve ona tapıyorlardı. Arabadan çığlık atarak çıkıp ona yapışırlardı. Dördü de bizim odada kalır, Carson'la yatakta kimin uyuyacağı konusunda kavga ederlerdi. Geçen Ağustos, onu arabayla getirirken, en küçüğü Meg benimle yatabilir mi diye sordu. Ben kenara kaydırdım. Bana güzel koktuğumu söyledi — o kokmuyordu, yanmış meyan kökü gibi kokuyordu — ve dokuz saniye sonra uykuya daldı.

Ağustos sanki on yıl önceymiş gibi geliyor. O yılı hatırlamaya çalışıyorum. Derslerden önceki sabahları hatırlıyorum. O sıcak Eylül sabahlarında verandada birlikte mısır gevreği yerdik. Derslerin ikinci haftasında evde 70'ler partisi verdik ve Earth, Wind & Fire ile Queen'i son ses dinledik. Komşuların şikayeti üzerine gelen polis memuru verandada bizimle oturdu ve astronot olmak istediğini söyledi. Joe ve Caroline ile birlikte hafta sonu için Hatteras'a gittik. Cadılar Bayramı partisi verdik. Ve birkaç gün sonra, saatli radyomun alarmı üniversite radyosunu çalarak Cyra'nın öldürüldüğü haberini verdi.

"Onu tanıyorum,"
dedim. "Kimi
tanıyorsun?"
"Dinle." Sesini açtım.

Carson bundan sonra silikleşiyor. Her şey biraz bulanıklaşıyor. Ne oldu? Cenazeye gittim. Sam ile tanıştım. Yash ile tanıştım. Hava soğudu.

Yatağa geri dönüyorum. Carson ve ailesi şimdiye kadar otoyola varmış olmalılar. Saat sabah on bir buçuk. Kemiklerim ağrıyor.

O gece eve geldiğimde, verandamda Breach'te bıraktığım eşyalarla dolu bir kutu buluyorum: birkaç tişört, *Cosmos dergileri*, bana ait olmayan bir saç fırçası. Kutunun dibinde, kapının yanındaki küçük not defterinden alınmış, ikiye katlanmış bir not var.

> Kavgamız için özür dilerim, ikimiz de bazen oldukça inatçı olabiliyoruz. Birkaç saat sonra ayrılıyorum. Sanırım yolumuzun sonuna geldik. Ne uzun ve garip bir yolculuktu, değil mi? Yash'ın babası az önce aradı ve aşk hayatımın nasıl gittiğini sordu. Ona anlattım ve Jordan'ın boşanılacak türden bir kız gibi göründüğünü söyledi. Bunu yanlış anlayacağını biliyorum. Ancak bu, birlikte olmak zorunda olmadığımızı anlamama yardımcı oldu. Kendi yarattığım çok sözcükli bir mantık hatası için mücadele etmek zorunda değildim.
>
> Bir gün mezun olmayı unutma!
>
> Cura ut valeas,
> Sam

Hayatımda kimse bana yazdığı hiçbir şeyi yakmadım, ama bu notu doğrudan gaz ocağına götürüyorum. Onu yakıyorum ve lavaboda kıvrılıp karardığını izliyorum. Külleri lavaboya yıkıyorum.

Yine de, sözler yankılanmaya devam ediyor. *Jordan, boşanacağınız türden bir kıza benziyor.* En çok acı veren şey, bunun muhtemelen doğru olması. Hiç mutlu bir evlilik görmedim. Annem mutsuzdu ve babamı terk edip, iyi birine benzeyen kantoru seçti, ama o evlenmeden önce öldü. Annemin o zamandan beri bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Babam, koçluk yaptığı lise öğrencilerine içki içip

kızların soyunma odasını gören gözetleme deliklerini gösterdiği için kovulduğunda ona destek olan komşusu Ann ile evlendi. Ann'e annemden daha kötü davrandı. Kardeşim geçenlerde Ann'in ondan saklandığı dolaptan onu aradığını söyledi. Polisi ararsa ne olacağını bilmek istiyordu. Onun hapse girmesini istemiyordu.

Muhtemelen ben de senin boşanacağın türden bir kızım.

En azından Sam gitti. Yash yaz için Knoxville'e gitmiş mi bilmiyorum. Kütüphaneye yürüyorum. Boş. Geçen hafta burayı dolduran tüm son sınıf öğrencileri sonsuza dek gitmiş. Eski bir *New Yorker* dergisinde Ray Hart'ın "The Last Fall" adlı eserini buluyorum, fotokopisini çekiyorum ve Breach'e yürüyorum. Yash'ın arabası hâlâ orada, yatak odasının ışığı yanıyor. Sessizce arkaya dolaşıyorum, sayfaları mutfak kapısının altından olabildiğince içeriye itiyorum ve kaçıyorum.

İki gün sonra arabası gitmiş. Garaj yolunda toprakla dolu bir el arabası var, yanında da çuval beziyle sarılmış iki şişman açelya çalısı. Arka bahçe biçilmiş ve hava tatlı ve geçmiş gibi kokuyor.

Yeni bir kredi başvurusu yapıyorum ve kasabanın en pahalı restoranı Chantal'da birkaç akşam vardiyası alıyorum. Sadece altı masa var ve hiçbir ana yemek on beş doların altında değil.

Orada geçirdiğim ilk eğitim gecesinin ardından, eve doğru yürürken Cyra ile üç hafta boyunca yaşadığım apartmanın önünden geçiyorum. Durup ikinci kattaki kapımızı arıyorum. Ne kadar az şey hatırladığım, ne kadar dikkatsiz olduğum beni rahatsız ediyor. Belki de ne kadar soğuk davrandığım. O yalnızdı. Birinci sınıftan arkadaşları henüz geri dönmemişti. Buzdolabına hiçbir şey koymazdı. Bunu hatırlıyorum. Orada sadece öğleden sonra restorandan karton kapaklı alüminyum kaplarda eve getirdiğim şeyler vardı. Yemek yapmayı biliyor muydu ki? Ona hiç artan yemeklerimi teklif ettim mi? Her katın uzunluğu boyunca uzanan balkonuyla burası ucuz bir motele benziyor. Dışarıda farklı yerlerde parti yapan insanlar var. Geçen yaz orada yaşadığımda da böyle olmalıydı ama ben öyle hatırlamıyorum. Komşusu olan o çocukla ve onun oda arkadaşıyla balkonda tanıştığı yer burası olmalı. Onu hatırlamak benim görevlerimden biri gibi geliyor. Nasıl olmuştu?

Üniversite onun hikayesini gömdü mü? Oturma odamızda bir geyik yavrusu gibi zıpladığını hatırlıyorum.

Bir süre orada durduktan sonra eve doğru yola çıkıyorum. Pye Caddesi'nin sonunda Bubble Time adında bir çamaşırhane var. Oraya uğrayıp pencerelerden içeri bakıyorum. İyi müzikleri ve kafesi olan, iç ve dış mekanları olan eğlenceli bir yer. Duvarlar psikedelik renklerde ve makineler de boyanmış, her biri farklı bir hayvanı temsil ediyor. Giysilerinizi aslanın veya katil balinanın ağzına koyuyorsunuz. Burada iş bulmanın zor olduğunu duydum. Asgari ücretin üzerinde maaş veriyorlar, ayrıca kafeden bahşişler ve kasada her zaman dolup taşan bahşiş kavanozu var. Söylentilere göre, burayı işleten çift arka otoparkta bulunan kulübeden uyuşturucu satıyor.

İçeri girdiğimde ortam sessizdir, iki kişi kanepede kitap okumaktadır ve sahibi Lorna kasada durmaktadır. Kafasını kaldırmaz. Yeşil bir bardakta boya fırçasını karıştırmaktadır. Kasaya geldiğimde onun yaptığı resmi görebiliyorum, bir meyve tutan bir centaur
—uzun saçlı, kaküllü ve göğüslü bir dişi centaur. "Çok
güzel," diyorum, çünkü gerçekten öyle.
Bana bakıyor.
"Eleman arıyor
musunuz?"
Fırçasını sanki yüzümü çiziyormuş gibi kaldırıyor. "Tabii.
Neden olmasın?"

Bubble Time, Claudette ile tanıştığım yer. Claudette, iflah olmaz bir flörtçü. Bahşiş kavanozunun dolmasının en büyük sebebi o. Çamaşırları bittikten sonra da uzun süre ortalıkta dolaşan erkekler hep vardır. Claudette'in diğer işi Häagen-Dazs'da. Onunla saat 11'de iş çıkışı orada buluşuruz, bol bol dondurma yeriz, dükkânı kapatırız ve çitlerin yanında piknik masaları ve fıçılar bulunan bir açık hava bar olan Don't Answer'a gideriz. Claudette'le birlikteyken her zaman bir erkekle, bir arkadaşla tanışırsınız. Sert toprak zeminde onlarla dans eder ve eve yalnız dönerim. Pye Caddesi'ndeki odamı seviyorum. Yatakları birbirine yaklaştırıyorum, yanımda bir kitap yığını tutuyorum ve gece geç saatlere kadar, sabahın erken saatlerine kadar okuyorum. Sonbaharda Dr. Gastrell'in semineri için *Don Kişot'u* okumaya başlıyorum. Notlar alıyorum. Sadece beş sayfalık bir kısa öykü yazıyorum, yazdığım ilk öykü.

Bu ders için değildi. Hoşuma gitti. Bir şekilde farklı bir tadı var. Tamamen bana aitmiş gibi hissediyorum.

Bubble Time'ın tezgahının arkasındaki duvarda büyük boy bir astroloji takvimi var. Her günün kutucuğunda, Kova burcundaki Islak Venüs veya Akrep burcundaki Altıgen Jüpiter gibi imalı gezegen konumları yazıyor. Haziran ayını geçip 3 Eylül'e, Salı gününe, Yash ile ilk dersime gireceğim güne geliyorum. Merkür-Satürn Karesi, diyor, hiç de seksi olmayan bir şekilde.

O takvimi gözümün önünden ayırmıyorum. Sam'in Barselona'ya uçtuğu günü not ediyorum. O gitti. Ülkeyi terk etti. Claudette ve ben o gece Don't Answer'a gidiyoruz. Sadece Prince çalıyorlar ve herkes "1999" için piknik masalarının üzerine çıkıyor.

Ertesi sabah kapımın çivisine bir not sıkıştırılmış:

Yash aradı.

Onu geri arayamam. Numarası bende yok. Yaz boyunca babasının ahırında kalacağını söylemişti. Rehberden numarasını öğrenebilirim ama orayı aramayacağım. *Jordan boşanılacak türden bir kız*.

Yash'ın bana ulaşmaya çalışmasının tek nedeni Sam ile ilgili bir şey olabilir. Bir uçak kazası, bir Eurail kazası, bir gece kulübü yangını. Ona korkunç bir şey olmuş olmalı.

Bubble Time'dayken tekrar aradı. Lorna'nın kocası Michael, ahizeyi bana doğru salladı. "Bir erkek" diye yüksek sesle fısıldadı.

Midem bulanır. Telefona uzanırım.

"Jordan," diyor, beni bulmasının tuhaflığını kabul eden küçük bir kahkaha atarak.

"Yash." Müziği duymamak için diğer kulağımı parmağımla tıkıyorum. Kendimi hazırlıyorum. Ne olacağını bilmiyorum. "Ne oldu?" Sesimde endişe duyuluyor.

"Şey, ben..." Arka planda küçük bir çarpma sesi duyulur. "Kahretsin. Felaketler bitmek bilmiyor. Düşünüyordum da. Merak ediyordum. Burada iş bulamıyorum. Belki oraya geri dönebilirim diye düşündüm. Alt kiraya verebileceğim birkaç yer buldum ama merak ediyorum da, sadece bir iki gece için, Pye Street'te boş bir kanepe var mı acaba?"

Ciğerlerim sıcak ve sıkışmış gibi hissediyorum. Michael kocaman bir tabak nachos'u tıkınıyor ve beni izliyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Evet, kanepe var. Kanepemiz var. Senin."

Yarın çok erken mi diye soruyor ve ben harika derim. Sonra, kafası çok iyi olan patronum bana dik dik baktığı için gitmem gerektiğini söylerim.

Telefonu kapattıktan sonra Michael, "Sana ters ters bakmıyordum" diyor. "Sadece senin için defibrilatörümü almam gerekebilir diye düşündüm."

"Onun o kanepede asla uyuyamayacağını biliyorsun," diyor Claudette, ben kirli kanepe minderlerimizi en büyük makinelerimize tıkıştırırken.

"Öyle değil."

"Bu adam hakkında ne kadar çok konuştuğunu biliyor musun?"

"*Onun* için durum öyle değil. Öyle olsa bile, yapmazdı. Asla yapmazdı."

"Tabii."

Tezgahın arkasında çömeliyor. Michael'ın CD yığınlarını karıştırdığını duyabiliyorum. Diski değiştiriyor ve sekiz hoparlörden "Jessie's Girl" şarkısı yüksek sesle çalmaya başlıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diyorum ama o beni kapının yanındaki boş alana çekip onunla dans ettiriyor.

Ertesi gün öğleden sonra işten çıkıp tepeye koşuyorum. Arabası orada, annesinin eski kırmızı Chevy Nova'sı. Dokunuyorum. Gerçek. O burada.

Verandanın merdivenlerini yavaşça çıkıyorum. Pencereden Dylan'ın çaldığını duyuyorum. Kafasının arkasını görüyorum. Yeni temizlenmiş kanepede oturuyor, ev arkadaşım Maxwell ise puf koltukta. Ekran kapısında dinliyorum. *Blonde on Blonde* hakkında alçak sesle konuşuyorlar. Daha önce hiç görmediğim bir gömlek giyiyor. Eli dizinde, uzun parmakları ritim tutuyor. O benim evimde. Dylan Johanna hakkında şarkı söylüyor.

İçeri
giriyorum.
Ayağa fırlıyor.

"Kanepeyi buldun."

"Kanepeyi buldum."

"Yolculuk iyi geçti mi?"

"Evet, yolculuk iyiydi."

Sarılmıyoruz. Maxwell bizim garip halimizi izliyor. Odadan çıkmaya niyeti yok.

"Bunun için çok teşekkür ederim." Maxwell'e bakar. "Sadece bir iki gece kalacağım."

Maxwell gülümser. "Uh huh." Maxwell, bir oda boşalana kadar üç ay boyunca bu kanepede uyudu.

"Acıktın mı?" diye sorar Yash. "Akşam yemeği yiyelim mi?"

İş kıyafetlerimi çıkarıp en sevdiğim yazlık elbiseyi giydim, önü büyük beyaz düğmeli soluk mavi bir elbise. Hiç birlikte yaz geçirmedik. Nefes almaya zorladım kendimi.

Sonra Nova'ya biniyoruz. Birkaç kez binmiştim, Ivan önde, Sam ve ben arkada. Bir keresinde ormanda bir partiye gitmiştik

Başka bir sefer Raleigh'deki bir barbekü restoranına gitmiştik. Şimdi ben yolcu koltuğundayım, Sam Avrupa'da ve Yash bana bakıyor.

Ona Willie Sylvester'dan bahsetmek istiyorum. Altıncı sınıfta teneffüste bana çıkma teklif etmişti. Üçüncü sınıftan beri ona aşıktım. Bana teklif ettiğinde ona "Rüyada gibiyim" demiştim. Yash'ın arabasının yolcu koltuğunda yine öyle hissediyorum.

"Nereye gidelim?" diyor.

Cate's'i öneriyorum çünkü şehirden birkaç mil uzakta ve onun bir keresinde orada şimdiye kadar yediği en iyi ekmek pudingini yediğini söylediğini hatırlıyorum. Bir varış noktası olduğu için rahatlamış görünüyor, arabayı vitese takıyor ve yavaşça yola çıkıyor. Nova en az on beş yaşında. Kokusu, koltuk kumaşı, çakıllı vinil gösterge paneli bana çocukluğumu hatırlatıyor.

"Bu arabayla mı büyüdün?"

Gülümser. "Annemin çığlıklarını duyabiliyorsun, değil mi?" Keskin bir Güney aksanıyla konuşmaya başlar. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence hepiniz tembel serserilersiniz!" Direksiyonu sıkıca kavrar, gözlerini kısarak bana bakar ve sonra kendini dikiz aynasına yaklaştırır. "Üçünüz. Üç tembel kuş pisliği." Gözlerini tekrar yola çevirir ve arabadaki herkesi tokatlıyormuş gibi yapar.

"Diğer ikisi kimdi?"

"Arlo ve Bean. Sokağın karşısında yaşıyorlardı. Annem onlara kendi çocuklarıymış gibi bağırırdı. Ben hep onlarla birlikteydim."

Ona evdeyken onları görüp görmediğini soruyorum ve o da Arlo'nun Mississippi'de bir petrol platformunda çalıştığını, Bean'in ise Stationery adlı bir grubu yönetmek için okulu bıraktığını söylüyor. "Toto'dan daha büyük olacaklar" dedi bana, ben de "Toto da kim lan?" dedim, o da çılgına döndü. Hâlâ Toto'nun kim olduğunu bilmiyorum ve kimse Stationery'yi duymamış, ama Bean Japonya'da popüler olmaya başladıklarını söylüyor. "Dudagımda bir yara izi var" diyor ve yüzlerce kez gördüğüm bir şeyi göstermek için eğiliyor, "çünkü dördüncü sınıfta 'Fly Like an Eagle'ın berbat bir şarkı olduğunu söyledim. Sınıfta beni sandalyemden itti ve ön dişim kırıldı. Kahretsin, geldik." Toprak bir yola giriyor.

Cate'in evi bir çiftlik evi. Tüm ışıklar açık. Motoru kapatıyor ve arabadan inmeye niyeti yokmuş gibi bana dönüyor. "Komşuların kimlerdi?"

Ona Bayan Kane'den, fısıltı gibi sesinden, kıvırcık beyaz köpeğinden ve annemin okumama izin vermediği kitapları yazdığından bahsediyorum. "Yine de denedim, ama kütüphanemizde yoktu."

"Onları bulmalıyız."

"Bulacağız." Ona bakıyorum, sonra başka yere bakıyorum. Ne kadar mutlu olduğumu görmesinden korkuyorum.

Çiftlik evinin merdivenlerini çıkıyoruz. Sanki bir randevu gibi, son birkaç yıldır başka insanlarla defalarca yaptığımız ama birbirimizle hiç yapmadığımız bir şey gibi. Ev sahibi bize ikimiz olup olmadığımızı sorana kadar konuşmuyoruz. Onu takip ederek arka verandadaki küçük bir köşe masasına oturduk. Masa çiçek bahçesine bakıyordu. Bitkiler yeni sulanmıştı ve hava nemliydi, ayaklarımızın altındaki güllerin ve floksa çiçeklerinin kokusu havayı doldurmuştu.

Bir garson çaydanlık ile yanımıza geliyor. Önlüğünün cebinden bir kibrit kutusu çıkarıyor ve masanın ortasındaki cam mumlukta küçük mumu yakıyor. Burada başka öğrenci yok. Garson dahil çevremizdeki herkes bizden onlarca yaş büyük. Sam'i tanıyan kimse bizi rahatsız etmeyecek ya da görmeyecek. Sadece biz varız. O tamamen bana ait. Menüye bakan ona gizlice bakıyorum, kalın saçları alnına düştüğü haliyle, yaralı dudağıyla. Ona asla dokunmayacağım. Bunu biliyorum. Sam ona ne söyledi bilmiyorum, ama Sam ve benim gerçekten son kez ayrıldığımıza inansa bile, o sınırı aşmayacaktır. Eğer bu bir cazibe olsaydı, burada olmazdı. Kalmasını isteyebileceği başka birçok insan var. Tüm bunları düşündükten sonra rahatlıyorum. Bu bir randevu değil.

Garson içecek siparişlerimizi alır ve bizi verandadaki köşede yalnız bırakır. Birbirimize bakar ve güleriz.

Ona evde ne olduğunu sormaya başlıyorum ve o da aynı anda eğilerek, "Sam'e seni işaret eden bendim, biliyorsun," diyor.

"Benim aptal Bacon parodim yüksek sesle okunduğunda olduğunu sanmıştım."

"Parodi olması gerekmiyordu. Ödev "çağdaş taklit" idi. Ama seninki bir parodiydi."

"Elimde değildi."

"Çok komikti."

Bütün övgüyü ben alıyorum. Komik yapanın profesör olduğunu söylemiyorum.

"Yazarken komik olmayı hiç düşünmem. Her zaman çok ciddi olurum." "Ama sen çok komik birisin."

"Biliyorum." Şaşkınlıkla gözlerini genişletir ve güleriz. "Yani Sam beni bu yüzden fark etmedi mi?"

"Hayır, ondan biraz önceydi. Ve ben seni fark ettim. İlk olarak."

Menüye tekrar bakıyorum. Kızardığım için terleyeceğimden endişeleniyorum. Buzlu çaydan bir yudum alıp bardağa üflüyorum ve yüzüme serin bir hava geliyor.

Garson iki bira ile geri gelir ve siparişimizi alır. Titrediğini görmemesi için menü kağıdını hızlıca geri veririm.

"Eve döndüğünde ne oldu?"

Kafasını sallıyor. Konuşmak istemiyor.

"Amcanın gazetesinde çalışmayacak mıydın?" Amcası Percy, *Knoxville News Sentinel* gazetesinde çalışıyor. Bir keresinde bana, Percy amcasının *Winesburg, Ohio'daki* George Willard gibi olduğunu, büyük hayalleri olan ama sonsuza kadar memleketinde sıkışıp kalmış bir gazeteci olduğunu söylemişti. Ama Yash ona kitabı verip bu benzerliği gösterdiğinde, amcası "Hiç de öyle değil, evlat" dedi.

"Evet, yapamadım. Orada olmak istemedim." Daha fazla hikaye olacağını düşünmüştüm.

Bana Dublin'deki Ivan'dan bir mektup aldığını söyledi. "Mektubun ilk satırı 'Ev sahibinin kızını baştan çıkardım'dı."

"Sakın söyleme. O inanılmaz biriydi."

"Evet, öyleydi. Seçimlere yetişmek için şimdi Polonya'ya gidiyor."

Polonya'daki seçimler Pye Street'te tartışma konusu. Dayanışma, Komünist Parti'yi yenilgiye uğratmaya ve muhtemelen Doğu Bloku'ndan ayrılmaya hazırlanıyor. "Evimdeki Marksistler mutlu değil" diyorum.

"Marksistler asla mutlu olmazlar. Onlar için hiçbir zaman yeterince tasfiye ya da toplu mezar olmaz."

"Sırada Macaristan olabilir. Her şeyin bir anda çökmesi mümkün mü sence?"

"Ve duvar yıkılır ve herkes, Marksistler bile, sonsuza kadar mutlu yaşar mı?"

"En azından daha mutlu yaşayacaklar."

"Belki. Bir süreliğine. Sonra yeni bir güç ortaya çıkıp onları tekrar mutsuz edecek. Bizler, tür olarak pek de gelişmiyoruz."

"Evet, gelişiyoruz."

O gülüyor. "Hayır, gelişmiyoruz."

"Nasıl böyle söyleyebilirsin? Tüm edebiyat, değiştiğimize, büyüdüğümüze, aydınlandığımıza, daha iyi hale geldiğimize, kusurlarımızı anladığımıza dair umuda dayanır."

'Ç ok geç. Hiç fark ettin mi? Her zaman çok geç.
Oedipus, Macbeth, Raskolnikov."

"Onlar için. Ama bizim için değil. Biz daha iyi hale geldik. Etik olarak. Ahlaki olarak." "Gelmedik. İnsan davranışları değişmez." O bundan çok emin.
buna.

Ben değiştiğini ısrarla savunuyorum ve demokrasinin yayılması, köleliğin kaldırılması, dini hoşgörünün artması, kadın hakları gibi bariz örnekler veriyorum.

O ise Hiroshima ve Nagasaki, Gulag, Vietnam örneklerini karşı argüman olarak sunuyor. Bu yüzyılda savaşlarda ve kendi hükümetleri tarafından öldürülen insan sayısı, önceki tüm yüzyıllarda öldürülenlerin toplamından daha fazla. Bir başkasını öldürmek etik davranışın bir ölçütü ise, diyor, bizler giderek kötüleşiyoruz. Ben ise savaş teknolojisinin değiştiğini ve çoğu insanın daha geniş bir adalet anlayışı ve özgürlüklere olan inancı olduğunu, belki de bu savaşların geçmişte toprak ve kazanç için yapılan savaşlardan daha etik olduğunu savunuyorum. "Bu savaşların kazanç için olmadığını mı düşünüyorsunuz? Evet, kültürel normlar ve geçici hevesler burada orada geçici ilerlemeler sağlıyor, ama bu insan ahlakında bir değişiklik değil. İçimizde hepimiz eskisi gibi aynıyız ve kendimizi yok edene kadar da hep öyle kalacağız. Aksini inanmak, geceleri uykuya dalmak için kendinize anlattığınız bir masaldan ibarettir."

"Ahlaki ilerlemeye inanmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Ve kendimi yalanlarla besleyemem. Aristoteles'in dediği gibi, tüm bunların içinde acıma ve korkunun yanı sıra çok fazla güzellik de var. Bizim meşhur durumumuz."

"Hayat senin için bir trajedi mi?"

"Elbette bir trajedi. Çok aptalca bir trajedi. Absürtlüğü umutsuzluk kadar büyük."

"Umut için yer yok
mu?" "Pek yok."

"Umutsuz yaşamak istemem." "Ben
istiyorum. Burayı seviyorum."

Garsonun tatlı menüleriyle kapıda oyalanmakta olduğunu fark ediyoruz. Bize doğru geliyor. "Aralarını bozmak istemedim."

"İlk kavgamızı ediyorduk," diyor, seçeneklere bakarak. "İnsan türünün gelişip gelişmediğini tartışıyorduk."

"Öyle mi? Kim Pollyanna tahmin edeyim." Beni işaret ediyor. Onaylamak için elimi kaldırıyorum.

"Bu çok iyi, tatlım," der ve uzaklaşırken Yash'ın omzuna hafifçe vurur. Tatlıları inceliyoruz.

Sam ve ben bu konuşmayı yapsaydık, o hesabı ister ve eve giderken yol boyunca konuşmazdı. Ama Yash başını kaldırıp gülümser ve bana ekmek pudingini sevip sevmediğimi sorar.

Nova'ya döndüğümüzde, "Şimdi nereye gidiyoruz, Pollyanna?" diyor.

Eve gitmek istemiyorum. Gecenin bitmesini istemiyorum. Gece bittiğinde o bir iş ve bir ev bulacak ve ben onu 2 Eylül'e kadar göremeyebilirim. "Cevap verme?"

Bu onu şaşırttı. Gülümsedi ve arabayı çalıştırdı. Şehre geri dönmek için yola çıktık. Yavaş sürüyordu. Issız bir kavşağa geldiğimizde, çok uzun bir süre durdu.

"Tamam, Bay Tedbirli," diyorum. "Artık devam
edebilirsiniz." Kıkırdıyor. Alay edilmeyi seviyor.

Park edip küçük sokağı geçerek barın arkasına doğru yürüyoruz. Müzik gürültülü çalıyor. Elvis Costello'nun "Welcome to the Working

Haftasına Hoş Geldiniz" şarkısı çalıyor.

"Birinci sınıfın sonbaharından beri buraya gelmemiştim." "Gençliğe veda edelim," diyorum.

Durur ve bana bakar. "O hikaye," diye başlar, ama geri kalanı Claudette'in benim adımı haykırmasıyla boğulur. Koşarak gelir, büyük bardağından bira dökülür.

"Yash! Sen Yash'sın," diyor ve ben arkama yaslanıp onun beni görmemesi için ona sert bir bakış atıyorum. Bana kötücül bir gülümseme atıyor, sonra ikimizi kucaklıyor ve çok yüksek sesle ve kulağına çok yakın bir şekilde kanepe minderlerinin çok çok temiz olduğunu söylüyor. "Gelin, gelin," diyor ve ellerimizi tutup bizi çitin yanındaki grubuna götürüyor.

"Hey sen," Billy adında bir adam masasının önünden geçerken bana seslendi. Bir diğeri, Cody, beni işaret ederek, "Bu gece Guns N' Roses'a dans edeceğiz," dedi. Tüm arkadaşları buradaydı.

Yash eğleniyor. "Eh, Bayan Popüler kesinlikle evde somurtarak oturmamış. Sana bira getireyim mi?"

Bira fıçısı kuyruğuna girer. Claudette beni yakalar ve piknik bankına oturur. "O adam sana aşık."

Ona inanmıyorum, ama yine de tüm kaslarım gevşiyor.

"Keşke."

"İnan bana. Öyle."

"Hiçbir şey olamaz..."

"Oh, *biliyorum*. Hiçbir şey olamaz çünkü o çok *iyi* bir *adam*. İyi adamlar da insandır. O sadece senden bir işaret bekliyor.

Başımı piknik masasına koydum. "İşaret vermekte pek iyi değilim."

"Biliyorum. Senin bu yönün çok sevimli. Ama bu durumda ona bir işaret vermelisin."

Başımı ileri geri salladım.

"Küçük bir işaret."

"Ne oluyor?" Yash, üç birayı dengesiz bir şekilde tutarak geri döner.

Dikleşiyorum.

O da benim diğer tarafıma sıkışır. Dar bir yer. Yanlarımız birbirine değiyor ve bana çok fazla baskı yapmamaya çalıştığını hissediyorum. O benden daha soğukkanlı. Nefes alamıyorken ona nasıl sinyal verebilirim?

Bir bira daha içmek durumu daha da kötüleştirecek. Diğer insanlardan farklı olarak, ben alkol aldıkça daha da garip davranırım. Soğuk plastik bardağı yanağıma dayadım.

"Daha önce burada bir yaz geçirdin mi?" diye soruyor. Kafamı sallıyorum.

Buck adında bir adam ve iki Sean, Claudette'in dikkatini çekmek için yarışıyor. Claudette bana doğru eğilip Yash'a Knoxville'den neden geri döndüğünü, nerede iş arayacağını ve Hindistan'dan gelenin annesi mi babası mı olduğunu soruyor. Soruları, ona Yash hakkında ne kadar çok konuştuğumu ortaya koyuyor. Buck araya girip masanın kenarına bir, iki veya üç parmak koyarak oynanan bir oyun oynamaya başladığımızda rahatlıyorum. Herkes oyunun nasıl oynandığını biliyor, sadece Yash ve ben bilmiyoruz, bu yüzden daha önce oynamış olmalılar. Sean'lardan biri bize kuralları bağırıyor ama hiç mantıklı gelmiyor.

"Bir, iki, üç, ateş!" diyor Buck.

Parmaklar masanın üzerine konur. Yash ve ben ikişer parmak çıkarırız.

Buck tüm parmaklara bakar. "Crack crack," der bana, sonra Yash'a, ve yumruğuyla parmaklarımızı vurur. Acıtır ve güleriz. Birçok tur daha oynarız ve ne yaparsak yapalım her seferinde yeniliriz ve çok güldüğümüz için ne olduğunu anlayamayız.

"Africa" şarkısı çalmaya başlar.

"Bu Toto!" diye Yash'a bağırıyorum ve hepimiz dans etmek için ayağa kalkıyoruz. O çok sevimli bir dansçı. Bunu bilmiyordum. Kalçalarının hareketleri, vücudu hala çocuksu. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Mutlu görünüyor. Saçları serbestçe sallanıyor. Gülümsemesi kocaman. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptal şarkı," diyor.

"Ona bir işaret yap," diyor Claudette. Kafamı sallıyorum.

"Ne dedi?" diyor. "Onu duyamadım."

Bana inanmıyor ama yine de gülümsüyor.

Madonna ve Roxy Music şarkılarına dans ediyoruz. Sean'lardan biri Claudette'in elini tutup onu yavaş bir şarkıymış gibi kendine çekiyor ve onu uzun uzun güldüren bir şey söylüyor. Bu, Claudette'in sevdiği Sean.

Brent ve Cole arka sokaktan geliyorlar. Yarı resmi balodan beri onları görmemiştim.

Yash onların yönüne bakıyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Gidelim mi?"

Pye Caddesi'ndeki ev, geldiğimizde karanlık. İçeri girmek istemiyorum. O aşağıda kanepede yatarken ben uyuyamam.

Verandanın merdivenlerini çıkıyoruz. "Mezuniyet partisinden sonra ne yapacağımı bilemedim," diyor.

"Ne yapabilirdin ki?"

En üst basamağa çıkar ve oturur. "Ne olduğunu bilmiyordum."

Ben de oturdum, ama yakınında değil, istediğim yerde değil. Daha yakın oturmak kolay bir işaret olurdu. "Sen ve Lara içerideydiniz."

"Dışarı çıktığımızda sen yoktun."

"İçeri girmek istedim ama Sam seni yalnız bırakmam gerektiğini söyledi. Ve sonra... önemli değil. En büyük pişmanlığım, seninle Lara'nın nasıl gittiğini duyamamış olmam." Lara'nın hala burada olabileceği, belki de onun için geri dönmüş olabileceği aklıma geliyor.

"O benim tipim değildi."

"Gerçekten mi?" Rahatlama anında geldi, içimi ferahlattı. "Bütün o olanlardan sonra mı?"

"Bütün o olaylardan sonra. Sen gittikten sonra ne yapacağımı bilemedim. Sam'e sana peşinden gitmediği, özür dilemediği için çok kızgındım. Hiç özür dilemedi, değil mi?"

"Hayır."

"Kendini çok kötü hissediyordu, gerçekten. Ama üzgün olduğunu söyleyemedi." "Sigara konusunda çok daha fazla kızgındı."

"Biliyorum."

Ama onun ne bildiğini, ne demek istediğini bilmiyorum. "Bana bir not yazdı. Muhtemelen bunu biliyorsundur."

"Bunu bilmiyordum."

"Özür dilemesi değildi. Daha çok 'canın cehenneme' gibiydi." "Üzgünüm."

"Önemli değil. O benim tipim değildi."

"Bunu geçen sonbaharda söyleyebilirdim." "Keşke söyleseydin."

"Sana yazdığı ilk notu biliyordum." "Öyle mi?"

"Sonunda ona biraz yardım etmiş olabilirim."

"Aşık Kalp mi?"

Gülümsüyor.

Siktir. "Tek iyi satır oydu," diyorum. "Sen tam bir kukla ustasıydın."

"Öyle olmak istememiştim."

"İlk randevumuzu da kurtardın. 'Papatya nasıldı?'" diye yüksek sesle söylüyorum.

O gülüyor. "*The Deer Hunter'dan* sonra seni oraya geri götürebileceğini sanmıyordum."

"Üç saat boyunca Rus ruleti oynadık." Parmağımı şakağıma koyup tetiği çektim. "Tık."

"Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim."

"Hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve onun senin en iyi arkadaşın olduğunu biliyorum ve ona kötülük dilemiyorum, ama dürüst olmak gerekirse, onu hayatımda bir daha görmek istemiyorum."

"Sanırım bu, ayrıldığınız anlamına geliyor."

Gülerek cevap veriyorum.

Omuz silkiyor. "Emin değildim. O ayrılmadan önce ortam gergindi. Kendinde değildi. Sonra ayrıldı ve ben seni görmek istedim ama beni görmek isteyip istemeyeceğini ya da Sam'in beni gönderdiğini, onun emrini yerine getirdiğimi falan düşüneceğini bilmiyordum. Sonbaharda tek bir arkadaşım bile kalmayacağını düşünmeye başladım ve sonra o sabah, kasabadan ayrılmadan hemen önce, arka kapıda hikayeyi gördüm."

"Beğendin."

"Nefret ettim."

"Ne?"

"Aşırı duygusal, abartılı, banal."

"Banal mı?"

"Yazmanın özü, risklerin yüksek olması değil mi? Kampüste dolaşan bu salak kimsenin umurunda değil ki?"

"Sonunda orada durdukları ve..." "Biliyorum, düğme olayı. Bana göre değildi."

"Harika ve duygusaldı. İçindeki her şey bu ruh halini, bu acıyı, kemiklerine işleyen bu dokunsal hissi yaratmak için çalışıyor. Bana seni hatırlattı."

"Beni mi? O ezik adamı mı? Nasıl beni hatırlatıyor?"

Çünkü ona biraz aşığım. Çünkü beni etkiliyor. Yüksek sesle söyleyebileceğim gerçek bir şey aklıma gelmiyor.

"Eğer bir gün düzgün bir şey yazarsam," diyor, "bu yazdıklarımdan çok daha iyi olacak." Ayağa kalkıyor. "Bekle. Sana bir şey getirdim." Bugün ilk kez gördüğüm gömleği, sıska kolları ve koyu renkli dirsekleriyle hızla merdivenlerden aşağı iner. Annesinin arabasının arka koltuğuna uzanır. Merdivenlerden geri gelir ve bana bir kitap uzatır. "Üzgünüm. Tamamen eli boş gelmek istemedim."

Kitap, altın ve siyah renkli bir ciltsiz kitap. Knut Hamsun'un *Açlık* adlı eseri. "Ne pahasına olursa olsun yazar olmakla ilgili."

"Teşekkürler." Onu kucaklamak istiyorum. Bunun yerine arkasını okuyorum. Ya da okurmuş gibi yapıyorum. Kelimeler yerinde durmuyor.

"Az önce gergindim. O yüzden sana vermeyi unuttum. Beğeneceksin, sanırım."

"Neden gergindin?"

"Beni burada gerçekten istediğinden emin değildim. Sadece nazik davranıyordun. Telefonda."

"O pütürlü kanepede uyuyana kadar bekle. O zaman benim çok nazik davrandığımı düşünmeyeceksin."

"Ve bu gece restoranda randevu gibi hissettiğini düşündüğün için endişelendim."

Gülüyorum. "Biraz randevu gibi hissettirdi, değil mi?"

"Elbise giydin."

"Evet."

"Garson da öyle düşündü. Sana 'tutunulacak bir kadın' dedi."

Bu akşamı şimdiden anımsamaya başlamış olmamızı seviyorum. Ama nedense, "Baban, benim senin boşanacağın türden bir kız olduğumu söyledi." diyorum.

Bu onu şaşırttı.

"Sam sana bunu mu söyledi?" Başımı salladım.

"Babam annemden ayrıldığından beri her kadın için böyle diyor. Üvey annem dahil."

Bu konuyu açtığım için utanıyorum.

"Babam bir pislik, Jordan. Bu yüzden orada kalamadım. Amcam için çalışmamı istemedi, arkadaşım EJ'yi görmemi istemedi. Annemle vakit geçirmemi ya da tenis oynamamı istemedi. Bir an tembel bir hippi, bir an sonra da kendini beğenmiş bir yuppie oluyorum. Her halükarda, benim tam bir Amerikan başarısızlığı olduğuma inanıyor, ki bu onun kendisi hariç her türlü insan için kullandığı bir tabir. Anneme benziyorum, Kalküta'daki bir dilenci kadar işe yaramazım. Sürekli yorum yapıyor. Bunları tekrar tekrar söylüyor ve bunlardan biri de her kadının boşanılacak türden bir kadın olduğu. Bunu duyduğun için çok üzgünüm."

Keşke bunu söylemeseydim, konuyu değiştirmem lazım. "Hiç kız arkadaşını eve getirdin mi?"

"Hiç."

"Megan'ı bile getirmedin mi?" O, lisedeki kız arkadaşıydı.

"Hayır. Sadece annem onunla tanıştı." Megan'ın saç maşasıyla evde küçük bir yangın çıkardığı komik bir hikaye anlatıyor ve ben de ona Atlanta'daki antre fiyaskosunu anlatıyorum ve tekrar rahatlamış oluyoruz.

Eve giriyoruz ve ona mutfağı gösteriyorum. Lavaboda normalde olduğu kadar çok bulaşık yok ve bunun ona yanlış bir izlenim vereceğinden korkuyorum. "Banyo bir tane ve yukarıda." Karanlıkta elinde seyahat çantasıyla beni merdivenlerden yukarı takip ediyor. "İğrenç," diye fısıldıyorum.

Banyonun dışında ona önce onun kullanabileceğini söylüyorum. "Oh, tamam. Teşekkürler. Noche noche o zaman."

"Noche."

Arkamı dönüp odama giriyorum. Kapıyı tamamen kapatmaya dayanamıyorum. Banyo kapısı kapanıyor. Orada duruyorum. İç çamaşırımı çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum. Sırılsıklam olmuş. Tüm varlığım tek bir şey istiyor, sahip olamayacağı tek şeyi. Saatli radyo 3:33'ü gösteriyor. Onunla dokuz saat geçirdim. Neden yetmiyor? Dokuz saat önce Arlo, Bean ve Bayan Kane hakkında konuşuyorduk. Bir şey aklıma geliyor ve yüksek sesle gülüyorum.

O kapının eşiğinde. "Neye gülüyorsun?" diye fısıldar.

Yaklaşıp fısıldayarak cevap veriyorum. "Bu Cadılar Bayramı'nı hatırladım, Bayan Kane'in kapısını çaldığımızda, o günün hangi gün olduğunu bilmiyordu ve çantasının dibinden eski öksürük şekerleri çıkardı."

Beni öper.

"Üzgünüm," diyor.

Beni tekrar öper. "Çok üzgünüm. Bayan Kane hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Gerçekten." Beni birkaç adım geriye doğru odama doğru yürütüyor. Öpüşüyoruz. "Tanrım, bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum. Ne kadar uzun zamandır olduğunu bilemezsin." Uzun süre öpüşüyoruz. Omzumun üzerinden odaya bakıyor. "Bütün oda yatakla dolu." Tekrar bana bakıyor. "Her şeyi mahvediyor muyum? Muhtemelen bana hemen aşağı inmemi söylemelisin."

Kafamı sallıyorum.

Ellerini elbisenin üst kısmına kaldırıyor. "Bütün gece bunu yapmayı düşündüm." İlk düğmeyi açıyor ve bana bakıyor.

Ben başımı sallıyorum ama o bir sonrakini açamadan elbiseyi başımdan çıkarıp köşeye atıyorum. Başka bir şey giymiyorum.

Beni öpüyor ve gülüyor. "Seksi düğme açma işini sonuna kadar yapmama izin vermedin."

"Claudette sana bir işaret vermemi
söyledi." "Bu iyi bir işaret. Bu işareti
seviyorum."

Onun kıyafetlerini de çıkarıyoruz ve hala ayakta durup birbirimize bakarak sırıtıyoruz.

Bu duygu beni hazırlıksız yakaladı.

Oh.

Aşk.

Yash hiç alt kira aramadı. Birbirine bitişik ikiz yataklar için kral boy çarşaflar aldık ve ben işten sonra eve koşarak o büyük yatakta ona katıldım. Her gece sıcaktı ve giysilerimiz ve örtülerimiz olmadan, vücutlarımız birbirine yakın, tenlerimiz buharlaşarak uyuduk. High Five'ın iki kapı ötesindeki bir lokantada aşçı yardımcısı olarak iş buldu ve molalarımız uyuşursa, arkada buluşup öpüşürdük.

Temmuz ayında doğum günümde bana bir tepside kahvaltı getiriyor: omlet, sosis, bisküvi ve lokantada olduğu gibi biraz meyve süslemesi. Annem bana bir paket göndermiş ve kahvaltıdan sonra onu açıyorum, ince pamuklu bir bornoz, giyiyorum ve hemen çıkarıyorum. Üstüme çıkıyor ve içine giriyor ve birlikte hareket ediyoruz. Onu izliyorum, yüzünün kızarmaya başladığını, ifadesini kaybetmeye başladığını izliyorum ve o da bana bakıyor ve "Seni seviyorum" derken acı çekiyormuş gibi görünüyor. "Biliyorum, çok erken, ama seviyorum. Seni çok seviyorum."

Sadece seks yapmıyoruz. Birbirimize *Aeneid'i* yüksek sesle okuyoruz. Yeats ve Auden okuyoruz. İkimiz de lisede Fransızca okuduğumuz için Proust'u Fransızca okuyoruz ve Paris'e taşınmayı konuşuyoruz. Ancak Proust'un orijinali zor olduğu için, sonbaharda Gastrell'in seminerinde onu İngilizce okuyacağız, bu yüzden onun yerine Camus'yu Fransızca okuyoruz. Ve iki kişi oynayabileceğiniz bir Sir Hincomb Funnibuster versiyonu uyduruyoruz. Ona göre bu, daha önce hiç duymadığım balayı briği gibi bir şey. Biz buna Balayı Hincomb diyoruz. Sonra birbirimize Hincomb demeye başlıyoruz. Sonra Hinkie. Sonra Hink.

Ağustos başında yirmilik dişlerimi çektirmek zorundayım. Dişlerim o kadar sıkışık ki, doktor dört dişi de kırıp parçalar halinde çıkarmak zorunda kalıyor. Lokal anesteziyi seçiyorum, böylece tüm işlem boyunca uyanık kalıyorum. Sonrasında ağzım ağrıyor ve kanıyor ama umurumda değil çünkü Yash, Häagen-Dazs'ta Claudette'e uğradıktan sonra, her iki elinde birer pint ile kapıdan dans ederek giriyor ve "Raspberry Beret" melodisiyle "Strawberry Sorbet" şarkısını söylüyor.

Ivan İrlanda'dan geri dönüyor ve birkaç gün Brent'in yanında kalıyor. O gelmeden önce Yash, çantasını ve kitaplarını oturma odasına taşıyor.

"Brent'in futonu bundan çok daha iyi," diyor Ivan, kanepeye otururken Yash'a.

"Sadece birkaç hafta daha." Okul yılı için kiralayacak bir oda bulmuştur.

Bir lokantaya gideriz. Yash ve ben aynı tarafta otururuz, dizlerimiz masanın altında birbirine değiyor.

Ivan bize Dublin'deki Bloomsday hakkında, Mary Street'teki bir berber dükkanında Joyce'un yeğeniyle tanışması hakkında hikayeler anlatır. "Berberde, dostum. Buck Mulligan'ın çatıda tıraş olması gibi. Mistik bir şeydi. Ne? Neler oluyor? Buraya geldiğimizden beri gülmekten kendinizi alamıyorsunuz."

Sonra bize ev sahibinin kızı, feribotçunun kız kardeşi ve eve dönüş uçağında tanıştığı, seksi bir aksanla ona, kalkış sırasında el ele tutuşmazlarsa uçağın düşeceğini söyleyen güzel bir Fransız kızdan bahsediyor. "Şimdiye kadarki en iyi tavlama cümlesi. Ben de bunu kullanacağım." Ama uçak güvenli bir şekilde havalandıktan sonra kız elini bıraktı ve uçuşun geri kalanında onunla konuşmayı reddetti.

Söylediği her şeyin bizi eğlendirmesi onu eğlendirir. "Siz ne kullanıyorsanız, ben de istiyorum" der, bu da bizi daha çok güldürür.

"Sam yakında dönmeli, değil mi?" diyor Ivan bana. "Hiçbir fikrim yok."

"Seninle iletişime geçmedi mi?"

"O gitmeden önce ayrıldık." "Bunu daha önce de duydum."

"Bu sefer kesin. Karşılıklı bir karar. Bitti."

Yash bacağını benimkine bastırıyor.

"Ça suffit?" diyorum.

"Evet, anladık Hink," diyor ve donup kalıyoruz. "Hink mi? İkiniz çok tuhaflaştınız," diyor Ivan.

Ertesi gece Yash, ben çalışırken onunla tek başına dışarı çıkar. Benden daha geç gelir ve yatağa uzanır. "Adamın hiçbir

hiçbir şey anlamadı. Bu sandığımdan daha kolay olabilir."

"Sonsuza kadar saklamak mı?"

"Sonsuza kadar değil. Sadece Sam'in bunu ilk olarak benden duymasını istiyorum."

Dersler başlamadan bir hafta önce, MacDougal Caddesi'ndeki odasına taşınır. Benimkinden daha büyüktür, banyosu daha temizdir ve kliması vardır. Otele gitmek gibidir. Birçok gece üst üste orada kalırım.

Bir sabah, erken saatlerde, mutfaktaki telefon çalar. Ev arkadaşlarından biri kapıyı çalar. Biz oyalanıyoruz. "Lütfen kıpırdama," der Yash.

O kadar ciddi bir şekilde geri gelir ki, babası ölmüş sanırım. "Sam hafta sonu için geliyor."

Onun odasında benden hiçbir iz bırakmıyoruz. O bir yatak ödünç alıyor, ben de çarşafları sermeye yardım ediyorum. O gece ayrı yatıyoruz. Sam ertesi gün erken saatte gelecek.

Öğle yemeğinde High Five'da, akşam vardiyasında ise Bubble Time'da çalışıyorum. Her telefon çaldığında, yeni bir haber umuduyla sıçrıyorum. Ona doğrudan söylemeyi, bu işi bir an önce bitirmeyi planlıyordu. Saat dokuz olduğunda hâlâ bir haber almadım. Claudette dışarı çıkmamı istiyor ama onlara rastlama riskini göze alamam. Eve gidiyorum. Yash odamda, yatakta dik oturuyor.

Bana bakıp başını sallıyor. "Ne oldu?"

"Buraya geldi ve ona evimi gösterdim. Öğle yemeğine çıktık. Senin High Five'da olduğunu biliyordum, bu yüzden onu dolambaçlı yoldan götürdüm. Kötüydü. Ben bir şey söylemeden önce bile kötüydü. Sanki o biliyor gibi hissediyordum. Ama öğle yemeğinde Berlin'de tanıştığı bir kızdan bahsetti, sonra da senden ve ayrılmanın en iyisi olduğunu söyledi. Ben de "her şey yoluna girecek" diye düşündüm. Gülüyor. "Ona söyleyeceğim ve her şey yoluna girecek. Ama bunu yapamıyorum. Cole'u görmeye gidip onunla ve Pike'tan Lonnie adındaki adamla bira içiyoruz ve ikisi de bütün yaz boyunca şehirde olduğum halde uğramadığım ve barlara gitmediğim için şaşırıyorlar ve oradan çıkarken Sam bana biriyle görüşüp görüşmediğimi soruyor. Ve sonra eminim ki o

biliyor. Belki Ivan bir şey söylemiştir? Kahretsin, bilmiyorum, ama ben söylüyorum.

"Ne dedin?"

"Jordan'ı ortadan kaldırmayı düşündüğümü söyledim." "*Beni ortadan kaldırmayı* mı*?*"

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Cesaretim ancak buna yetti. O da bana tersledi. Bunu asla yapamayacağımı, bunun kınanacak, affedilemez bir şey olacağını söyledi. Bana bunu asla yapmayacağıma yemin etmemi istedi. Ama yapamadım. Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum."

"Belki Atlanta'daki evine gitmiştir."

"Hayır. O burada. Benimle işi bitmedi." "Ona gerçeği söylemek zorundasın." "Biliyorum."

Onu merdivenlerden aşağıya kadar geçirdim. Kapıda ona sarıldım. MacDougal Caddesi'ne doğru yavaşça tepeyi tırmanışını izledim.

Evde tek başımayım. Diğerleri dışarıda. Sam'in böyle tepki vereceğini biliyordum. Yash beni seçerse onu kaybedecek. Sam'i seçerse Yash'i kaybedeceğim.

Tuvaletteyken ön kapıda birinin kapıyı çaldığını duydum.

"Jordan," diye seslendi.

Yash'ı buraya kadar takip etmiş olmalı. Kahretsin. Yavaşça yatak odama geçiyorum. Işık açık, pencere açık. Beni görememesi için yere oturuyorum. Kapı çalınmaya devam ediyor. Kapı kilitli değil. İçeri girmiyor. Ön verandadan geriye doğru adım sesleri duyuyorum.

"Jordan."

Penceremin hemen altında duruyor olmalı. "Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Uzun bir süre sonra uzaklaşıyor.

Hafta sonu boyunca Yash'tan haber almadım. Pazar akşamı çamaşırlarıyla Bubble Time'a geldi. Çamaşırlarını yıkamaya başladıktan sonra, birlikte verandada oturduk. Cebinden mavi camdan yapılmış küçük bir heykelcik çıkardı. Onu bana verdi. Sırtı kavisli, suya atlamak üzere olan bir yunus heykelcikti.

"Bana seni hatırlattı."

"Seni biblo hediye eden biri olarak görmemiştim."

"Bu bir istisna." "O
kadar mı kötü?"

O başını sallar. "Ona söyledim. Zaten başlamıştı. Bizimle. Kötüydü. Çok kızgındı. Anlıyorum."

"Anlıyorsun? Sahibinin bana verdiği garanti ne zaman sona eriyor?"

Başını o kadar eğiyor ki yüzünü göremiyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ayağa kalkar, binaya geri girer, sokağa çıkar ve ortadan kaybolur. Giysileri hala çamaşır makinesinde dönüyor. Vardiyam bittiğinde onları orada bırakırım.

Evde yatak odamın kapısı kapalı ve çivide bir not var.

Senin yatağındayım. Beni uyandır da bütün gece özür dileyebileyim.

— (gerçek) Kalp Aşık

Dersler başlıyor. Dr. Gastrell'in semineri, ders kataloğunda belirtildiği gibi Tate Hall'un 1B salonunda değil, onun evinde yapılıyor. Her çarşamba akşamı Yash ve ben birlikte Breach'e yürüyoruz, kapıdan geçip küçük patikadan yukarı çıkıyoruz ve bana pizza geldiğini haber veren zili çalıyoruz. Sallanan masa, not defteri ve duvardaki silüetlerin bulunduğu koridordan geçiyoruz. Yash ve ben çizgili kanepede birlikte otururuz ve Vinga adında bir yüksek lisans öğrencisi diğer tarafıma oturur. Yağcı bir üçüncü sınıf öğrencisi olan Randy bir koltuğa, gergin Ned ise diğerine oturur, uzun, gergin bacaklarını sehpanın altına uzatır. Diğerleri yemek odasından sandalyeler getirir. Dr. Gastrell, Yash'ın durup randevusunu canlandırdığı yere oturur. Gastrell yüksek sesle okumayı sever. *Aeneid'i* okurken bir satırda durur ve sonra tekrar okur: "Bir gün bu zorluklarımızı bile zevkle hatırlayacağız."

Dr. Gastrell, Yash'tan ne kadar etkilendiğini gizlemiyor. Yash onu aydınlatıyor. Yash konuştuğunda, Gastrell enerjiyle parıldıyor. Platonik formlar, Aristotelesçi ontoloji ve Homeros'un kehanetleri ile insan iradesi hakkında tartışıyorlar. Gastrell, geri kalanımızı da sohbete dahil etmeye çalışır ve diğerleri onun dikkatini çekmek için çaba gösterir, ancak asıl sohbet Gastrell ve Yash arasında geçerken, geri kalanımız dinler ve not alır. En hararetli tartışmaları, Gastrell'in trajik bir kusur olarak tanımladığı "hamartia" kelimesinin tanımı üzerinedir. Yash, Aristoteles'in kullandığı eski Yunanca kelimenin rastgele bir yargı hatası anlamına geldiğini söyleyerek onu düzeltir. Bundan sonra tartışma hızla tırmanır. Gastrell, Yunan dramasında hiçbir şeyin rastgele olmadığını ve Yunan dramasının, onların icat ettiği bu trajik ironi olmadan hayatta kalamayacağını iddia eder. Yash ise gücün ve etkileyiciliğin tam da bu rastgelelikten, yani sadece doğuştan kusurlu iyi bir kralın değil, hepimizin hata yapabileceği, hepimizin insan olduğumuz için trajediye açık olduğumuz hissinden geldiğini ısrarla savunur.

Tartışma, Gastrell'in boynunu kızartıp saç çizgisini nemlendirirken, Yash'ı küçük bir ejderhayı öldürmüş gibi gösterir.

Tezim için, daha önce hiç duymadığım bir danışman atandı ve her hafta onunla görüşüyorum. Yazma hayatımın gerçekten başladığı bir yer varsa, o da Perşembe günleri saat 13:00'te Dr. Felske ile yaptığım görüşmelerdir. Her hafta yeni bir öykünün iki kopyasını getiriyorum ve öykünün tamamını yüksek sesle okurken, o da kendi kopyasını takip ediyor, kelimeleri daire içine alıyor, cümlelerin altına çizgiler çiziyor, paragrafların tamamını çiziyor. Çok nadiren kenar boşluğuna küçük bir işaret koyuyor. Bu küçük işaretler için yazıyorum. Sömestr ilerledikçe bu işaretler giderek artıyor. Okumalarımın ne kadar sınırlı ve erkek egemen olduğunu çabucak anlıyor. Bana Virginia Woolf, Katherine Mansfield, Zora Neale Hurston, Elizabeth Bowen, Djuna Barnes, Nadine Gordimer ve Jamaica Kincaid'i okutuyor. Kasım ortasına kadar on iki öykü yazmış oluyorum. Tez için beş tanesini seçip düzeltmeye başlıyoruz. Geçmişte benim için düzeltme, hafif bir cilalama gibiydi. Bu ise her paragrafın kök kanal tedavisi gibi. Daha önce ders aldığım yazma hocaları genellikle genel ifadelerle, ünlü yazarların alıntıları ile konuşurlardı. Çehov şöyle demiş. Beckett şöyle demiş. Ve biz de bu incileri not alırdık. Dr. Felske sadece sayfada gördüklerinden bahsediyor. Gümüş mekanik kalemiyle bir pasajı işaret ediyor. Burada daha doğru olan nedir? Beni geçen yıl hayran olduğum Güney gotik olay örgülerinden uzaklaştırıyor ve kendi duygularımdan yola çıkarak yazmamı teşvik ediyor. Kurgunun gücünü, uydurma hikayeler yazmamızın nedenini anlamaya başlıyorum. En iyi öyküm babam hakkında. Otobiyografik değil. Ayakkabı mağazasının müdürü ve orada işe giren lise öğrencisi hakkında, ama aynı zamanda babam, ona duyduğum öfke, utanç ve sevgi hakkında. Gerçekte yaşanmamış bu sahneler, yaşanmış olanların duygularını yoğunlaştırıyor ve damıtıyor. Profesörlerimden biri Faulkner'ın "Gerçek, gerçeklerle hiçbir ilgisi yoktur" dediğini söyledi. Profesör Felske bana bunun gerçek anlamını gösteriyor.

Chantal'ın sahibi Madame Trèves yavaş yavaş beni sevmeye ve güvenmeye başladı. Bu dört ay sürdü. Barmen bana, bir kez ailesinden bahsetmeye başladığında, artık içlerine girmişsin demişti. Eylül sonlarında sakin bir gecede, arka tarafta küçük bir köşede birlikte dururken, az önce oturduğu yaşlı bir adamı işaret etti. Amcama benziyor, dedi. Nasıl benziyor diye sordum, yüz hatları değil, enerjisi, dedi.

Tanrım, ve bana barmen tarafından zaten bildiğim şeyi anlatıyor, bu amca, annesinin kız kardeşinin kocası, savaşın son üç yılında tüm ailesini çiftliğindeki samanlıkta saklamış.

Ertesi hafta bana üç akşam daha yemek servisi vardiyası veriyor. High Five ve Bubble Time'dan ayrılıp para kazanmaya başlıyorum. Gecede yüz dolardan fazla. Bankaya gerçek para yatırmaya başlıyorum.

Bahşişlerimi eve getiriyorum ve Yash'ın yatağında paraları sayıyoruz. Duş alıyorum ve hava soğuduğunda dolabında bulduğum kırmızı uzun içlikleri giyiyorum. Talking Heads şarkısındaki gibi, ona göre bu benim küçük kırmızı takımım. Bahşişlerimi sayıyoruz ve kırmızı takım ayak bileklerime kadar inene kadar yatakta yuvarlanıyoruz ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Birkaç haftada bir Sam şehre gelir ve bu mutluluğu bozar. Yash'ın yanında kalır ve ben onların gittiği partilere katılamam. Benim adım yasaklanmıştır. Yash, onlar birlikteyken benim varlığımın yok olduğunu söyler. Tüm arkadaşları benim adımı anmamaları gerektiğini bilir. Yash hafta sonu bittikten sonra bana döndüğünde, ne yaptıklarını, nereye gittiklerini veya ne konuştuklarını anlatmak istemez. Sam'den bu yüzden nefret ediyorum, Yash'ı günlerce benden uzaklaştırıp, somurtkan, huysuz ve çelişkili bir şekilde geri getirmesinden nefret ediyorum, tıpkı benim babamda geçirdiğim hafta sonundan sonra anneme döndüğüm gibi. Sam oradayken odanın kokusundan nefret ediyorum. Yash'ın ev arkadaşının yatağının altında saklamamıza izin verdiği ve Sam gittikten sonra aldığım eşyalarımın bulunduğu kutudan nefret ediyorum.

Bir keresinde, Kasım ayında, Sam'in ziyaretlerinden birinin ardından, Pazar akşamı işten sonra Yash'ın yerine gitmedim ve o da Pye Street'e gelmedi. Ertesi sabah, bana gelmesi ne kadar süreceğini görmek için küçük bir test yapmaya karar verdim. Derse gittim, kütüphanede tezim için bir hikaye üzerinde çalıştım. Chantal pazartesi geceleri kapalıydı. Yash ve ben genellikle pizza alırdık. Ama o gelmedi ve aramadı. Salı günü de ondan haber almadım. Çarşamba günü de bütün gün. O gece Gastrell'in semineri var. O zamana kadar onu görmezsem, Breach'e tek başıma gidip çizgili kanepenin yanında onun yanına otururbut, ağlamaya başlayacağım ve durduramayacağım. O gün diğer dersimi asıyorum. Çalışamadım. Yash'ın dersi saat dört'e kadar olduğunu biliyorum.

Onun evine doğru yürüyorum. Anahtarım olmasına rağmen kapıyı çalıyorum. Bir fincan kahve içmişim gibi hissediyorum. Kalbim çok hızlı atıyor. Kendimde değilim.

Kapıyı açıyor. "Selam, Hink!" Kafam karışıyor. Beni sıkıca sarıyor. "Mmmm." Burnunu kulağımın arkasına dayıyor. "Tanrım, ne güzel kokuyorsun."

Odasına giriyoruz. Kutumu almış ve her şeyi ait olduğu yere koymuş: kitabımı komodinin üzerine, fırçamı şifonyerin üzerine. Çok fazla kitap okumuş. Yatağımın tarafında en az bir düzine kitap var. Ağlamamak için çok uğraşıyorum.

Dolap kapısını açar ve askıda asılı olan uzun iç çamaşırını gösterir. "Kırmızı kıyafeti yanlışlıkla dışarıda bırakmışım ve Sam onu eline alıp benimle dalga geçti. Bir an için onu giyeceğini sandım, ben de elinden aldım ve o da benim pisliğin teki olduğumu söyledi. Kötü bir ziyaretti. Cumartesi gecesi en az beş arkadaşını gördük. Tam bir mayın tarlasıydı."

Beni kucaklıyor ve öpüyor, ben konuşamıyorum ama o farkında değil gibi görünüyor. "Seni özledim. Yemek yedin mi? Kroger'da sevdiğin cheddar peyniri vardı."

O mutfağa giderken ben banyoda ağlıyorum. Ona nasıl hissettiğimi söylemek, geçen cumadan beri birbirimizi görmediğimizi fark edip etmediğini sormak istiyorum. Eski erkek arkadaşım Jay, içime attığımı söylerken bunu kastetmişti. Ama incindiğimi, unutulduğumu veya reddedildiğimi söylemekte pek iyi değilim. Büyürken bunun için yer yoktu. Bu duyguları gömmekte daha becerikliyim. Ya da kurgularımda saklamakta.

Onun odasına geri dönüyorum, bana bir sandviç getiriyor, ben gözyaşlarımı tutamıyorum ve o "Oh, Hink, ne oldu?" diyor.

"Sam'in buraya gelmesinden hoşlanmıyorum," diyebiliyorum sadece.

O da bunun zor bir durum olduğunu kabul eder ve Breach'e gitmek zorunda kalana kadar yatağına uzanırız.

Aralık ayında, Madam Trèves masaları kurmama yardım ettiğinde, bir şeylerin ters gittiğini anladım. O, sadece sizi azarlamak istediğinde yardım eder. Ne yaptığımı bilmiyorum. O beni sever. O ve kocası, Yash ve beni Şükran Günü'nde evlerine davet etmişlerdi. Ona kitap yazmak ve Paris'te yaşamak istediğimizi söyledik, o da fotoğraf kutularını çıkardı

ve bize yaşadığı her semt hakkında bilgi verdi.

"Sen benim en sevdiğim çocuksun, biliyorsun," diyor bana, az önce özenle yerleştirdiğim peçeteleri düzelterek.

"Öyle miyim?"

Bana somurtarak bakıyor. "Tabii ki biliyorsun. Ve seni kaybetmek istemiyorum. İstemiyorum. Ama fedakarlıklar yapıyorum. Sık sık değil. Ama yapıyorum. Fransa'da bir yeğenim var. Kız kardeşimin kızı. İki çocuğu var, kocası yok ve kızı işten ayrıldı. Neden bir Alman'ı işe aldığını bilmiyorum. Ama ihtiyacı var. Ve sen Paris'te bir iş istiyorsun. İşte böyle. Cennette yapılan bir eşleşme ve tek kaybeden benim. Çocuklar okuldayken yazabilirsin. Ocak ortasında gidersin. Beni terk edersin." Parmaklarıyla beni itekler, hakaret eder gibi. Sanki hepsi benim fikrimmiş gibi.

Yash'ın evine dönerken Elizabeth Bowen'ın *Paris'teki Ev kitabını* düşünüyorum. Dr. Gastrell'in, Ezra Pound'un James Joyce'u Paris'te bir hafta kalması için davet ettiğini ve Joyce'un yirmi yıl boyunca şehirde kalarak *Ulysses* ve *Finnegans Wake'i* yazdığını söylediğini hatırlıyorum. Dr. Felske'nin bir karaktere perspektif ve aydınlanma getiren iki şeyden sürekli bahsettiğini düşünüyorum: zaman ve mesafe. Gitmem gerektiğini düşünüyorum.

Yash uyanık ve kitap okuyor. Kapıdan girer girmez ona söylüyorum.

O da benim kadar şaşkın. Yeterince para kazanıp kazanamayacağımı ve kazanamazsam öğrenci kredilerimi nasıl ödeyeceğimi merak ediyor.

Ona öğrenci kredilerimi umursamadığımı söylüyorum. "Beni nasıl bulacaklar ki?"

Kafasını sallıyor. "Eninde sonunda bulurlar ve cezaları ağır olur."

Neden kredilerimden bahsediyoruz? "Beni özleyecek misin?"

"Tabii ki." Yüzümü görüyor. "Çok özleyeceksin. Buraya gel." Yatakta yana kayıyor.

Onun yanına uzanıyorum. Göğsünü okşuyorum ve o da göğsünü şişiriyor, göğsünün genişliğini abartarak, ben de onunla dalga geçiyorum.

"Mezun olur olmaz seni bulmaya geleceğim," diyor.

Gitmek istiyorum, ama onu ya da balayı gecelerimizi, Hincomb'u ve küçük kırmızı elbiseyi bırakmak istemiyorum.

Beni sıkıca sarar ve o zamana kadar Henry Miller ve Anaïs Nin gibi birbirimize seksi mektuplar yazabileceğimizi söyler.

Sömestrın sonunda mezuniyet törenini es geçip Knoxville'e gidiyoruz. Ailesinin yanına gitmiyoruz. Onların meraklı bakışlarından hoşlanmıyor. Arkadaşları EJ ve Marni'nin yanında kalıyoruz.

Yash'ın ilkokuldan beri en yakın arkadaşlarından biri olan EJ hakkında çok şey duydum. O ve Marni sekizinci sınıfta çıkmaya başlamışlar ve Marni son sınıfta hamile kalınca evlenmişler. Şimdi dört ve iki yaşında iki çocukları var ve kısa süre önce bir ev satın almışlar.

Yash arabada bana "EJ seninle ilk tanıştığında içine kapanık olacak" diyor. "Marni tüm konuşmayı yapacak. Birkaç içki içtikten sonra EJ kabuğundan çıkacak ve Marni onun parlamasına izin verecek. Çok uzun kalırsan EJ huysuzlaşacak, sonra da kavgacı olacak. Ondan önce yatmaya gideceğiz. O iyi bir adam, ama içindeki şeytanlar her zaman onu etrafında dolaşıyor."

"Babası yüzünden mi?" EJ'in babası, o dokuz yaşındayken onun önünde kalp krizinden öldü. Evde tek başına kalmıştı. Sosisli sandviç yapıyorlarmış.

"Bence o daha önceden de böyleydi. Küçük bir çocukken bile hep senin onu dolandırmaya çalıştığını düşünürdü. Sanırım evinde işler pek yolunda değildi. Babasından şikayet ederdi, ama o öldükten sonra bir aziz gibi davranmaya başladı. Marni'yi hep sevdi. Ona takıntılıydı. Birlikte olmaları iyi bir şey. Marni ona iyi geliyor. Ve o küçük kızlar. Onları seveceksin."

Onların evinin önündeki yola giriyoruz ve küçük kızlar evden koşarak ve çığlık atarak geliyorlar, küçük olanı Yash'a ilk ulaşamadığı için ağlıyor.

Onlar ona Gas diyorlar, o da onlara güvercinler diyor. İkisini de kollarının arasına alıyor ve onlar yüzlerini onun yüzüne yaklaştırıyorlar ve ona sessizce söylediği her şey onları ciyaklatıyor, ulutuyor ve bacaklarını tekmeletiyor.

Marni kapının önünde duruyor, ben kendimi tanıtıp elini sıkıyorum. O da bizim yaşımızda, yirmi iki, ama onun yanında kendimi on yaş daha genç hissediyorum. Yolculuğu soruyor, ben de yeni evi soruyorum. Sürekli omzumun üzerinden Yash ve kızlarını izliyor.

Hepimiz içeri giriyoruz. Onu mutfaktan geçip, uyuyacağımız çekyatın bulunduğu oturma odasına kadar takip ediyoruz. Kızlar Yash'ı odalarına çekiyorlar. O, akşam yemeğini hazırlarken bizden kızlarla vakit geçirmemizi istiyor. EJ'in yakında işten eve geleceğini söylüyor. O, benim yaşımda, çocukları ve yakında işten eve gelecek bir kocası olan ilk kişi.

Kızlar kanepe minderleri ve yataklarından aldıkları battaniyelerle bir kale yapmak istiyorlar ve kalenin içinde Gas'ın icat ettiği Prance adlı bir oyun oynamak istiyorlar. Bu oyunda ilk iki parmağınızla çeşitli hareketler yapıyorsunuz ve bunun anlamını tahmin etmeniz gerekiyor.

"Prance yapamazsın," diyor büyük olanı bana. "Tek kural bu. Prance yapamazsın."

Yash ilk başlıyor ve iki parmağını diğer elinin avuç içine koyup bir parmağını düz bir şekilde uzatıyor, sonra ikisi de "Rus halk dansı!" diye bağırıyor.

Hepimiz gülmekten kırılıyoruz. Yash, "Onlara birkaç kavramı önceden öğretmiş olduğum için biraz avantajlı olabilirim" diyor.

Küçük olan avucunu kaldırıp parmaklarını yukarı aşağı zıplatıyor. "Zıpla," diyorum. "Sıçra. Atla. Hopla." Diğer ikisinin de bana katılmasını bekliyorum ama onlar sırıtıyorlar. "Sapanla fırlat. Zıpla," diyorum. Küçük olan başını sallıyor.

"Saltate!" diyor diğer kız ve gülmekten yere yığılıyor.

Bütün gece bu battaniyelerin altında bu kalede kalabilirim. Küçük kızlar, tombul parmakları ve Yash'ın onlara öğrettiği kelimeler. Her şey komik.

EJ, Yash'ın tahmin ettiği gibi davranır. Akşam yemeğinin ortasında neşelenir ve Yash ve Marni ile birlikte daha önce duyduğum hikayeleri yeni detaylarla anlatırlar. Bir şeyi kaçırmamak için kalkıp tuvalete gitmek istemiyorum. Yash'ın söylediği tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyorum.

Yash tuvalete gittiğinde EJ, "Daha önce hiç kimseyi eve getirmedi" diyor.

Bunu bildiğimi onaylamak için başımı sallıyorum.

"Hayır. Bu, senin anladığından daha önemli bir mesele." "EJ."

"Hayır, bilmesi gerekiyor."

"Neyi bilmesi gerekiyor?"

Bana bakışında bir değişiklik olur. Babam çok değişken biridir ve Yash'ın beni uyardığı dönüm noktasına geldiğimizi anlarım. Koridorun sonunda tuvaletin kapısı açılır. "Zarar verme," der EJ alçak sesle.

Yash değişikliği fark eder ve yolculuktan yorgun düştüğünü söyler. Hızlıca bulaşıkları yıkar ve kanepe yatağına gizlice geçeriz. Sabahın beşinde dört kişi olsak da kanepe yatak oldukça rahattır. Saat altı olduğunda kalkar ve yolun sonundaki atları beslemek için yürüyüşe çıkarız.

Kahvaltı için annesinin evine gidiyoruz. Annesi şehir merkezindeki bir mağazada mevsimlik iş bulmuş ve o sabah saat 10'da işe gitmesi gerekiyor. Çok genç, bizden sadece 18 yaş büyük. Uzun saçları ve mor oje sürülmüş çıplak ayakları var ve ikimizi de uzun uzun kucaklıyor. Burası Yash'ın büyüdüğü ev. Pencereden caddenin karşısındaki Arlo ve Bean'in evini gösteriyor

—“O bir bebek gibi ama kocası kan ve kemik israfı,” diyor annesi—ve üç kapı ilerideki dokuz çocuklu Sullivanlar ile sokağın sonundaki on bir çocuklu McDaniels'ları gösteriyor. “Bu sokakta büyük aileler var,” diyor Yash. “Zavallı annem, tek garip Hintli oğluyla.”

Annesi ona hoşnutsuz bir şekilde bakar. "Yashie. Böyle şeyler söyleme."

Annesi masaya bolca yemek koymuş ve o da annesini beni etkilemek için para harcadığı için azarlıyor.

"Onu etkilemeye çalışmıyordum. Sadece senin kemikli vücudunu beslemek istedim."

Oturuyoruz, o susuyor, o ise transandantal meditasyon ve yeni açılan marketin küçük otoparkından bahsediyor. "Yer bulursan, çıkarken iyi şanslar. Orası çok dar."

Kadının ağzından çıkan her kelime onu rahatsız ediyor. Ama kadın denemeye devam ediyor. İşe geç kalacağı belli olsa bile, bize daha fazla yemek ikram ediyor, yeni konular buluyor. Yash kadının paltosunu ve çantasını tutuyor.

"Hemen gitmezsen kovulacaksın, Peggy Lynn." Bunu derin güney aksanıyla söylüyor ve bir zamanlar olduğu çocuğu duyuyorum.

Kız ayağa kalkıyor ve Yash'ın paltosunu giydirmesine, çantasını uzatmasına ve kapıyı açmasına izin veriyor. "Çok keyifliydi, Jordan. Umarım tekrar görüşürüz, tatlım."

Oradan öğle yemeği için babasını görmeye gidiyoruz*. Jordan, boşanabileceğiniz türden bir kız.* O ve eşi Paige, şehirden otuz dakika uzaklıkta bir çiftlikte yaşıyor. Yash, babasının Hindistan'ı çok geride bıraktığını söylerdi, ama ben on galonluk şapka ve yavaş Güney aksanını beklemiyordum. Viski sektöründe çalışıyor. Bir dağıtım şirketi var ve tek konuşmak istediği konu bu: değer zinciri, maliyet tabanı, merkezi satın alma, aracılık ortadan kaldırma, cüzdan payı. İş konusundan saptığı tek an, Yash'a annesinin yeni erkek arkadaşı Bud'ı tanıdığını söylemek için. "Zavallı adam, neye bulaştığını bilmiyor," diyor. Paige bunun üzerine birçok soru sorarak araya girer. Bu yan konuşmalara karşı sabırsızlığını gizlemez. Yash espriden yoksun ve uysaldır. Onu tanıyamıyorum. Arabaya geri dönmek büyük bir rahatlama.

Öğleden sonrasını, rahat ve keyifli olan amcası Percy ve teyzesi Sue ile geçiriyoruz. Onlar, Yash'ı güvercinler kadar seven küçük torunları Jared'ı büyütüyorlar. Mutfak masasında pasta yiyip, bahçede Jared ile oyunlar oynuyoruz. Yash'ın, anne babasını ziyaretinden sonra yavaş yavaş rahatladığını görüyorum.

O gece EJ ve Marni için akşam yemeği pişiriyoruz. Kızlar bizim yardımcı aşçılarımız. Ebeveynlerine oturma odasında biraz yalnız kalmalarını öneriyoruz ama onlar mutfak masasında kalıp bizi izliyorlar.

O gece geç saatlerde, kızların her an içeri girebileceğinden endişelenerek kanepede gizlice seks yaptıktan sonra, bir tartışma duyuyoruz. İlk başta sadece EJ'in alçak ve sert sesini duyabiliyoruz, ama sesi yükseldikçe Marni'nin cevapları da duyulmaya başlıyor. Marni, kavgacı bir tavırdan yatıştırıcı bir tavra geçiyor gibi görünüyor.

"Biz kaçındık," diyorum. "Ama Marni kaçınmadı." "Onun hiç kaçındığını sanmıyorum."

Bir süre sonra aniden durur ve ev sessizliğe bürünür. Yash uykuya dalar. Ben uzun süre uyanık kalırım. Saat üç civarında kızlar yanıma yatınca ben de uykuya dalarım.

Ertesi sabah Yash beni havaalanına götürür. Saat erkendir ve yolun çoğunda sessiz kalırız.

Elim onun bacağının üzerindedir ama yüzü gergindir ve bana bakmaz. Gittiğim için kızgın mı acaba diye

merak ediyorum. "Ne oluyor?"

Derin bir nefes alır. "Keşke arabayı sürmeye devam edip okula geri dönebilsem. Bir hafta daha burada kalmak istemiyorum."

"Benimle eve gel." Ona çoktan sordum. O da çoktan hayır dedi.

Terminalin önünde durur. Arabadan inersen ceza kesildiğini söyler, biz de Nova'nın ön koltuğunda vedalaşırız. Ben ağlarım, o ağlamaz. Çok uzak, ulaşılamaz gibi görünür ve bu beni daha da ağlatır. Ayrılmak bir hata gibi gelir.

"Hink," diyor, "uçuşunu kaçıracaksın."

Büyük valizimi arabasının arkasından çıkarıyorum. Öne eğilip onu öpüyorum ve onu sevdiğimi söylüyorum, o da aynı şeyi söylüyor ama bağlantısı kesilmiş. Kapıyı kapatıyorum ve o uzaklaşıyor. El sallıyorum ve o da el sallıyor ama gözleri dümdüz ileriye bakıyor.

Tatil için annemin yanına uçuyorum. Yash ve ben birkaç kez telefonda konuşuyoruz. MacDougal Caddesi'ndeki evine döndüğünde, sesi daha çok kendine benziyor. Kırmızı takım elbise giydiğini ve Paris'e varana kadar çıkarmayacağını söylüyor.

Yılbaşından sonraki gün Fransa'ya gidiyorum.

Madame Trèves'in yeğeni Léa, Jardin du Luxembourg'dan iki blok uzaklıkta, 16 rue de Vaugirard adresinde yaşıyor. Arabalar için yapılmış mavi bir kapı var, şifreyle açılıyor. Girişte bir sıra gümüş posta kutusu var. Posta günde iki kez geliyor, sabah dokuzda ve öğleden sonra dörtte. Aile, Yash'tan gelen mektupları sık sık kontrol ettiğim için bana le facteur, yani postacı demeye başladı.

Onun mektupları küçük paketler halinde gelir, altı ila sekiz sayfalık sarı yasal kağıtlara mavi tükenmez kalemle yazılmış, gözlemler, imalar ve düşüncelerle dolu, belki Henry Miller'dan çok Henry James'e benzeyen, ama çok daha mizahi mektuplar. Bir mektup için haftalarca beklerim. İkimiz de parasızız ve telefon görüşmesi yapmaya gücümüz yetmez, ancak üç hafta mektup gelmeyince dayanamayıp bir telefon kulübesinden onu ararım, on franklık paralarım tek tek erir gider. Bir saatlik konuşma haftalık maaşımın üçte birine mal olur. L'argent de poche, cep harçlığı, Lèa böyle diyor, çünkü bana oda ve yemek sağlıyor.

O bahar, o tezini yazarken, nisan ayı boyunca ondan haber almadım. İki kez aradım ve MacDougal Caddesi'ndeki ev arkadaşlarına mesaj bıraktım ama geri aramadı. Mayıs başında Léa kalın beyaz zarfı getirdiğinde — sokakta gerçek postacıyla karşılaşmış — gözyaşlarına boğuldum. Küçük odama koşup mektubu okudum. Her zamanki gibi zekice, bilgili, mesafeli, pişmanlık duymayan bir mektuptu; sadece son iki cümlesi tatlı ve sevgi doluydu, sanki bir sonenin sonundaki dönüş gibi. "Yeterince dolaştım. Seni seviyorum, bebeğim, bunu hissetmek ve itiraf etmek benim için ne kadar zor olsa da."

Bu, sayfada ilk kez "bebeğim" kelimesini kullandığı zamandı. Bu, en samimi anlarda, sanki aynı bedenden nefes alıyormuşuz gibi hissettiğimizde kullandığı en şefkatli sevgi sözcüğüydü.

Bu mektubun altında, neredeyse ne kadar dikkatli okuduğumu test etmek için, daha da küçük harflerle yazılmış bir cümle daha var:

Not: 5 Ağustos'ta senin ülkene ineceğim.

Haziran veya Temmuz ayında gelmesini umuyordum, ama sorun değil, geliyor.

Akşam yemeğini hazırlamam lazım, ama kendimi toparlayamıyorum. Beni seviyor. Bana "bebeğim" dedi. Ağustos'ta geliyor.

Léa kapımı çalar. İçeri girer, gözyaşlarımı görür, yatağımın kenarına oturur. Daha önce hiç birlikte odamda bulunmamıştık. Erkek arkadaşı Laurent ile dışarı çıkmak için giyinmiştir: ipek gömlek, süet kemer, siyah etek. Bana bir hikaye anlatmak istiyor. Nadiren yaptığı gibi İngilizce konuşur, sadece her kelimeyi anladığımdan emin olmak istediğinde.

Bana, on dokuz yaşındayken derin bir aşka kapıldığını anlatıyor. Bir yıl sonra, erkek arkadaşı ona Amerika'ya gidip Amerikan Batısı'nı gezmek istediğini söyledi. Ona gelmesini istedi, gelmesi için yalvardı, diyor. Ama o, eğitimini bitirmek zorundaydı. Ve ailesi, onun Amerikan hippisi olup okulu bırakmasını istemiyordu. Erkek arkadaşı gitti, ve eğitimi bittiğinde, söz verdiği gibi ona katılmadı. "Nedenini bilmiyorum. Sanırım onun gitmesi beni incitmişti. Sonra o başka biriyle tanıştı. Bana mektup yazdı. Ben écrasée oldum. Tamamen yıkılmıştım. Zar zor hareket edebiliyordum. Ama arkadaşım Alain, tüm bu zaman boyunca beni bekledi. Ben de onunla gittim." Eski erkek arkadaşı onu aramak için geri döndü. Amerikalıyla işler yolunda gitmemişti. Ama o yeni evlenmişti. "Sonra o da evlendi. Ben boşandım. O da şimdi boşanıyor. Bu adam, Laurent. Birkaç ay sonra buraya taşınacak." Parmaklarıyla sayıyor. "Yirmi bir yıl geç. Demek istediğim, gençlikte verdiğimiz kararlar her şeydir. Hiç bilemezsin. O duygular geri gelmez. Pas comme ça. Ve kimse sana bunu söylemez." Yash'ın mektubunun sayfalarını yatakta işaret ediyor. "Bu aşkı ikinci plana atma. Onunla evlen. Onunla evlen ve çocukların olsun. Ondan sonra ne olacağı önemli değil." Ben sadece yirmi üç yaşındayım diyorum, o da "Takvimi boş ver. Takvim aşk hakkında ne bilir ki?" diyor.

‘"Bırak gitsin," diyor bana dördüncü kattaki ikizlere bakan arkadaşım Nobiko. O boşanmış. Çok uzun süre dayandı. Trop longtemps, diyor. Haziran ayı. Yine bir mektup bekliyorum. Ertesi gün bir mektup geliyor ve onu ona gösteriyorum. Japonca bir şeyler söylüyor, sonra Fransızca'ya çeviriyor. Petit poisson hakkında bir şeyler. Seni oltada tutuyor, demek istiyor.

Ucuz Fransızca dersleri bulur ve orada birkaç arkadaş edinirim. Çocukları, Luc ve Delphine'i derslerine ve şehirdeki oyun buluşmalarına götürürüm. Dilbilgisi çalışmaya çalışırım. Okumaya çalışırım. Küçük odamda birkaç kısa öykü yazmaya başlarım ama bitiremem. Yazdıklarımın çoğu Yash'a yazdığım mektuplar şeklinde oluyor. Bu mektuplarda neşeli ve anekdotlu olmaya çalışıyorum, ona olan özlemimle onu boğmamaya çalışıyorum. Bu duygularımın taştığı zamanlarda ise günlüğüme yazıyorum. Ona o kadar aşığım ki nefes almakta zorlanıyorum, diye yazıyorum günlüğüme. Onun yokluğu sanki bir ciğerimi kaybetmişim gibi hissettiriyor.

Hayatım askıda, belirsiz. Mektuplardan mektuplara sallanıyor. Bir mektup geldiğinde, bir hafta boyunca uçuyorum. Sonraki hafta boyunca yavaş yavaş alçalıyorum. Yere indiğimde en kötüsünden korkuyorum. Başka biriyle tanışmış, onu farklı, yeni, hatta daha canlı hissettiren biriyle. Brezilyalı. Dansçı. Brezilyalı bir dansçı ve ondan bir daha haber almayacağım. Sonra yeni bir mektup geliyor ve yine yükseliyorum.

Haziran ayında Knoxville'den gelen ilk mektubu coşkulu. En yüksek dereceyle mezun olmuş, babasının ahırına bir masa ve sandalye kurmuş ve günde beş sayfa roman yazmaya başlayacağına dair yemin etmiş. Bu beni o kadar mutlu ediyor ki, birkaç gün beklemek için kendimi zorlamıyorum. Hemen cevap yazıyorum. Ona, söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, her şey hızla akıp gidiyor ve birbirine karışıyor, diyorum. "Yine de," diye yazıyorum, "hepsini tek bir var olmayan kelimeyle ifade edebileceğim ve senin tam olarak ne demek istediğimi anlayacağın hissi var."

Temmuz ayında yazdığı mektup daha kısa ve daha az neşeli. Babası iş yerinde bir despot, annesi ise kaosun vücut bulmuş hali. Yarın şehirden ayrılmak istiyor ama Fransa için para biriktirmesi gerekiyor. Kafka okuduğunu söylüyor, "şu an için belki de en iyi seçim değil" diye ekliyor. Mektubun sonunda, şimdiye kadar kağıda dökülmüş en kötü dokuz sayfa kurgu yazdığını ve bunların alet kulübesinin arkasındaki odun yığınında yakıldığını söylüyor.

Ve sonunda o burada. Onu karşılamak için Charles de Gaulle'e gidiyorum ve onu küçük yatağıma getiriyorum. Ailesi, Ağustos ayında çoğu Parisli gibi, şehri terk etmiş. Léa'nın annesinin Saint-Malo'daki evine gitmişler. Daire bize kalmış. Yan yatıyoruz

dar şilteye sığabilmemizin tek yolu bu, birbirimize olabildiğince yakın. O yeni ama tanıdık, değerli, heyecan verici. "Seni sevdiğimi söylemek güvenli sanırım," diyor. Yavaşça hareket ediyoruz
hareket ediyoruz — o yirmi dört saattir uyanık — ve küçük yatakta yavaşça sevişiyoruz. O boşalıyor ve terli ve bitkin haldeyken bana bebeğim diyor. "Seni ne kadar özlediğimi bilmiyordum," diyor.

Birlikte geçirdiğimiz ilk hafta Paris'te kalıyoruz. Onu, onun için özlem duyduğum tüm yerlere götürüyorum. Sanki onu, benim sevincimi paylaşacak olan nazik akrabalarımın yanına, evime getirmişim gibi. İşte burada, diyorum Luco'daki at kestanelerine, Le Danton'daki masama ve Champs de Mars'taki çimlerde, onun en son mektubunu okuduğum yere. İşte burada.

Kendi Proust turumuzu yapıyoruz ve Carnavalet'te, yatak odasının duvarlarını kaplamak için kullandığı mantar parçalarıyla yeniden yaratılmış yatak odasını görüyoruz. *La Recherche'yi* yazarken on üç yıl yaşadığı ve Dr. Gastrell'in bize anlattığına göre, 1914 yılının Eylül ayında Almanların şehri işgalinin kaçınılmaz olduğu anlaşıldığında ay ışığında ağladığı 102 Haussmann'a, şu anda bir banka olan yere gidiyoruz. Swann'ın Odette'nin yatak odasının kapısını bulmak için gittiği sokağı buluyoruz.

Bir gece, Fransızca dersinden arkadaşlarım İrlandalı Deirdre, Hollandalı Loes ve Loes'un Toulouse'lu arkadaşı Fabien ile dışarı çıkıyoruz. Pantheon yakınlarındaki bir bodrum barında buluşuyoruz ve köşedeki bir masaya sıkışıyoruz. İçkilerimizi almaya gidiyorum ve yeni arkadaşlarımla birlikte masada dirseklerini masaya dayamış, başını yana eğmiş, horoz gibi kıvrımlı saçları ve yaramaz gülümsemesiyle oturan ona bakıyorum. Onlara bir hikaye anlatıyor. Onun söylediklerini kaçırmamak için masaya geri dönmek için tanıdık bir sabırsızlık duyuyorum.

Madame Trèves, en sevdiği restoran olan Lapis'e gideceğime söz verdirdi ve ben de Yash ile birlikte gitmeyi bekledim, ama o, mavi ve altın rengi kapının dışındaki küçük standda menüyü gördüğünde, sabit fiyatlı menüye para harcamak istemedi. Bu geziyi karşılayabilmek için bütün yaz çalıştı, ama biriktirdiği parayı harcamak istemiyor gibi görünüyor.

Onu, 5. bölgede sevdiğim ucuz bir Hint restoranı olan Le Punjab'a götürüyorum. Paris'e taşınana kadar hiç Hint yemeği yememiştim.

İçeri girer girmez arkadaki bir kadın bize seslenir, Yash cevap verir ama ikisinin ne dediğini anlamam. O her zaman Hintçe bilmediğini söylerdi. Kadın bize pencerenin önündeki tek masayı gösterir, masa bir platformun üzerinde olduğu için üzerine çıkmak gerekir ve kocası menüleri getirir. Çift Yash ile sohbet ediyor ve onun çok konuşmadığını söylediğini anlayabiliyorum, ama onlar aynı fikirde değil ve bana Fransızca olarak onun çok iyi konuştuğunu söylüyorlar.

Hindistan'ın neresinden geldiğini bilmek istiyorlar, ama Yash Delhi demek yerine başka bir şey söylüyor ve onlar bunu bilmedikleri için bir harita çıkarıp hep birlikte bakıyorlar ama kasabayı bulamıyorlar. Ona Hintçe bir soru soruyorlar ama o anlamıyor ve bana soruyorlar.

"Comment s'écrit ce village?"

"Je ne suis pas sûr," diyor Yash ve onlar da onun Fransızca bildiğine çok seviniyorlar.

Kadının babasını arkadan getirip tekrar soruyorlar ama yaşlı adam da kasabayı bilmiyor.

Hiç sipariş vermiyoruz. Yemekleri getirmeye başlıyorlar. Bize çok ilgi gösteriyorlar. Yash'ı harika buluyorlar.

Eve dönerken Yash, "Çok nazik insanlardı, değil mi?" diyor.

"Öyleydiler."

Uzun süre sessiz kalır. Elini tutarım. Mouffetard'da yürüyoruz. Sokak tamamen bize ait. Dükkanlar kapalı, restoranlar sessiz. Parisliler gitmiş, turistler ise geceleri bu semte ilgi duymuyor.

"Hint restoranına ilk kez gittim." "Knoxville'de yok mu?"

"Bir tane var. Oraya hiç gidemedim. Hindistan'ın Ölüm Yıldızı olduğu bir ortamda büyüdüm. Ondan bahsetmek yasaktı. İkinci sınıf öğretmenim bana Hindistan hakkında ekstra ödev verdi ve babam onu kovdurmaya çalıştı."

Elimi bırakıp yüzünü ovuşturdu ve yine sessizleşti. Sonra şöyle dedi: "Dört yıllık üniversite hayatımda hiç tarih ya da Hintçe çalışmadım. Hiçbir Hintli yazarın kitabını okumadım. Hadi oraya gidelim. Babamın benimle bir daha konuşup konuşmayacağından emin değilim

babam benimle bir daha konuşur mu bilmiyorum ama gidelim. Gelir misin? Bir gün?

"Tabii ki."

O gece yatakta bana tekrarlayan tek bir rüyası olduğunu, babasının cenaze töreninde konuşma yaptığını söyler. "Utanç verici bir klişe. Orada duruyorum, bazen bir kilisede, bazen bir tarlada, bir keresinde bir depoda... ama konuşmam her zaman güzel. Her rüyada aynı hissediyorum. Hazırlıksız, not almadan. Ama sanki daha önce söylemişim gibi geliyor. Çok iyi bir konuşma. İnsanlar bayılıyor. Annem ve üvey annem en önde duruyorlar, ağlıyorlar ve el ele tutuşuyorlar. Her seferinde mükemmel yapıyorum."

"Ve baban hiç orada olup dinlemiyor."

"Hayır. O her zaman ölü."

Onu, bizim de şehirden çıkmamız gerektiğine ikna ediyorum. Trenle Strazburg'a, oradan da Davos'a gidiyoruz. Yash, Thomas Mann'ın 1912'de üç hafta boyunca eşi Katia'yı ziyaret ettiği ve *The Magic Mountain* romanına ilham kaynağı olan sanatoryumu görmek istiyor. Hava, tüberkülozlu karakterlerin tedavi için gittikleri tüm kitaplarda olduğu kadar temiz ve keskin. Tren istasyonundan pansiyonumuza doğru yürürken başımız dönüyor, dört bir yanımızda Alpler yükseliyor, en yüksek zirveler buzla kaplı soluk mavi renkte. Daha sonra, tüberkülozun artık tedavi edilebildiği için astım hastaları için hala bir sanatoryum olarak kullanılan devasa binanın önünde duruyoruz. Her odasında hastaların soğuk ve temiz havayı soluyarak günlerini geçirdikleri büyük balkonları olan dev bir otel gibi görünüyor. Arazide dolaşırken, Hans Castorp ve Clawdia Chauchat gibi, orada tanışan veremli yabancılar olduğumuzu hayal ediyoruz. Chauchat, bana söylediğine göre, I. Dünya Savaşı'nda Fransızlar tarafından kullanılan makineli tüfeğin adıymış.

Ertesi sabah, güneydeki bir zirveye doğru on iki kilometrelik bir günlük yürüyüşe çıkıyoruz. Karanlık basmadan dönmek için erken saatte yola koyuluyoruz. Han sahibinin oğlu bize öğle yemeği ve atıştırmalıklar hazırlıyor. Bizim yaşlarımızda, sarışın ve iri yapılı, İngilizce konuşurken biraz mekanik bir tavrı var. Yash, onun benden hoşlandığına emin ve yürüyüş boyunca İsviçreli adamın bir ağacın veya kayanın arkasında olduğunu söyleyerek şaka yapıyor.

Yolda, sık sık yaptığımız gibi kitaplar, sihrin kaynağı, dehanın nerede yattığı hakkında konuşuyoruz. O, bunun yapıda olduğunu söylüyor. Her zaman yapıda. Bu konuda tartışıyoruz. Ben bunun birçok unsurda olabileceğini ısrarla savunuyorum —görüntüler, diyaloglar, anlatının canlanmasını sağlayan tüm yollar— ve o, farkı yaratanın her zaman biçim olduğunu söylüyor. Ben, *Savaş ve Barış'*ın yapısının o kadar da harika olmadığını söylüyorum ve o, Tolstoy'un başyapıtını oluşturmak için hem *İlyada'yı* hem de *Aeneid'i* nasıl yeniden tasarladığını göstermek için kitabı bölüm bölüm analiz ediyor.

Yol dar, her iki tarafında ağaçlar yüksek. Ara sıra bir dere üzerinde bir yaya köprüsü uzanıyor. İlk bir saat boyunca, ağaçların arasından aşağıdaki kasabanın gittikçe küçüldüğünü görüyoruz. Sonraki bir saat kadar manzara yok, sonra hiçbir uyarı olmadan gökyüzü açılıyor ve arazi pembe ve kırmızı çiçeklerle kaplı bir çayır haline geliyor.

"Bunun olabileceğini söylemiştim."

"Evet, söyledin," diyor.

Sırt çantamı yere bırakıp kollarımı açarak çimlerin üzerinde koşuyorum. Dönüp duruyorum ve olabildiğince yüksek sesle tepelerin canlı olduğunu söylemeye başlıyorum. Sonunda sesim kısılır ve Yash bana sırtın kenarındaki çimlerde katılır, orada uzanırız ve dağları ve gölgelerini hissederiz, kıyafetlerimizi çıkarırız ve seks yaparız, ta ki üç inek agresif, ineğe yakışmayacak bir şekilde hızla bize doğru koşarak gelene kadar. Her birinin boynunda büyük, gürültülü bir çan vardır. Çıplak ve gülerek, hangi yöne gideceğimizi bilmeden sıçrarız. İnekler aniden yön değiştirir ve biz tekrar çimlere uzanırız ve çan sesleri yavaşça uzaklaşır.

Yash parmaklarını boynumda ve omuzlarımda gezdirir. "Sanırım hayatımın geri kalanında inek çanlarının sesi beni tahrik edecek."

Zirveye yaklaştıkça, düz kayalarla çevrili koyu yeşil bir havuza varıyoruz. Yine kıyafetlerimizi çıkarıyoruz. Su çok soğuk. Kısa bir süre önce buz gibiydi. Suyun içinde birlikte oynamak, sırtında yüzmek, kollarında öpüşmek istiyorum, her şey pürüzsüz ve seksi. Ama o benden uzaklaşıp diğer tarafa yüzüyor. Çıkıp sıcak bir kayanın üzerine çıkıyorum, saçlarımdan sırtımdan ve bacaklarımdan akan soğuk su ayaklarımın dibindeki havuza damlıyor. Güneş cildimi kurutuyor. Cildim pürüzsüz ve

Hayatta. Sudan çıkıp yanıma geliyor. Elimi tutuyor ve ben rahatlıyorum. Dudaklarımı boynuna bastırıp onu sıkıca sarıyorum. Saçlarından daha fazla su sırtıma ve omuzlarıma damlıyor ve buharlaşırken cildim geriliyor. Onu tüm kalbimle sevdiğimi söylüyorum.

Ona bakıyorum ve ağzı bükülmüş. "Ne
oldu?"

Cevap vermez. "İyi
misin, Hink?"

Kafasını sallar. "Bu kadar iyi hissetmek biraz acı veriyor."

Ağustos sonunda Paris'e döndüğümüzde, Léa ve çocukları evdeydi. Yash ve ben onları metroyla tenis derslerine götürdük, yiyecek alışverişi yaptık ve yemeklerini hazırladık. Çocuklar ona çabucak bağlandılar ve Léa, Yash bu kadar harika olmasaydı onu benim odamda kalmasına asla izin vermeyeceğini söyledi. Yash ve Laurent, NATO ve prosecco gibi birbirinden çok farklı konular hakkında hararetli tartışmalar yapıyorlar. Yash'ın eve dönmesi gereken tarihten bir hafta önce, Laurent ona şirketinde *l'intelligence artificielle* adında bir işte iş teklif ediyor. Bu terimi daha önce hiç duymadım ve uzun bir süre boyunca sadece Fransızlara özgü bir terim olarak düşüneceğim. Laurent, bunun heyecan verici ve gelecek vaat eden bir alan olduğunu ısrarla söylüyor. İçişleri Bakanlığı'nda, evrakları hızlıca halledebilecek bir arkadaşı var. Yash birkaç gün düşünür ve teklifi kabul eder. Kalacak! Gerçek bir maaş alacak. Bir daire tutabiliriz ve ben de Lèa için çalışarak yılı bitirebilirim, sonra özel İngilizce dersleri verip gerçekten yazmaya başlayabilirim.

Uçuşu öncesindeki gece, köşedeki telefon kulübesine gidip babasından birkaç giysi ve kitap göndermesini ister. Ve o cam kutuda, on dakikadan az bir sürede fikrini değiştirir.

İlk başta bunu geri çevirebileceğimi düşünüyorum. "Bu nadir bir fırsat," diyorum. "Laurent sana *çalışma izni* alacak. Bay İhtiyatlı biraz carpe diem yapmalı."

"Ya da bir yıl boyunca Fransız bürokrasisiyle uğraşıp, evraklar tamamlanmadan sınır dışı edilirsin." Babası onu çok çabuk ikna etmiş.

"Baban senin için neyin daha iyi olduğunu düşünüyor?"

"O değil. Belki de orijinal planıma sadık kalmalıyım diye düşünüyordum."

Asıl plan mı? Bu plandan haberim yok. "New

York'a taşınmak için yeterince para

biriktirmek." New York mu?

"Liseden tanıdığım bir arkadaşım orada. Houghton Mifflin'de çalışıyor. Giriş seviyesinde bir pozisyonda, ama şimdiden oldukça iyi bağlantıları var. Geçen ay Philip Roth ile akşam yemeği yedi."

New York'a hiç gitmedim. Filmlerde her zaman çok kasvetli görünüyor. Bu plan bana mantıklı gelmiyor.

"Paris, her açıdan New York'tan daha iyi."

"Yazar olmak için değil."

"Evet. Burada yazılmış tüm berbat romanları düşün. *Ulysses*, *The Sun Also Rises*, *Madame Bovary*." *Madame Bovary'nin* nerede yazıldığını bilmiyorum ve umarım o da bilmiyordur.

"New York, eskiden Paris'in olduğu merkezi konumda," diyor.

Onun son gecesi, bütün gece bu konuyu tartışarak geçirdik. Geçen sonbaharı Paris'te yaşamayı hayal ederek geçirmemiş miydik? O hayaller ne oldu? Ne oldu?

"Yani," diyor, yumuşayarak, bana sokulup, "New York'ta yaşamak istemiyor musun?"

"Pek

sayılmaz."

"Benimle."

"Ağaçları severim."

"Benimle, parkın yanında

mı?" "Ne zaman?"

"Para biriktirdiğim zaman."

Onun geri dönüp babası için tekrar çalışmaya başlaması, mutsuz olması, sanki büyük bir hata gibi geliyor. Oysa burada olabilirdi ve şu anda birlikte olabilirdik.

Son sevişmemiz üzücü. En azından benim için öyle.

Pencereden ilk soluk ışık giriyor. Bir saat sonra havaalanına gitmesi gerekecek. Ağlamayı durduramıyorum.

"Ocak ayına ne dersin?" diyor. "O zamana kadar yeterince para biriktirebilirim."

Gidiyor. Paris onsuz tüm cazibesini yitiriyor. Odamda, yeşil spor çantasının olduğu yerde boş bir alan var. Yine postacı oldum, sabah ve akşam gümüş kutuyu kontrol ediyorum. Neredeyse hiç yazmıyor. Babasının ona ödediği kadar saat çalışıyor diyor, bazen haftada altmış saat. Çocuklar okuldayken özel ders veriyorum. Dışarı çıkmıyorum. Hiçbir şey almıyorum. New York için para biriktiriyorum.

Ekim ortasına kadar onun sesini duymam gerekiyor. Pazar öğleden sonra köşedeki ankesörlü telefona gidiyorum. Telefon çalarken Yash veya üvey annesinin cevap vermesini diliyorum, ama şansım yaver gitmiyor.

Babası, benim adımı sadece belli belirsiz hatırlıyormuş gibi davranıyor. Ona, Yash'a fırsat bulduğunda beni aramasını rica edip edemeyeceğini soruyorum.

"Numarayı biliyor mu?" "Evet."

"Hala Avrupa'da mısın?"

"Evet."

"Bu pahalı bir telefon görüşmesi olacak. Faturamda görünecek."

"Eminim sana geri öder."

"Sözlerin bir mektupta daha güzel olmaz mıydı?"

Ödemeli telefon bip sesi çıkarır. On saniye içinde bir bozuk para daha atmazsam bağlantı kesilecek.

"Öyle yapacağım. Teşekkürler, Bay

Thakkar." Yash geri aramıyor.

Brooklyn'deki Carson'a kiralık daireler hakkında yazıyorum ve o da hızlıca cevap yazarak, bir arkadaşının arkadaşının Navy Yard ile köprü arasında bulunan savaş öncesi binadaki dairesini kiraya vermek istediğini söylüyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Yash'a arkadaşının adresini ve telefon numarasını gönderiyorum ve Carson'a ilgilendiğimizi söylüyorum.

Birkaç hafta sonra Yash'ın paketlerinden biri gelir, sarı renkli yasal kağıtlar babası, viski dağıtımı ve mayonez ve buharlı merhem kokan bir adamla paylaştığı kübik oda hakkında şikayetlerle doludur. Son sayfada Carson'ın arkadaşıyla konuştuğunu ve yerin iyi göründüğünü söyler. Hafta sonunda ona bir çek gönderecek ve o da ona anahtarları gönderecek. 1 Ocak'ta taşınabiliriz.

Para tasarrufu yapmak için tatillerde eve uçmuyorum. Léa ve Laurent Roma'ya gidiyorlar ve çocukları tatillerini 16. bölgede babalarıyla geçiriyorlar. Şehirde kalan birkaç öğrencim var ve gitmeden önce onlardan birkaç frank daha sıkıştırıyorum.

Yash Noel günü beni arıyor. İyi olup olmadığımı öğrenmek istiyor. Bir süredir benden haber almamış.

"Durum tersine döndü." Sesimin ne kadar tuhaf geldiğini duyabiliyorum.

"Ne oldu, Hink?"

"Yorgunum. Seni özlemekten yoruldum."

Kelimeler işe yaramıyor. Onu görmem lazım.

"Anlıyorum," diyor. "Uzun bir sonbahar oldu."

"Öyle."

Ocak ayı başındaki lojistik detayları hakkında konuşuyoruz. Newark'a olan uçağının benimkinden bir saat sonra ineceğini, bu sayede gümrükten geçmek için zamanım olacağını söylüyor. İkimiz de Delta ile uçuyoruz. Bagaj alım yerinde buluşacağız. Dairenin anahtarlarını aldı. Onları unutmayacağına söz veriyor.

Uçağı inmeden on beş dakika önce bagaj alım yerine varıyorum. Annemin eski yulaf rengi büyük valizine yaslanıp, uçağının ekranda görünmesini bekliyorum. Sonunda görünüyor. 3 numaralı karusel. Yulaf rengi valizimi oraya sürüklüyorum ve tekrar oturuyorum. Karusel dönüyor ama henüz üzerinde valiz yok. İki kadın yürüyen merdivenden inip konveyör bandının yanına yaklaşıyor. Yanlarına gidip Knoxville'den gelip gelmediklerini soruyorum. Gelmişler. Yash iniş yapmış. Bavuluma geri dönüyorum.

Delta rozeti takan bir adam yanımdan geçerken "Birisi mutlu" diyor.

Yürüyen merdiveni izliyorum. Bacaklarımın arkası karıncalanıyor. Midem ağrıyor. Bütün hafta midem rahatsızdı. Onunla yine banyoyu paylaşmayı düşünüyorum. "Hinky Stinky" derdi. Yürüyen merdivenden inen ve Carousel 3'te bagajlarının konveyör bandında görünmesini bekleyen tüm insanlar benim için çok değerli çünkü Yash ile aynı uçaktaydılar. Onun son inenlerden biri olacağını biliyorum. Yavaş yürüyor. Banyoda durup soğutucudan bir yudum alacak. "Bana sorarsan sesi biraz enerjisiz geliyor," demişti annem bir keresinde telefonda. Bu beni şaşırtmıştı. Ona bu izlenimi vermek için ne demiştim? Zihni çok hızlı çalışıyor. Enerjisiz mi? Daha fazla insanın çapraz olarak aşağı kaymasını izliyorum. Hiçbirinin yüzü onun tatlı yüzüne benzemiyor.

Onu ne kadar sevdiğimi bilseydi, bu onu korkuturdu. Altıncı sınıftaki Willie'yi, salıncakta bana çıkma teklif ettiğini hatırlıyorum. O hafta her gece beni aradı. Hamsterları Sailor ve Glory hakkında çok konuştuk. Glory yanaklarını tohumlarla doldururdu ve boynuna bastırdığında, içinde fasulye torbası gibi hissedilirdi, dedi bana. Sailor öyle yapmazdı. Willie ve ben o cumartesi alışveriş merkezinde buluştuk, el ele dolaştık. Ailelerimiz bizi almaya gelmeden önce, yemek alanının tuvaletlerinin önünde beni öptü. İyi öpüştüğümü söyledi ve ben de ona üçüncü sınıftan beri ona aşık olduğumu söyledim. O yıl giydiği soluk mavi gömleği ve dördüncü sınıfta matematik defterinin arkasına çizdiği küçük tavşan resimleri hatırladığımı söyledim. O da beni aradı.

ertesi gün ve benden ayrıldı. Neden, diye sordum, boğazım düğümlenip gözyaşlarım akmaya başlamadan önce. Çok fazla baskı olduğunu söyledi. Onu uzun zamandır sevdiğimi söylediğim onca şey. Onu Sailor gibi hissettirdiğini söyledi.

"Neden?" diye fısıldadım.

"Çünkü sen içini benimle ilgili anılarla doldurmuşsun, ben ise öyle değilim ve bu beni garip hissettiriyor."

Bavulumun üzerine oturup o telefon görüşmesini düşünüyorum. Harika bir karşılaştırmaydı. Ve o çok dürüsttü. Yash'a bu hikayeyi anlatmadım. Onun bunu bir ibret hikayesi olarak görmesini istemedim. Evimize vardığımızda ona Willie Sylvester'dan bahsedeceğim. O ismi sevecektir. Bir karakter için iyi bir isim, diyecektir.

Bavullar, karuselin ortasındaki bir delikten çıkmaya başlar, yukarı ve aşağı doğru kayarak kayışa doğru kayarlar. İnsanlar onları kapıp ortadan kaybolurlar, her şey çok hızlı olur. Kısa süre sonra, sadece tek bir gümüş renkli bavul dönüp durur. O bavul onun değildir. Varış panosuna bakmaya gidiyorum. İki saat sonra Knoxville'den başka bir uçuş var. Tuvalete gidiyorum. Bir dizi ödemeli telefonun önünden geçiyorum ama kullanmıyorum. Bekliyorum. Bir saat sonra telefonlara gidip Carson'ı arıyorum, Yash'ın bana mesaj bırakıp bırakmadığını öğrenmek için. Bırakmamış. Knoxville'den gelen bir sonraki uçuş iniş yapıyor ama Yash o uçakta da yok.

Telefonlara geri dönüp babasının numarasını çeviriyorum. Kalbim deli gibi atıyor.

Ağlamamaya çalışıyorum ama ağlıyorum. Üvey annesi cevap veriyor. Küçük bir nimet.

"Oh, Jordan, senin olacağından endişelenmiştik."

"Ne oldu?" Sesim telefonun üç duvarında yankılanıyor.

"Oh, tatlım. Sakin ol. O iyi. Sana geç saatlere kadar yolda olacağını ve yarın Carson'da seni arayacağını söylememi istedi."

"Yolda mı? Buraya mı *geliyor*?"

Cevap vermiyor.

"Arabasını New York'a mı getiriyor?" O bunu aylar önce reddetmişti.

"New York'a gelmiyor tatlım. Atlanta'ya gitti. Sam'in yanına."

Bir şekilde Brooklyn'e giden bir taksi buluyorum. Yol boyunca ağlıyorum. Şoför tek kelime etmiyor. Burası New York. O her şeyi görmüş geçirmiş.

Zili çaldım ve Carson eski terlikleriyle aşağı indi.

Ceketimin düğmeleri artık kapanmıyor, bu yüzden benim halimi, yaptığım dağınıklığı görüyor.

"Ah, tatlım."

Kollarında

ağlıyorum. "O biliyor

mu?"

Kafamı sallıyorum.

"Ah, benim küçük tavuğum," diyor.

Beni uzun süre kucakladı, sonra ağır valizimi merdivenlerden yukarı taşıdı.

II

Oğullarım arkadan kendilerini serbest bırakır, kapılarını açar ve toprak yoldan gümüş kaydırağa doğru koşarlar. Adımları metal basamaklarda yankılanır.

Onların arkasında yürürken kaydırak hakkında "Bu eski moda" diyorsun. Neden buradasın, demek istiyorum.

Park, Atlantik'e uzanan uzun bir kara parçası üzerinde. Su, etrafımızdaki çam ağaçlarının arasında parıldıyor ve dans ediyor.

Harry ilk olarak zirveye ulaşır, Jack hemen arkasında, kardeşinin sırtına tutunur. Hızla aşağıya düşerler. Jack yana doğru yuvarlanarak toprağa düşer ve Harry'yi de beraberinde çeker, ikisi yuvarlanarak gülerler. Beş ve yedi yaşındalar, benim oğullarım.

Siz izliyor, başınızı sallıyorsunuz. "O şey çok yüksek ve çok dik. Burada güvenlik kuralları yok mu?"

"Bunu kontrol etmem gerekecek, Bay Tedbirli."

Bana bakıp gülüyorsunuz. Çocuklar yerden kalkıp tekrar tırmanmak için koşuyorlar. Jack merdivenlere ilk ulaşıyor.

Senin, Jack hakkında insanların söylemekten hoşlandığı şeyleri söylemeni bekliyorum, hızı, korkusuzluğu, yakında ağabeyine rakip olacağı gibi.

"Onlar mutlu çocuklar," diyorsun, onlar tekrar aşağı kayarken. "Buraya geleli iki saat bile olmadı."

"Anlıyorum. Tüm arkadaşlarımın çocukları berbat durumda. Bunlar iyi görünüyor."

Eğilip yerden kahverengi bir çam iğnesi alıyorsun. "Tanrım, en son ne zaman bunlardan bir tane görmüştüm?"

Sanki ben bilirim de.

"Harry! Jack!" Onlara doğru koşuyorsun. Bir zamanlar koşucu vücudun vardı, gri eşofmanının altında keskin kalçaların vardı. Şimdi her şey acı verici görünüyor. "Bunlardan birine tırmanalım." Salıncakların arkasındaki çam ağaçlarını işaret ediyorsun, karanlık, parıldayan okyanusa karşı silüetleri.

Jack'in henüz bir ağaca tırmanmadığını sanıyorum. Bana bakıyorlar, ben başımı sallıyorum ve sana doğru koşuyorlar. Her biri bir elini tutuyor. Bu seni şaşırttı mı

Jack zıplamaya başlar. İkisi de seninle çok rahatlar. Normalde babaları olmayan diğer erkeklere karşı çekingen davranırlar.

Bir ağaç seçiyorsunuz. Ben ağacın dibinde duruyorum. Hepiniz ağaca tırmanıyorsunuz. Jack'i ilk dala ulaşması için kaldırmam gerekiyor, sonra o da örümcek maymunu gibi tırmanıyor.

"Daha yükseğe?" diye soruyorsun onlara. "Daha yükseğe!" diye bağırıyorlar çocuklarım.

Küçük dalların çıtırtısı ve kırılma sesleri duyulur, sonra ben bir şey söylemeden durursun ve çocuklar da senin bulunduğun yere tırmanıp dururlar.

"Anne, bizi hala görebiliyor musun?" diyor Jack. Büyük bir dalın üzerine oturmuş, onu bir at gibi okşuyor. Kayarsa, onu kolayca yakalayabilirim.

"Zar zor," diyorum.

Üçünüzün yüzleri bana bakıyor, spor ayakkabılarınızın tabanları sallanıyor. Onlara Daphne'nin Apollo'dan kaçarak ormanda koştuğunu, koşarken nehir tanrısı olan babasından yardım istediğini, sonra kollarının dallara, ayaklarının köklere dönüştüğünü anlatıyorsun. Elini ağacın gövdesine düz bir şekilde koyuyorsun. "Ve birkaç saniye boyunca," diyorsun onlara, "Apollo kabuktan onun kalp atışlarını hissedebiliyor."

Çocuklar da ellerini gövdeye bastırıyorlar.

Bir sincap komşu ağacın yüksek bir dalına atlar, aşağıya bakar ve şaşkınlıkla geri atlar. Üçünüz gülersiniz ve ağacın iğneleri titrer.

Neyi biliyorsunuz ve neden buradasınız?

Sen ve çocuklar ağaçtan inersiniz.

"Benim en yüksek sayım on bir," diyor Harry. "Ne? Bu delilik," diyorsunuz.

"Benimki dokuz buçuk," diyor Jack.

"Yarım mı?" dersin. "Yarımını görmek istiyorum."

Sonra hepiniz çok uzağa gidip, suya doğru koşmaya başlıyorsunuz, çalı çırpıların olduğu küçük setten atlıyorsunuz. Islak kuma ulaştığınızda üçünüz de yavaşlıyorsunuz ve eğik adımlarla düz taşlar aramaya başlıyorsunuz.

Sincaptan biraz daha büyük ve çok daha hızlı, dağınık tüyleri olan bir köpek etrafımda daireler çizerek koşmaya ve havlamaya başlar.

"Fabio!"

Yaşlı bir kadın ince bir tasma ile oyun parkına gelir. "Özür dilerim. Arabanın kapısını açtığımda yanımdan kaçtı."

Fabio, kadın tasmayı takmak için eğildiğinde hareket etmeyi bırakır. Hatta minik boynunu kadına doğru uzatır.

"Ne şirin köpek," derim.

Kadın doğrulur ve suya doğru bakar. "Sevimli çocuklar."

Kumsaldaki çocukları, kalın saçlarını ve sıska vücutlarını izliyoruz. Size taş atma tekniğini gösteriyorlar, tek ayakları üzerinde geriye doğru eğiliyorlar, alçaktan eğiliyorlar ve Silas'ın öğrettiği gibi düz bir taşı su yüzeyinde sıçratıyorlar. Jack kumda zıplıyor. Harry kolunu başının üzerine kaldırıyor. Siz de deniyorsunuz ve büyük bir şaşkınlık çığlığı yükseliyor. Onların high five'larını yapmak için alçaktan eğiliyorsunuz.

"Babaları da çok tatlı," diyor kadın.

"O onların babası değil." Bunu bu kadar keskin bir şekilde söylediğim için pişman oluyorum. Kadın rahatsız olmuyor. "Emin misin?"

Gülüyorum. Sahildeki üç koyu renkli kafa daha fazla düz taş arıyor. "Onu yıllardır ilk kez görüyorum." Yirmi bir yıl.

"Ah."

"Evet."

Kadınların olayları ne kadar çabuk kavradığını seviyorum.

Sahilden bir tezahürat daha geliyor. Jack zafer turu atıyor, sonra bana gelmem için el sallıyor. Fabio'nun kulaklarının arasını biraz ovuşturup suya doğru yöneliyorum.

Eve dönerken arabada çocuklar uykulu. Bana kışın okuduğun bir kitaptan bahsediyorsun, İzlanda ve koyunlar hakkında bir roman. Silas senin kiralık arabanın arkasına park etmiş, ben de sokağa park ediyorum. Jack'in arkadaşı Otis başını açık yolcu penceresinden içeri sokuyor.

"Krater zamanı," diyor. Sonra yüzünden bir santim uzakta seni fark ediyor. "Bu kim?"

Cevap beklemez. Harry ve Jack'i arabadan çıkarır ve hep birlikte yan komşusunun bahçesine koşarlar.

"Krater mi?" diyorsun.

"Onların uydurduğu bir oyun. Sanırım ayda geçiyor."

Eve giderken, kiralık arabanın yanında durup arka koltuktan çantanı çıkarıyorsun. Paris'e getirdiğin yeşil spor çantası. Şimdi Maine'e gelmiş. Onu görmek rahatsız edici. Keşke arabaya geri koysan. Keşke arkadaşlarını görmek için sahil şeridini gezdiğin yolculukta sana kalacak yer teklif etmeseydim.

Silas ve ben, Harry doğmadan önce Massachusetts'ten buraya taşındık. Cambridge'deki küçük dairemizi, Portland'daki bu üç yatak odalı evin fiyatından daha yüksek bir fiyata sattık. Burası eski bir ev, tavanları alçak, sıvadan at kılı çıkıyor, alt kattaki dolapta tahta bir tuvaletin kalıntıları var.

Beni takip ederek yan verandaya çıkıp kapıdan içeri giriyorsun. Köpeklerimiz seni koklamak için mutfağın çam zemininde gürültüyle koşturuyorlar. Onlara tüm dikkatini vermek için çömeliyorsun.

"Bu kim?" dersin, Otis'i mükemmel bir şekilde taklit ederek, yüzünü yüzüne sürten bulldogumuz Nelson'a. "Ve bu kim?" dersin, sert kuyruğu sandalyenin basamaklarına yüksek sesle vururken beagle cinsi köpeğin Maxie'ye. Bana bakarsın. "Köpeklerin olduğunu bilmiyordum."

Omuz silkiyorsun. Neden bilsin ki?

Tam o anda, odun sobasının altında çömelmiş olan Lupe, mutfağın ortasına doğru yürüyerek gelir ve alnını dizine dayar. "Ya da zavallı bir kedi." Onu başından kuyruğuna kadar okşarsın. "Karakterlerin hiç evcil hayvan sahibi olmaz."

Hangilerini okuduğunu bilmiyorum.

Çantanı alıp merdivenlerin yanına koyuyorum.

"Vay canına," dedin, sol taraftaki oturma odasına bakarak. "Sanki Breach House'a girmişim gibi."

"Neden?"

"Öyle hissettiriyor."

Buzdolabından iki bira alıp seni dışarı çıkarıyorum. Evimiz Breach'e hiç benzemiyor. Verandamızdaki iki eski hasır sandalyeye oturuyoruz. Sen benim işimle ilgili sorularımı yanıtlıyorsun, ben de seninkileri. Ne dediğimi bile bilmiyorum. Çok

Burada olman garip ve bu kadar tanıdık olman çok rahatsız edici, sesinin ritmi, başının eğimi, vücudunun hareketleri, bileklerindeki tüyler, dudağındaki yara izi. Arada sırada yan odadaki çocuklarımın seslerini duyuyorum ve bu sesler bir parçamı buraya bağlıyor. Ve bir parçam Silas'ın evde olduğunu ve aşağı inmediğini biliyor. Ev onun için çok küçük, bizim döndüğümüzü bilmemesi imkansız. Nerede olduğunu merak ediyorum, onu aramaya gitmememin tuhaf olup olmadığını ve bunun sana garip gelip gelmediğini merak ediyorum.

Bana iki yıl boyunca üzerinde çalıştığın bir davadan bahsediyorsun, öğrencilerinden haraç alan bir sağır okuluna karşı açılan, kesin sonuçlanacak bir yolsuzluk davası, ancak yardımcı avukatının cinsel tacizinden dolayı reddedildi. "Okulun müdürüyle yatıyordu" diyorsun. "Hâlâ onunla yatıyor. Geçen ay düğünlerine gittim."

Gülüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve keşke kapalı tutabilsem diyorum. Bu tanıdıklık çok fazla. Çok derin. Neden geldiğini bilmiyorum. Artık çocukların sesini duyamıyorum. Silas nerede?

Bir hafta boyunca Carson'ın Brooklyn'deki evinde kaldım. Yulaf ezmeli valizim onun stüdyosunun dörtte birini kaplıyordu. O işteyken telefon çaldığında, ben cevap vermedim. O evdeyken, seninle konuşmayı reddettim. Carson, sana tasarruf ve zamanlama hakkında saçma sapan şeyler söylediğini, yayıncılık sektöründeki arkadaşının finans sektöründe bir işe girdiğini, Atlanta'da New York'tan çok daha ucuza roman taslağı yazabileceğini söylediğini anlattı. Kaderin ipliğine Homeros'tan bir gönderme yapmaya çalıştın.

"Var mısın, yok musun?" diye sordu

Carson. Cevap vermedin.

"O zaman bırak gitsin," dedi ve telefonu kapattı.

Phoenix'teki annemin yanına gittim. Beş ay orada kaldım. Bu koşullar altında garip gelebilir, ama onunla çok güzel zaman geçirdim. Ölmeden önce onunla geçirdiğim son uzun ve kesintisiz zamandı. Kararlarımdan hiç şüphe etmedi. Yardıma ihtiyacım vardı ve o tereddüt etmeden bana yardım etti. Ajansı buldu ve benimle birlikte koltukta oturup, isimleri ve adresleri olmayan, sadece meslekleri, kişisel beyanları olan üç halkalı klasörleri inceledik.

ve fotoğraflar. Kameraya değil, birbirlerine bakan çifti seçtim. O da benimle birlikte derslere katıldı. İlaçları istemiyordum. Doğum sancıları başladığında, bakabileceğim tek yer onun gözleriydi. "Her şey yoluna girecek," dedi bana, defalarca. Bebek nihayet doğduğunda, "Oh tatlım, bu bir kız," diyen annemdi. Onunla bir saat geçirdik, sonra vedalaştık. O benim değildi. Bunu hep biliyordum. Onu tutamazdım.

Kafamda ona Daisy diyorum.

Bazen bana gelir, bir görüntüden çok bir his gibi, bir sıcaklık, pişmanlık değil. Birçok şey için endişelenirim, ama Daisy için asla endişelenmem. Nedense onun iyi olduğunu biliyorum.

Verandada oturup biralarımızı içiyoruz.

"Burada gerçek bir hayatın var, değil mi?"

"Evet. Senin de gerçek bir hayatın olduğunu düşünüyorum."

"Yok." Başını eğip kot pantolonunu ovuşturuyorsun. Bu, Faulkner'ın *As I Lay Dying'i* okuduğu kaseti hatırlatıyor bana. Senin arabanda onu çok dinlerdik. *Anse dizlerini ovmaya devam ediyor.* O bizim en sevdiğimiz satırdı. Derin Güney'in ritmi güçlü bir davul sesi yaratıyordu. *Anse dizlerini ovmaya devam ediyor.* Aylarca rastgele tekrar ettik. Bir an için senin söyleyeceğini düşünüyorum, belki de söylüyorsun, ama Silas araba yolundan geliyor.

Koşmaya çıkmış. İşten sonra sık sık koşar. Nedense bunu unutmuşum.

Yüzü kızarmış ve biraz terlemiş. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor ve normalde sarılır, öpüşür, beni nemli tişörtüne yapıştırmaya çalışır, ben de iğrenmiş gibi davranırdım, ama şimdi senin önünde kendimizi tutuyoruz. Ben öpmeye çalışıyorum, o sarılmaya, ve çenem kulağına çarpıyor.

İkiniz el sıkışıyorsunuz. Sen tekrar oturuyorsun ve Silas korkuluğa yaslanıp Logan'dan buraya kadar olan yolculuğun nasıl geçtiğini ve sahilde kimi göreceğini soruyor.

Akşam yemeğini hazırlamam gerektiğini söyleyip kaçıyorum.

Üç yıl sonra Pennsylvania'da yüksek lisans yapıyordum, bir gece geç saatlerde telefon çaldı. "Ivan öldü" dedin.

O sabah ölmüştü. Telefonu kapatmak imkansızdı. Dinledim. Ivan birkaç hafta içinde bağırsaklarını parçalayan bir enfeksiyon kapmıştı. Sen ve Sam tüm bu süre boyunca hastanede onun yanındaydınız. Sonunda sırayla ona Joyce, Shakespeare ve Dylan Thomas okudunuz.

Üç saat boyunca konuştuk. Bir ara bana Ivan'a okuduğun bazı pasajları okumaya başladın. Sonra beni hatırlatan bir şey okuduğunu söyledin. Céline'in *Geceye Yolculuk* kitabından bir alıntıydı. Anlatıcı, tren istasyonunda Molly adında bir kızla vedalaşmasını hatırlıyordu. Ona düzgün bir veda etmemişti, birlikte yaşadıklarını takdir etmemişti. Çok güzeldi. Pişmanlıkla doluydu. Onu öptüğünü ama gerektiği gibi öpmediğini anlatan bir cümle vardı. O kitapta o pasajı defalarca aradım ama bulamadım.

Bana o satırları okudun, ama daha fazlasını söylemedin, ben de sormadım. Bizi ayıran şey hakkında konuşmadık. Sana çocuğumuzdan bahsetmedim, ya da lisansüstü okulda bebek olmadan hikaye yazamadığımı söylemedim.

O kış birkaç kez daha aradın. İlkbaharda görüşebilir miyiz diye sordun, ben de hayır dedim. Pennsylvania'da geçirdiğim o yalnız kışta seni ne kadar görmek istemiştim. O telefonlar tüm sevgiyi ve tüm yaraları yeniden uyandırdı. Sana kalbimi bir daha emanet edemezdim. Geri aramadığın için sevindim.

Ertesi yıl postayla bir şiir aldım. D. H. Lawrence'ın sarı yasal kağıda mavi tükenmez kalemle yazılmış bir şiiri.

"Fil, o kocaman yaşlı hayvan," diye başlıyordu, "çiftleşmek için acele etmez." "Geniş, utangaç kalplerinde yavaş yavaş uyanan sempatiyi" beklerler.

Ben fil değildim. Kalbim hiç yavaşlamamıştı. Onu parçaladım.

Sen ve Silas verandada kalın. Mutfağı kendime ait olduğu için mutluyum, senin mantıksız gözlemlerinden kurtulduğum için mutluyum. The Breach titiz, büyükanne gibi, 1957'de donmuş bir yerdi. Çocuklar ve hayvanlarla dolu evimiz onun gibi değil. Silas gülüyor. Onu incelemenize kayıtsız kalacaktır. Fark edebilir, ama kararınıza ilgi göstermeyecektir. Bir keresinde, akşam yemeğinden sonra

bir çiftle akşam yemeği yedikten sonra evden çıkarken, açık pencereden birinin "Peki, ne düşünüyorsun?" dediğini duyduk. Cevabı duymak için yavaşladım ve Silas beni garaj yoluna doğru çekti. Bilmek istemiyordu.

Ekran kapısından duyduğum kadarıyla, sohbetiniz oldukça hareketli görünüyor. Tavuk budu baharatlayıp fırına koyuyorum. Kuşkonmazları temizleyip buharlı tencereye atıyorum. İçeri girip oturma odasından banyoya gittiğinizi görüyorum. Çıkarken kapıda durup yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyorsunuz. Sana bir bira daha verip verandaya geri gönderiyorum. Masayı hazırlarken, ikinizin *Görünmez Adam* hakkında konuştuğunuzu duyuyorum. Silas'a sonbaharda ne öğrettiğini sormuş olmalısın. Silas'a komşunun çocuklarını toplaması için sesleniyorum ve ikiniz bahçenin karşısına geçiyorsunuz. On dakika sonra hep birlikte geri dönüyorsunuz, Harry ve Jack sana Crater'ın kurallarını açıklıyor.

"Ama neden içeri girip üç kayayı alıp başlangıçta kazanamıyorsun?" diyorsun.

"Çünkü kraterin yerini sadece bir taraf biliyor." Gözlerin fal taşı gibi açılıyor. "Kraterin yeri değişiyor mu?"

"Evet!"

"Peki boyutu?"

"Evet!"

"Dahice," diyorsun.

Masaya oturuyoruz, sen çocukların arasında. Jack heyecandan sandalyesine ayaklarını vuruyor. Senden hoşlanıyor.

"Şu ziyafete bak," dersin. "Her akşam böyle mi?" "Evet," der Harry.

Herkes caddenin karşısındayken hollandaise sosu yapmak için yeterince vaktim vardı.

Jack sana küçük bir kaseyi uzatır. "Bunu denemelisin. Gerçekten mükemmel."

Bu övgü için bana gülümsüyorsun. Soslarımı biliyorsun, hepsini Paris'te öğrendim. Denemeden hollandaise sosunu her şeyin üzerine döküyorsun ve bu hepsini güldürüyor. Tavuğunu kesmeye başlıyorsun ve nasıl yiyeceğini tam olarak biliyorum, sol elinde çatal, tavuk, kuşkonmaz ve hollandaise sosu çatalın arkasında yığılmış.

Birkaç dakika boyunca sadece çatal bıçakların tabaklara çarpma sesi duyulur. Sadece sen değil, hepsi çakal gibi yerler.

"Neden banyoda Crested Butte'nin bir fotoğrafı var?" diye soruyorsun. "Oradan mısın?"

Silas gülümser ve başını sallar.

"Babam ona çıkma teklif etti," diyor Harry, "ama onun yerine Crested Butte'ye gitti."

"Gerçekten mi?"

"Sonra ona o kartpostalı gönderdi ve kız onu affetti."

"Sadece bir kartpostal mı yetti?"

"Evet, ve kartpostalın çoğu bir mağazada gördüğü bir köpekle ilgili." "Vay canına."

"Evli misin?" diye soruyor Jack.

"Hayır efendim, değilim,"

diyorsun.

"Önemli birisi var mı?" diye sorar Harry, yeni öğrendiği bir terimle.

"Şu anda yok." Bir ısırık daha alıyorsun. "Ama bir keresinde randevuda başıma ne geldiğini biliyor musun?"

Çocuklar heyecanla başlarını sallarlar.

Onlara randevuyla ilgili ne anlatacağını hayal bile edemiyorum.

"Peki. Çok hoş bir bayanla dışarı çıktım. Çok güzel bir akşam yemeği yedik ve yemeğin sonunda ona caddenin karşısındaki kitapçıya gitmek isteyip istemediğini sordum. Orası büyük bir zincir mağazaydı, bu bölgedeki gibi şirin bir kitapçı değildi. O da kabul etti ve birlikte gittik. Ve mağazaya girdiğimizde, bir kitabın yığınlarıyla dolu bir sergi masası vardı ve bu yığınların yanında gerçek boyutta bir poster vardı... Tahmin et kimdi? Birkaç saniye sonra başını bana doğru çeviriyorsun.

"Anne?" dedi Harry.

"Bu gerçek bir hikaye değil," diyorum.

"*Bu* gerçek bir hikaye. Sen o ödülü kazanmıştın. Ve randevum, 'Oh, o kitabı *çok sevdim*' dedi."

"Belki küçük bir fotokopi broşür vardı."

"Gerçek boyutlu poster."

"Ona söyledin mi?" dedi Jack.

"Anneni tanıdığımı mı? Hayır. Dilim tutuldu."

"Onunla tekrar çıktın mı?" "O geceden sonra onu bir daha görmedim." "İşin var mı?" diye sordu Harry. "Evet."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Çok, çok sıkıcı."

Bunu çok komik buluyorlar. "Peki ne yapıyorsun?"

"Dava açıyorum."

"O ne demek?"

"Bazen aylarca, yıllarca mahkemede bir artı birin ikiye eşit olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum ve çoğu zaman sonunda yargıç hayır, üzgünüm, bir artı bir üç buçuk eder diyor."

"Neden?"

"Hukuk böyle işliyor."

"En iyi öğretmenlerimizden birini hukuk fakültesine kaptırmak üzereyiz," diyor Silas. "Belki gelip ona, berbat maaşının aslında bir nimet olduğunu ikna edebilirsin?"

"Seve seve. Hukuk fakültesi çok eğlenceliydi. Ama ondan sonra gelenler hoş değil."

Yemeğimizi bitirdiğimizde, çocuklar tabakları toplar ve Silas, kuşkonmazla birlikte almış olduğu dondurma ve çilekli raventli turtayı çıkarır. Çocuklar tatlıya şaşırır. Silas'a gülümserim. Bu, özel günler için yapılan tatlı bir jesttir.

Harry hızlıca yiyor. Akşam yemeğinden sonra resim yapmayı seviyor. Bu bizim ritüelimizin bir parçası. Sonra Jack bir oyun seçecek.

Masada karşısındaki onu izlersin. "Harry kesinlikle sanatçı olacak." Jack'e dönersin. "Peki ya sen, fıstık?"

"Olimpik atlet."

"Hangi dalda?"

"Henüz karar vermedim."

Onun bu sözlerine gülüyorsun. "Eh, hala biraz zamanın var."

Harry'nin bir ağaç çizmesini izliyorum. Bir şekilde gölgelemeyi biliyor. Şimdi gövdeyi dolduruyor, gölgeler yapıyor. Yaklaşıyorum. Dalların ayrıldığı yerin hemen altına bir yüz çizmiş.

"Adı ne?" diye soruyor, başını kaldırmadan.

"Daphne," diyorum.

Jack çizimi görmek için sana doğru eğiliyor. "Bu çok havalı."

Harry çizimini eskiz defterinden yırtıp sana uzatıyor. "İstersen alabilirsin."

"Gerçekten mi?" Çizime bakıyorsun. Eski yüzünü görüyorum, daha ifade dolu, duygu dolu olduğu zamanlardaki yüzünü. Yeni yüzün temkinli, tepkileri daha yavaş. "Teşekkür ederim."

Belki de burada olmak senin için de benim için olduğu kadar kafa karıştırıcıdır.

Jack kaselerimizi lavaboya götürür ve masaya bir deste kart koyar. "Ne oynayacağız?"

"Sakıncası var mı?" diye soruyorum sana.

"Hayır, kartlar harikadır" dersin. Uzun zamandır kart oyunu oynamadığını anlayabiliyorum.

Jack kartları karıştırıyor ve siz onun küçük elleriyle kartları ayırıp, karıştırıp, tekrar bir araya getirirken gülüyorsunuz. "Bunu ancak sizin çocuğunuz bu kadar küçük yaşta yapabilir," diyorsunuz.

Bütün yaz Rummy 500 oynadık, bu yüzden Jack'in "Sir Hincomb Funnibuster?" demesi sürpriz oldu.

"Hayır," diyor Harry. "Öğretmesi çok uzun

sürüyor." "Bir tablo yapabilirsin," diyor Jack.

"Nasıl oynandığını biliyorum," dersin.

Çocuklar sana inanmaz. Ailemiz dışında kimse bu oyunu duymamıştır. Sen bildiğini ısrar edersin ve onlar da sana bütün bir aileyi sayarak bunu kanıtlamanı söylerler.

Gülümsersin. Hafızana meydan okunmasını seversin. "Tamam." Silas'a bakarsın. "Sir Hincomb Funnibuster."

Çocuklar başlarını sallar.

Bana bakarsın. "Sir Hincomb Funnibuster'ın karısı." Harry'ye başınla selam verirsin. "Sir Hincomb Funnibuster'ın en büyük oğlu." Jack'e dönersin. "Sir Hincomb Funnibuster'ın on çocuğu." Odun sobasının ötesindeki kanepelerde uyuyan köpeklere bakarsın. "Sir Hincomb Funnibuster'ın dokuz hizmetçisi." Çocuklar güler. Bir an durursun. Etrafa bakınarak kediyi ararsın ama ortada yoktur. "Sir Hincomb Funnibuster'ın papağanı."

"Hayır!" Çocuklar öfkeyle başlarını salladılar.

"Her zaman eşeği unutuyorsun," diyorum.

Bana gülümsersin. "Evet. Eşeği hep unutuyorum." Ben de gülümsemeden edemem. "Tamam. Eşek, papağan, ikizler ve bebek!"

"O nasıl biliyor?" diye soruyor Harry.

"Arkadaşımız Ivan bize öğretmişti. Yıllar önce."

"Ivan'dan öğrendiğini bilmiyordum," diyor Silas.

Harry bunu anlayamıyor, ondan önceki yılları, ailemiz kurulmadan önceki yılları. Silas'a bakar. "Sen orada değildin mi?"

Silas başını sallar. "O zamanlar onları tanımıyordum."

Kartları dağıtan Jack bu bilgiyi kolayca kabul ederken, Harry odasına çıkıp birkaç saat boyunca zaman ve varoluşla ilgili sorular üzerinde düşünmek istermiş gibi görünüyor.

Kartlarımızı açıyoruz. Silas kartlarını masaya yakın tutuyor. Son zamanlarda bunu yapmaya başladı, okumak için kartları daha uzağa tutuyor. Elini düzenlerken her zaman yaptığın gibi küçük uğultu sesleri çıkarıyorsun.

"Sen dağıtıcıdan soldasın," diyor Jack.

"Oh, pardon. Silas?" Küçük bir yaramazlık yapmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Evet."

"Lütfen Kalp Sevgilisi'ni alabilir miyim?"

"Evet, alabilirsin." Silas, kalplerin kralını yüzü yukarı bakacak şekilde sana yakın bir yere uzatır ve teşekkür etmeden önce ona dokunmanı sağlamaya çalışır.

"Öyle yapacağını tahmin etmiştim," dersin ve karta uzanırsın, biz de çığlık atmaya hazırlanırız. Kartı dokunmadan yarım santim önce "Teşekkür ederim" dersin ve erkekleri güldüren bir hareketle kralı alırsın. "Silas," diye devam edersin.

"Evet."

"Lütfen, Aşık'ın karısını alabilir miyim?"

"Hayır, alamazsın."

"Denediğin için birini suçlayamazsın," diyor.

Silas ve ben gülüyoruz ve Harry bunun neden komik olduğunu soruyor ve şimdi ben yukarı çıkıp bir süre zaman ve varoluş üzerine düşünmek istiyorum.

İki kez kaybettim. İnsanların neye sahip olduğunu takip etmiyorum. Jack, benim kötü performansımdan dolayı hayal kırıklığına uğradı. O ve Harry, bağırmaktan kızarmış ve sesleri kısılmış halde, bir tur daha oynamak için yalvarıyorlar, ama Silas onlara iyi geceler dilemelerini söylüyor. İsteksizce ayağa kalkıyorlar. Onları sıkıca kucaklayıp buharlı saçlarını öpüyorum. Sen ayağa kalkıp sabah erken çıkacağın için onları göremeyebileceğini söylüyorsun ve ikisi de kollarını beline doluyor. Silas da yarın saat yedide okulda olması gerektiği için seni özleyebileceğini söylüyor.

"Bu kadar zaman sonra seni görmek çok güzeldi," diyor Silas ve sana hafifçe sarılıp birkaç kez sırtını okşuyor.

Onların yukarı çıkmasını istemiyorum ama çıkıyorlar. "İyi adam," diyorsun.

"Evet, öyle." Su ısıtıcısını koymaya gidiyorum.

"Çay?" "Tabii."

Su kaynayana kadar mutfak tezgahına yaslanıyorsun. Oyundan dolayı biraz başım dönüyor ve seninle yalnız kalmaktan korkuyorum.

"Sam'e biraz benziyor olabilir mi?" "Ciddi misin?"

"Yüzü? Belki ağzı?" Parmaklarınla dudaklarını birbirine bastırıyorsun.

"Hayır. Kes şunu."

Alarmım seni eğlendiriyor.

"Aman Tanrım." Raflardan kupaları, dolaptan çay kutularını çıkarıyorum. Konuyu başka yöne çekmem lazım. "Peki, biriyle görüşüyor musun?"

"Psikolog gibi mi?" "Bir insan gibi."

"Psikolog yok. Kadın yok. Ağlamak yok." Küçük şakana gülümsüyorsun.

İlk buluşmalarımızdan birinde Silas, gençken bunun "Kadın yoksa suç da yok" olduğunu düşündüğünü söylemişti.

"Flört yok mu?"

"Zaman zaman flört ritüeline katılıyorum." Bir çay poşeti ve bir kupa seçiyorsun. "Bu mesleğe sahip olduğum için dışarısı korkutucu. Kadınlar iş sahibi erkekleri sever. Çalışkan erkekleri severler. Sanki bacaklarımdaki poleni görüyorlarmış gibi." İki eliyle pantolonunu silkeliyor. "Ama zamanımı başka ne yapacağım? Tüm zamanımı...

arkadaşlarım evlerine çekildiler. Onları sadece çocuklarının futbol maçlarına davet edildiğimde görebiliyorum. Futbolun nesi var böyle? Çok berbat bir şey.

Buzdolabındaki Jack'in minik takımının fotoğrafına dokunuyorum. "Sen de mi, Brutus?" diyorsun.

Çaylarımızı alıp oturma odasındaki kanepelere oturuyoruz. Sen birine, ben diğerine oturuyorum. Köpekler bizi takip edip senin yanına atlıyorlar. Silas ve çocukların yaz başında yaptıkları kitaplık duvarına bakıyorsun.

"Senin bir evde yaşadığını hayal etmemiştim." "Biliyorum. Garip."

"Onca küçük odadan sonra. Pye Caddesi'ndeki odan?"

Bir zamanlar "Sadece yatak var" demiştin.

"Peki Paris'teki o küçük dolap?"

"Chambre de bonne," diyorum.

"Chambre de merde, öyle demiyor muyduk?"

"Öyle bir şey."

"Breach ile benzerlikleri görmediğine inanamıyorum. O radyatör." Köşedeki büyük siyah radyatörümüzü işaret ediyorsun. "Aynı radyatör bizde de vardı. Hatırladın mı? Banyodan karşıdaki koridorda."

"O bir radyatör."

"Ve kapılarınızın üst köşelerinde daireler olan pervazlar? Aynı."

Pervazları hatırlamıyorum. "Bu çok tuhaf."

Atlanta'ya dönüp bunu Sam'e anlattığını hayal ediyorum. *Tuhaf. Maine'deki Breach'i pervazlara kadar yeniden yaratmış.*

"O zamandan beri evde yaşamadım," diyorsun.

"Yaşadın. MacDougal Caddesi'nde."

"O sadece bir odaydı. Ev gibi gelmiyordu."

"O zaman bir tane kiralamalısın. Ya da satın al. Çalışkan arılar ev satın alır." "Bütün bir evle ne yapacağım? Beni sadece daha yalnız hissettirir." daha yalnız hissettirir."

"Peki ya Sam? Onu sık sık görüyorsundur."

"Sam, sizin gibi çocuk yapmakla meşgul."

Kitaplarımıza daha yakından bakmak için ayağa kalkıyorsun.

Hiçbir fikrin yok. Vücudum biraz gevşiyor. Belki de bu yüzden geldiğini düşündüm.

Silas sana söylemem gerektiğini düşünüyor. Ve işte fırsatım geldi. Uzun zamandır öfkeden hiçbir şey söylemedim. Sahip olduğum tek silahla, sessizlikle seni cezalandırdım. Şimdi sana söyleyerek daha çok inciteceğimi hissediyorum. Bir şekilde buna dayanacak kadar güçlü görünmüyorsun.

Churchill'in tüm kitaplarını inceliyorsun — tarih kitaplarını, anılarını, mektuplarını, konuşmalarını, şiirlerini — uzun zamandır ve hiçbir yorum yapmıyorsun.

Rafların yanındaki masada birkaç çerçeveli fotoğraf var. Annemin fotoğrafını kaldırıyorsun.

"Silas öldüğünü söyledi. Ben bilmiyordum."

"Uzun zaman önceydi."

"O kadar da uzun değil."

"Dokuz buçuk yıl." "Aniden olduğunu söyledi."

"Öyleydi. Tatil için Şili'ye gitti ve bir kutu içinde parçalanmış halde geri döndü."

Bunu duyunca yüzünü buruşturdu. "Çok üzüldüm."

"Hızlı ve acısız bir ölümden hoşlanacağını biliyorum. Bu kesinlikle onun tarzıydı. Ama bencilce bir veda istedim. Gerçek bir veda."

Annemin o fotoğrafını ben çektim. Phoenix'teki terasında, güneşte gözlerini kısarak kameraya el sallıyor. Fotoğrafın kenarında, onun yanındaki sandalyede, son üç aylık dönemde yaşadığım sırt ağrısı için bana aldığı bel yastığı var.

"Neden beni aramadın?" diye fısıldayarak soruyorsun. "Ne zaman?"

"Annen öldüğünde."

"Bilmiyorum."

"O zamana kadar Silas ile tanışmışsındır herhalde."

"Onunla altı ay sonra tanıştım. Berbat bir haldeydim. Ama o beni anladı." "Keşke beni arasaydın."

Yukarıdan Silas ve çocukların yatma vaktindeki seslerini, kavgalarını, kıkırdamalarını duyabiliyorum. Her gece içimizden biri onlara bir hikaye anlatır. Silas'ın iki kirpi hakkında uzun soluklu bir hikayesi var. Bu hafta Antarktika'da bir buz kütlesinde mahsur kaldılar.

Bir şey söylemek için uğraştığını görüyorum, duymak istemediğim başka bir suçlama. "Silas'ın orada birine ihtiyacı var galiba. Gidip onlara biraz şarkı söyleyip sakinleştirsem iyi olacak."

Sen başını sallıyorsun. Seni kesiyorum, anlıyorsun.

"Odan sol tarafta ilk oda. İkiz yataklı. Sarı yatak örtüsü var.
Şaka yapıyorum, mavi."

Ertesi sabah erkenden, herkes uyanmadan önce, bir kase mısır gevreği yeriz ve seni arabana kadar geçiririm. Bagajı açarsın ve bana dün bahsettiğin, İzlanda ve koyunlarla ilgili kitabı verirsin.

Teşekkür ederim. Sarılırız. Arabana biniyorsun.

Camı indirdiğinde, "Dikkatli sür" diyorum.

"Sürmeyeceğim, biliyorsun."

Birbirimize biraz temkinli bakıyoruz.

Neden geldin?

Benim başka bir şey söylememi bekliyorsun ve ben söylemeyince, parmaklarını direksiyondan kısa bir süre kaldırıp garaj yolundan çıkıyorsun. Çıplak ayakla peşinden gidip, sen gidene kadar yolda el sallıyorum, sonra eve geri dönüyorum.

Verandanın merdivenlerine oturup bana verdiğin kitaba bakıyorum. Senin kitabın, biraz yıpranmış, sayfaları şişmiş, kapağı kıvrılmaya başlamış. Ortasına sıkışmış bir kağıt parçası var. Onu çıkarıyorum. Bana ya da başka birine hitaben yazılmış değil. Sadece bir paragraf. Ama hemen tanıyorum. O zaman bana okuduğun Céline pasajı. Bunu benim görmemi istediğini bilmiyorum. El yazısı mektuplarındakinden daha dağınık.

Okudum.

> Öpüştük. Ama onu gerektiği gibi öpmedim, doğrusu dizlerimin üzerine çökerek öpmeliydim. Aynı anda hep başka şeyler de düşünüyordum, zamanı ve şefkati boşa harcamamayı,

> muhteşem, yüce bir şey, daha sonra için, ama Molly için değil ve bu özel öpücük için değil.

Hayatın, Molly'yi öperek tutkusunu tüketirken, onun hakkında bilmek istediği her şeyi gecenin karanlığında çalacağından korktuğunu anlatmaya devam ediyor.

> Yeterince gücüm kalmazdı, güçsüzlükten her şeyi kaybederdim ve hayat — tüm gerçek erkeklerin gerçek metresi olan hayat — herkesi kandırdığı gibi beni de kandırırdı.

Birkaç kez okudum. Senin pişmanlıkların var, benim de var. Bir süre verandanın merdiveninde oturup, hayatın bize oynadığı oyunları, gördüklerimizi ve görmediklerimizi düşündüm.

Silas'ın arabası garaj yoluna girer. Kısa kollu iş gömleğiyle çok sevimli görünen Silas, elinde bir pint yaban mersiniyle arabadan iner.

"Toplantın ne oldu?"

"Daha sonraya ertelendi. Blake çiftliğinden bunları getirdi ve ben de canım pancake çekti."

"Çocuklar çok sevinecek."

Elimdeki kitaba ve kağıda bakar. "Gitti mi?" "Gitti."

"İyi adamdı."

"O senin hakkında böyle dedi."

"Onu severdim," diyor Silas. "Sen sevmiyordun..." "Hayır, sevmiyordum."

"Bir gün."

"Bir gün. Belki."

Elini uzattı ve ben de tuttum. Beni ayağa kaldırdı ve içeri girip krep yapmaya başladık.

III

Perşembe

Jack acı konusunda yalancıdır. Beş puanlık acı varken iki puanlık der, konuşamayacak kadar acı varken beş puanlık der. Çok kötü olduğunda kitabını verir ve içimizden birinin ona okumasını ister. Bir haftadır durumu kötü.

Harry mutfak masasında cebir ödevini yapıyor, kulaklıkları sıkıca takmış, Silas ise wok tavada bir şeyler kızartıp duman çıkarıyor. Jack ve ben, böyle günler için buraya taşındığımız kanepede oturuyoruz. Bana ağır ağır yaslanıyor. Ona tehlikesiz ve mutlu sonlu hikayeler okumayı tercih ederim, ama o gerçekleri istiyor. Bir elimle kitabı tutarken, diğer elimle kafasını okşuyorum ve ilk *Homo sapiens'in* ortaya çıkmasından kısa bir süre sonra her kıtada memelilerin kitlesel yok oluşunu anlatan bir bölümü okuyorum.

"İlk Amerikalılar Alaska'dan güneye, Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri'nin batısındaki ovalara doğru ilerlerken, mamutlar ve mastodonlar, ayı büyüklüğünde kemirgenler, at ve deve sürüleriyle, devasa aslanlar ve bugün tamamen bilinmeyen düzinelerce büyük türle karşılaştılar," diye okudum. Bunlar arasında kılıç dişli kediler ve yirmi fit boyunda, sekiz ton ağırlığında yer tembel hayvanları da vardı. Ve otuz milyondan fazla yıl boyunca gelişip çoğalmalarına rağmen, bu büyük memelilerin çoğu iki bin yıl içinde sonsuza dek yok olacak, bizim tarafımızdan yok edileceklerdi.

Jack, Claudette'in onun için ördüğü, alnına ve her iki şakağına birer tane olmak üzere üç mıknatıs dikilmiş şapkayı takıyor. Claudette manyetik terapi hakkında çok şey okumuş. Jack bunun yardımcı olduğunu söylüyor. Dinlerken, sağ taraftaki mıknatısı kafatasına sıkıca bastırıyor. Olay gerçekleşmeden önce hissediyorum. Cildimde ve Jack'in cildinde hissediyorum, ani bir fırtına, her şey kararmaya başlıyor. Silas, sanırım öyle diyorum ama emin değilim. Jack'in vücudu sanki uykuya dalmış gibi gevşiyor, sonra tüm kasları birdenbire sertçe kasılıyor, kolları ve bacakları tahta gibi sertleşiyor ve ben onu kendime yakın tutuyorum, o ise zıplıyor ve sarsılıyor, başı çeneme çarpıyor, dilimi yakalıyor ve ben "kanepedeyiz, kanepedeyiz" diyorum, çünkü geçen sefer banyoda yalnızdı ama şimdi buradayız, iyiyiz, iyiyiz diyorum ve her şey yolunda.

Elektrik var ama karanlık ve Harry kulaklıklarını boynuna indirmiş, Silas da bizimle birlikte kanepede oturuyor, ikimizi de kucaklayarak ağzımdan damlayan kanı siliyor. Jack yine kollarımda gevşemiş durumda. Gözlerini açıyor. Bu manzara ona tanıdık geliyor, yüzlerimizin solgunluğu, sonrasındaki hisler. Bir keresinde bunu Pompeii'ye benzetmişti, uyanıp bizi külle kaplı görmek. Çünkü şimdi yerinde donakalan biziz, bizim dönüşümüzü beklemek zorunda olan o. Nöbetleri acıya bir tepki ve acıdan bir kurtuluş. En azından birkaç günlüğüne gerçek bir iki yaşında olacak.

"Sorun yok. Ben iyiyim." Başını yavaşça kucağımdan kaldırıyor. Kaslarındaki küçük titremeleri hissedebiliyorum. Yere düşen kitaba uzanıyor. "Devam edelim, olur mu?"

Harry kulaklıklarını tekrar takar ve Silas, ocaktaki yemeği kurtarmadan önce bize birkaç kez daha sarılır. Kitabın kaldığım yeri bulmaya çalışırım.

"O ameliyatı istiyorum," diyor Jack.

Sekizinci doğum gününden hemen sonra Jack dengesini kaybetmeye başladı. Bacaklarının garip hissettiğini söyledi. Beyninde üç gliom buldular. Üç ameliyat geçirdi, ancak tüm tümör dokusunu çıkaramadılar. Geriye kalan kısım hala ağrı ve nöbetlere neden oluyor. Beyin sapına baskı yapıyor. Boston'daki doktorlar, bir sonraki ameliyat için Houston'a gitmemizi, bu yüksek riskli prosedürde uzmanlaşmış bir cerraha gitmemizi önerdiler. Beş aydır onun bekleme listesindeyiz.

Bu cerrahla bir kez konuştuk. Telefonda oldukça kaba davrandı. Silas veya ben bir soru sorsak bile, doğrudan Jack ile konuşmayı tercih etti. Jack'in çok sevdiği saçma sapan şakalar yaptı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama altı ay boyunca araba kullanamayacaksın." Jack on iki yaşında. Bu konuda içim rahat değil. Ama bu günlerde hiçbir konuda içim rahat değil.

"Biliyorum," diyorum.

Risklerin farkında. İnternette her şeyi görmüş. Onun için önemli değil. İyi olacağından emin.

"Aradıklarında, ilk randevuyu istiyorum. En ilkini."

Odanın diğer ucunda çantamdaki telefonum çalıyor. Hepimiz birbirimize bakıyoruz.

Harry çantaya uzanır ve mesajı okur.
"Sam Gallagher kim?"

Cuma

Gitmemde ısrar eden Silas'tır. Onları bir geceliğine bile olsa bırakmaktan nefret ediyorum.

"Biz idare ederiz," diyor ve kalkış kapısına yanaşıyor. Jack bugün dokuz gün sonra ilk kez okula gitti.

"Biliyorum." Ama ben ameliyatı düşünüyorum. Doktor, ameliyat öncesi hazırlıklar için Houston'a gitmemiz için bize sadece bir gün verebileceklerini söyledi.

"Şu anda telefon alsak bile, pazar gününe kadar oraya varabiliriz."

Artık masraflar, onun öğretimden aldığı ücretsiz izinler veya benim beş yıldır hiçbir şey yayınlamamış olmam hakkında konuşmuyoruz.

Başımı sallayıp arkadan küçük valizimi çıkarıyorum.

"Sadece bir gece," diyor, döner kapının dışında bana sarılırken. "Çok üzgünüm," diyor. Yash'ı kastediyor, ama ben sadece onları terk etmenin üzüntüsünü hissedebiliyorum.

"Gitmek istemiyorum," diyorum, kolları hala beni sarıyor, dudaklarım boynundaki sakallara değiyor. "Hastanelerden çok nefret ediyorum."

Uçakta Jack'in bana verdiği taşı tutuyorum. O çok küçükken beri bana seyahatlerimde yanımda taşımam için küçük taşlar verirdi. O taşları toplar. Bu taşı daha önce de almıştım. Üzerinde küçük bir çukur var. Jack ona kalp şeklinde diyor ama bu biraz abartılı gibi. Elime tam oturuyor. Uçak kalkıyor, düz uçuşa geçiyor. Pencereden bulutları izliyorum. Uçaktayken annemi düşünüyorum. On altı yıldır aramızda olmasa da, birçok yerde onu düşünüyorum. Oğullarımı hiç tanımadı, ama onları büyütmeme yardım etti. Onları ne kadar sevdiğini biliyorum. Bunu hissediyorum. Onunla konuşuyorum. Ona dua ediyorum. Şimdi gözlerimi kapatıyorum ve ben yokken hepsini sağlıklı ve güvende tutması için ona yalvarıyorum.

Bunu yapabilirim, diye düşünüyorum, tepsiden kızılcık gazozumu kaldırırken. Her şey yolunda gidecek, diye düşünüyorum, valizim kapıdan çıkışa kadar yanımda kayıyor. Bu valizi son kitap turum için satın almıştım ve o zamandan beri neredeyse hiç kullanmadım. Dört tekerleği ve kırılmayan ağır fermuarlarıyla sahip olduğum en güzel eşyalardan biri. Lacivert rengi, en ufak bir dokunuşla pirouette yapabilecek kadar duyarlı ve çevik.

Kaçıp baloya katılabilir.

Hastaneye giden otoyolda her şey yoluna girecek, diye düşünüyorum. Bunu yapabilirim. Telefonumu kontrol ediyorum. Evden haber yok.

Lobide tereddüt ediyorum. Asansörlerin karşısındaki koltuğa çöküyorum. Bavulum dizimin yanında isteksizce duruyor. Bunu yapamam. Asansörler yukarı çıkarken gürültüyle, aşağı inerken hırıltıyla çalışıyor.

Birkaç dakika daha bekledim. Kalkıp en üstteki düğmeye bastığımda, kapı hemen açıldı. İçinde kimse yoktu. Bavulum önümdeki eşiği atladı. Onu takip etmem gerekiyordu. 5'e bastım.

Bazen zaman rüzgar gibi direnç gösterir. Katın ayaklarıma baskı yapıp beni yukarı kaldırması biraz zaman alır.

Burada olmak istemiyorum. Bunu yapmak istemiyorum. Eve gitmem lazım. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Mesaj yok. Cerrah aramamış.

Asansör titreyerek durur. Kapı açılır. Önümde hemşire odasını çevreleyen uzun bir koridor vardır. Kokuyu hissederim. Tanrım, bu kokudan nefret ediyorum.

Sam'in mesajına tekrar bakıyorum, oda numarasını kontrol ediyorum. 508. Hemşire odasını geçmeye çalışıyorum, ama içlerinden biri monitöründen başını kaldırıyor.

"Yash Thakkar?"

Nasıl biliyor? Başımı

sallarım.

O, bulunduğumuz yerin karşısındaki köşedeki odayı işaret ediyor. Ve orada Sam var, sırtı bana dönük, kapının yanındaki duvara yaslanmış, birkaç yaşlı kadınla konuşuyor. Bu kafa karıştırıcı. En azından arkadan bakıldığında yaşlanmamış. Başında bakır rengi saçları var, tepesinde seyrelme yok, tek bir gri saç teli bile yok. Aynı düz sırt, dar bel, çarpık bacaklar. Ben yaklaşırken kadınlardan biri yüzünü bana doğru çeviriyor. Sam arkasını dönüyor ve bir çocuk oluyor. Harry'nin yaşında bir genç. 508 numaralı odadan başka bir Sam çıkıyor, daha küçük, daha genç. Bir an orada duruyor, sonra başını kardeşinin omzuna yaslıyor. Yüzleri buruşuk, koridordan geçip yanımdan geçiyorlar.

"Oh," diye haykırır kadın, "Jordan." Kolumu tutar. "Hiç değişmemişsin."

Yirmi sekiz yıldır Yash dışında kimse bana Jordan demedi.

"Ben Rosemary," diyor, "Rosemary Gallagher." Sam'in annesi.

"Rosemary," diyorum, onun burada olmasına beklenmedik bir şekilde duygulanarak.

Keskin kemikleri ve altın yüzükleriyle ellerimi sıkıca sıkıyor. "Geldin."

"Jordan," diyor kadının solundaki kadın. Onun nazik gülümsemesini tanıyorum. Paige, Yash'ın üvey annesi. Saçları artık kısa, kıyafetleri yumuşak ve bol, bana sarılırken. Yash'ın babası birkaç yıl önce öldü ve Yash ile Paige artık daha yakınlar. "Oh," diyor, "bu onun için çok önemli olacak."

Neden bu kadar telaşlandıklarını anlamıyorum.

"İçeri gir," diyor Rosemary. "Onu gör."

Kapıya doğru ilerliyorum ama biri çıkıyor. Yash'ın annesi. "Oh, tatlım. Buradasın." O kadar küçük ki. Onu kucaklamak için eğilmem gerekiyor. Yüzü, kemikleri minicik. Kollarımda çok zayıf görünüyor. "Seni bekliyordu."

Kapıyı iterek açıyor. Hazır değilim. Hiçbir şeye hazır değilim.

Oda geniş ve insanlarla dolu, hepsi erkek. Sekiz ya da on tanesi sandalyede, birkaç tanesi ayakta, hepsi de uzak duvardaki televizyona bakıyor. Bir şey oluyor ve hepsi birden televizyona bağırıyorlar. Birkaç tanesi ayağa fırlıyor. Yash ortada, yatakta dik oturmuş, etiketleri hâlâ üzerinde olan Georgia Bulldogs şapkası takmış ve diğerleriyle birlikte bağırıyor.

İçeri girdiğimi gören tek kişi o. Yüzü eskisi gibi aydınlanıyor. Sonra oksijen kanülünü, serum torbalarını ve yatağının yanından çıkan Foley kateterini gördüğümde, nerede olduğumuzu hatırlıyor ve bana özür dilercesine bakıyor.

Elini uzatıyor ve ben onu tutuyorum. Yash'ın elini

tutuyorum. "Geleceğini sanmıyordum."

"Tabii ki geldim."

"Ama Jack."

"O iyi."

Eğilip ona nazikçe sarılırım, hiçbir şeyi yerinden oynatmak istemiyorum. Annesi adamlardan birini sandalyeden kovar ve sandalyeyi bana doğru çeker

benim yanıma getirir. Valizimi köşeye kaydırır.

"Onun yanına otur tatlım."

Oturuyorum. Yash iki elimi de tutuyor. Paris'ten beri bu şekilde dokunmamıştık. Televizyondan yine bağırışlar yükseliyor.

"Mart Çılgınlığı başladı." Yüzü yeniden ışıl ışıl parlıyor. "Bu harika değil mi?"

Sesimi bulmakta zorlanıyorum. "Harika," diyorum. Etrafta o kadar çok gürültü var ki, sesimin titrediğini duyamıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim." Elimi tekrar sıkıyor. "Çok iyiyim. Sen buradasın. Herkes burada."

Sam'i bulmak için kendimi zorlayarak odanın içindeki herkese bakıyorum. Benimle konuşur mu? Ben onunla konuşur muyum? Odadaki erkeklerin hiçbiri ona benzemiyor. Brent, Arlo ve Yash'ın amcası Percy, faul atışı için oyun durduğunda beni hızlıca kucaklayarak selamlıyorlar. Brent bir telefon alıyor ve diğer kulağına parmağını koyarak odadan çıkıyor.

"Bean'i kaçırdın. Bu sabah buradaydı. Ama geri gelecektir. Bu harika değil mi?" Yash, odadaki kaosu gözden geçirerek tekrar söylüyor. "Gördün mü Jimmy? Sana söylemiştim. O adamdan başka bir şey çıkmaz."

Jimmy de aynı fikirde.

Yash bana döner. "İnanabiliyor musun? Bütün bu insanlar. Kendimi çok şanslı hissediyorum."

PICC hattının göğsündeki deri altına girdiği yeri inceliyorum. Ona ne kadar morfin verdiklerini merak ediyorum. Yash'ın "kutsanmış" kelimesini kullandığını hiç duymadım.

"Ameliyat tarihi belli oldu mu?"

Ona bundan bahsettiğimi hatırlamıyorum. Bunu hatırlayabilmesi, endişelenmesi boğazımı düğümlüyor. Kafamı sallıyorum.

"Ailenin yanında, evde olmalısın."

"Burada olmam gerekiyor." Bu, düşündüğümden daha doğru geliyor.

Ellerimizi sıkıca sıkar ve uzun süre konuşmadan birbirimize bakarız, sanki aramızdaki bu açık ve samimi sevgi tamamen normalmiş gibi.

Yash'ın annesi içeri girer ve bana bir fincan çay uzatır. "Kız kardeşim Sue'yu hatırlıyor musun?" Yash'ın teyzesini kapıdan içeri çeker, Knoxville'de bıraktığım haliyle durmaktadır.

"Tabii ki. Hayatımda yediğim en lezzetli cevizli turtayı da hatırlıyorum." Ayağa kalkıp ona sarılırım. Ona sandalyemi teklif ederim.

O eliyle reddeder. "Sen otur. Sen onur konuğusun."

"Değilim. Ben bir davetsiz misafirim." Tekrar sandalyeyi işaret ederim.

Gülümser ve başını sallar. "Burada olduğun için teşekkür ederim." Gözleri parlar. "Sonra konuşuruz."

Koridora geri dönerler. Yash ellerimi tutar. "Neden herkes bana bu kadar nazik davranıyor?" diye sorarım.

Birisi üç sayılık bir atış yaparak skoru eşitlediği için cevap vermiyor.

Bir hemşire içeri girer, sanırım herkesi susturmak için. Bunun yerine, ayakta ve oturmakta olan tüm erkeklerin arasından geçerek Yash'ın diğer tarafına ulaşır, serum askısından bir torbayı çıkarır, birkaç düğmeye basar ve kanülünü ayarlar. Uzun beyaz tırnağıyla hayati organ monitöründeki oksijen sayısını tıklar.

"Derin nefes al yoksa maskeyi takmak zorunda kalacağız." Derin bir nefes alır ve rakamlar yükselir.

"Aferin oğlum." Bana bakar. "90'larda olmasını istiyoruz, tamam mı?"

Ben başımı sallarım, o ayrılır ve Yash tekrar elimi tutar ve bana bakar.

O hiç el tutan ya da gözlerine bakan biri olmamıştı. Ama nedense bu durum rahatsız edici gelmiyor.

"Çok mutluyum, Hink," diyor. "Seni çok özledim."

Maine'e yaptığı ziyaretten sonra iletişimimizi sürdürmedik. Ya da ben sürdürmedim. Bize bir teşekkür notu gönderdi. Bana bir iki mektup yazdı. Belki daha fazla. Jack hastalandıktan sonra her şey bulanıklaştı. Yaklaşık bir yıl önce beni arayıp kanser olduğunu söyledi. Jack üçüncü ameliyatından sonra iyileşiyordu. O bahar ve yaz boyunca çok konuştuk. Onu Jack'in onkoloğuyla görüştürdüm, o da Atlanta'da birini önerdi. Yash kemoterapi ve radyasyon tedavisi gördü, sonra bir klinik deneye alındı ve akciğerlerindeki tümörler küçülmeye başladı. birkaç ay içinde tamamen

tamamen. Bana Atlanta dışındaki küçük bir evin ilanını mesaj attı. Altına şöyle yazdı: *Bu çalışkan arı bir ev satın aldı!*

O sonbaharda Boston Üniversitesi'ne davet edilerek bir akşam okuma etkinliği düzenledim ve öncesinde yüksek lisans kurgu atölyesini ziyaret ettim. Atölye, yazar Ray Hart tarafından veriliyordu. "The Last Fall", Ray Hart'ın basılmış ilk öyküsüydü. O zamandan beri, on iki yıl arayla iki mükemmel roman yayınlamıştı. İlki, annemle birlikte Phoenix'te yaşarken okumuştum. O zamanlar yazmıyordum, ama kitabı bitirdiğimde anneme bir roman yazacağımı söyledim. O duyguyu hatırlamak için o kitabı her zaman masamda tutuyorum. Yıllar önce iş için seyahat etmeyi bırakmıştım, her türlü daveti kabul etmeyi bırakmıştım, ama burası uzak değildi ve Ray Hart ile tanışmam gerekiyordu.

O öğleden sonra BU'ya giderken Yash'ı aradım. O da Ray Hart'ın romanlarını sevmeye başlamıştı ve romanı tekrar okuduktan sonra "The Last Fall"un bile iyi bir hikaye olduğunu itiraf etti. Ekim ayının keskin ve parlak günlerinden biriydi. Otoyol bile güzeldi. Jack okula gitmişti ve ben de giyinip evden çıkmıştım, yine profesyonel bir yazar olmuştum. Yash, bu anın benim için ne kadar heyecan verici olduğunu tam olarak anlayabilecek tek kişiydi.

İlk zil sesinde cevap verdi. Hemen bir sorun olduğunu anladım.

Son testler, tümörlerin tekrar büyüdüğünü gösteriyordu. İmmünoterapi artık işe yaramıyordu. İlacı çoktan kesmişlerdi.

"Bir taramadan sonra mı? Ya bu bir tesadüfse? Ya gelecek ay tekrar küçülmeye başlarlarsa?"

"Bu bir klinik deneme. Bir kez başarısız olursan,

oyun biter." "Doktorun ne dedi?"

"İnsanlara söylememi istedi. Altı ay, dedi." "Hayır. Buna

inanmıyorum. Başka bir şey olmalı."

"Evet," sesinden gülümsediğini duyabiliyorum. "Böyle diyeceğini tahmin etmiştim."

Telefonu, sanki yürüyormuş gibi titriyordu. Nefesinin ne kadar kısa olduğunu duyabiliyordum. "Neredesin?"

"Boş evimde. Henüz bir kanepe bile almadım."

"Bir kanepeye ihtiyacın var."

Bir yere oturduğunu duydum. "Bir kat merdiven benim için triatlon gibi." Bir süre durdu. "Onun dışında gayet iyiyim."

Bu an için satın aldığım yeni süet botlarımla parıldayan günün içinden arabayla geçtim ve aramızda yılların uçurumu açılmış gibi hissettim, ben hala genç, o ise yaşlı bir adam.

Nefesini toplayıp kitapları için endişelendiğini söyledi. Kitaplarının ayrılmasını istemiyordu. Sesi titriyordu. Ağlıyor muydu? O hiç ağlamazdı. Buna dayanamayacağımı düşündüm. Ama ağlamadı. Sadece kitaplarının bir arada kalmayacağından endişelendiğini tekrar söyledi. Bu düşünce nefes almasını zorlaştırdı ve ben kitapları alacağımı söylemek istedim ama söylemedim.

Bunun yerine, yeni bir deneme, daha iyi bir ilaç olacağını söyledim. Jack'in durumu daha istikrarlı hale geldiğinde yakında ziyarete geleceğimi söyledim.

Üniversiteye yürüdüm ve güzergâhımdaki binayı buldum, atölyenin yapıldığı sınıfa çıktım. Birkaç öğrenci zaten oradaydı, kendimi tanıttım ve programları hakkında sohbet ettik. Ray Hart en son gelen oldu ve kapıyı arkasında kapattı.

"O henüz gelmedi mi?" dedi ve birkaç öğrenci beni işaret etti.

"Ah, harika. Özür dilerim." Yanıma geldi, ben ayağa kalktım ve el sıkıştık. "Ne büyük bir zevk," dedi. Elinde birkaç kitap tutuyordu, ikisi benim kitabımdı, üniversiteli erkeklerin tuttuğu gibi, kalçasına dayamıştı. Poposunda küçük çizikler olan eski kadife pantolon giyiyordu. Her şey bana onun kısa öyküsündeki üniversiteli genci hatırlattı, artık altmışın üzerinde olmasına rağmen.

Seminer masasının başında, açıkça kendisi için ayrılmış olan yüksek sırtlı sandalyeyi bana teklif etti, ama ben oturduğum yerin iyi olduğunu söyledim. Gülümsedi ve yerine oturdu. Öğrencilerin onu sevdiğini, odada rahat bir atmosfer yarattığını anlayabiliyordum.

Öncelikle, orada olduğum için minnettar olduğunu, ilk romanımdan beri çalışmalarımı takdir ettiğini söyledi. En son kitabımı eline aldı ve yıllardır okuduğu en şaşırtıcı kitaplardan biri olduğunu söyledi. Sözleri göğsümü yakıyordu. "İki hafta önce bu kitabı sınıfa ödev olarak verdim ve gelen kutum alışık olmadığım bir şeyle doldu: teşekkür notları. Buradaki çocuklardan. Birkaç

daha önce verdiğim kitapları hiç bitiremediklerini itiraf ettiler. Yani, senden alabilecekleri her altın parçacığı için sana hayran bir dinleyici kitlen var."

Bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. Beklenmedik övgüsü beni şaşkına çevirdi. O ana kadar hiç iletişim kurmamıştık. Bir komite tarafından davet edilmiştim ve tüm iletişimim idari asistanla olmuştu. Benim kitabımı okuduğunu bilmiyordum, o da benim onun çalışmalarına olan ilgimi bilmiyordu.

Ona teşekkür ettim, duygularımın bir anda yoğunlaşmasıyla sesim zayıfladı ve üniversitede onun eserlerini keşfetme hikayesini anlatmaya çalıştım, ama aklıma gelen tek şey Breach'in arka kapısının altındaki fotokopi sayfalar ve ağaçtaki Yash ile oğullarımdı, hepsi o zamanlar güçlü ve sağlıklıydılar ve Yash telefonda kitapları hakkında üzgündü. Hepsini bastıramadım. Çok çabuk kontrolümü kaybettim. Seminer masasında ağlamaya başladım ve durduramadım. Ray Hart bana dehşetle baktı ve ben Jack'i, Yash'ı, Ray'in çalışmalarına olan sevgimi ve Jack hastalandığından beri neredeyse vazgeçtiğim çalışmalarımla ilgili onun nezaketinin büyük sürprizini açıklayamadım. Elimi kaldırıp durdum, birazdan kendimi toparlayacağımı onlara göstermeye çalıştım.

Sonunda biraz sakinleşebildim. Açıklamaya çalışmak başka bir krizin başlamasına neden olacağından, romanlarım ve yazma sürecim hakkında rutin cümlelere sığındım. Onlara kurşun kalemle yazdığım ilk taslaklarımın bulunduğu spiral defterleri gösterdim ve sorularını elimden geldiğince cevapladım. Ders bittikten sonra Ray Hart, bir öğrencisini beni konuşma yapacağım salona götürmesi için görevlendirdi. Bir saat sonra beni sahnede tanıttığında, daha önce eserlerime karşı gösterdiği sıcaklığı hissetmedim, ama belki de o sırada utancım olayları çarpıtıyordu. Sonrasında düzenlenen akşam yemeğinde masanın iki ucuna oturduk ve Maine'e dönmek için tatlıdan önce izin isteyip masadan kalkmak zorunda kaldım. Arabada, ona bir mektup yazıp durumu açıklayıp özür dileyeceğime kendime söz verdim, ama bunu hiç yapmadım. Otoyola çıktığımda, Yash'ı tekrar arayıp Ray Hart ile tanışmanın ne kadar büyük bir fiyasko olduğunu anlatmak istedim. Ama saat geç olmuştu ve seminer masasında ağladığımı anlatarak onun ölümcül bir hastalığı olduğunu bildiğimi anlamasını istemedim.

Televizyonda hoş olmayan bir şey oluyor ve hastane odasındaki adamlar homurdanıyor.

"Orada saçma bir kuyruk vardı," diyor arkamdan biri, kapıdan girerken.

Aklım yetişemeden vücudum gerginleşir. Sam.

"Günlerdir uyumamış tüm asistanlar ve stajyerler bir doz daha istiyorlar," diyor.

Yash'ın elinden elimi çekmek için güçlü bir dürtü hissediyorum.

Her iki elinde birer kahveyle, Yash'ın yatağının ayak ucundaki köşeyi dönüp diğer tarafına geçer. Köşede bir sandalye ve yanında bir sırt çantası olduğunu fark ederim. Burası onun yeri. Daha önce görmemiştim. Bardakları, kendi tarafındaki korkuluğa tutturulmuş dağınık tepsiye koyar. Başını kaldırmadan, bir araya toplanmış peçeteleri, boş pipet kılıflarını ve paket servis kaplarını toplar ve arkasındaki çöp kutusuna atar. Yatağın yanındaki masadan bir mendil alır, su dolu bardağa batırır ve tepsiyi siler, yeni kahve fincanlarını tek tek kaldırarak altlarını da temizler.

Yash elimi daha sıkı tutuyor. Benim bırakmak istediğimi, yakalanmak istemediğimi anlayabiliyor. "Ne oluyor?" diyor Sam ve bana bakıyor.

Yaşlanmış, ama çok da değil. Aynı ela gözler. Aynı küçük gülümseme.

"Vay canına, Jordan," diyor.

Yeniden yanıma gelir ve ben ayağa kalkarım.

Sarılırız. Titrediğini hissedebiliyorum.

"Geldiğine çok sevindim," diyor.

Aynı anda Yash'a bakmak için dönüyor. Yash gülümsüyor.

Televizyonda biri gol atıyor ve tezahüratlar yükseliyor. Yash daha dik oturmaya çalışıyor, bu da burnundaki kanülü çıkarıyor ve Sam ile ben onu düzeltmek için uzanıyoruz. Yash tekrar elimi tutuyor.

"Biraz daha buz ister misin?" diyor Sam, Yash'ın büyük plastik bardağını sallayarak.

"Hayır, hayır. Otur ve maçın sonunu izle."

Sam köşedeki sandalyesine oturur. Başı duvara yaslanır. Televizyona bakıyor ama izlemiyor. Birkaç saniye içinde gözleri kapanır.

"Bir haftadır her gece burada uyuduğunu biliyor musun?" diyor Yash. "Görünüşe göre gece yarısı onu arayıp anlamsız şeyler söylemişim. O da bunun benim oksijenim olduğunu anlamış. Arabayla gelip beni buraya getirmiş. O olmasaydı öleceğimi söylediler. Her gece benim yatağımın ayak ucuna onun için küçük bir karyola kuruyorlar." Başını sallar, kelimelerle ifade edemediği duygularını ifade edemez. Gözleri yaşarır, sonra tekrar kurur. "O benim için çok iyi bir arkadaş, Hink."

Sam'in oğulları içeri girip babalarının sandalyesinin etrafında toplanırlar. Küçük olanı Sam'in dizlerinin arasına girer ve kolunu nazikçe çeker. "Baba."

Sam irkilir. Gözlerini açar. "Annen
burada."

"Tamam. Tamam. Çantalarınızı alın."

"Yanımızda." İkisi de omuzlarında sırt çantaları taşıyor.

Sam başını sallar. Ayağa kalkar ve onlara sarılır. Büyük olanı ondan daha uzundur. "Üniformalarınız annede mi?"

Evet, diyorlar ve Yash'a dönüyorlar. "Hoşça
kalın, kurbağa yavruları," diyor Yash.

"Hoşça kal, kurbağa," der büyük olan.

Küçük olan ağzını açar ama hiçbir şey çıkmaz. Cesur yüzü çöker. Korkuluklara eğilir ve başını Yash'ın göğsüne yaslar. Yash saçlarını okşar.

"Yarın gelemeyiz," der büyük olan.

"O zaman pazar günü görüşürüz," der Yash. "Ben burada olacağım.
Tamam mı?" Küçük olan doğrulur.

"Fen sınavının sonuçları çıktı mı?" O
başını sallar.

"Ve?"

"Doksan sekiz."

"Sana söylemiştim. Söylemedim mi?"

Yine başını sallar ve kardeşinin peşinden dışarı çıkar.

Sam'in çocukları veya Yash'ın onlarla ilişkisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Her zaman arkadaşlarının çocuk sahibi olduktan sonra onu terk ettiklerini iddia ederdi.

Dışarıda, koridorda küçük çocuk hıçkırarak ağlıyor.

Sam ve ben birbirimize bakıyoruz. Gözlerimle ona "Üzgünüm" demeye çalışıyorum. Onları bundan koruyamadığın için üzgünüm.

"Onlar iyi çocuklar," diyor Yash sessizce.

Paige kapıdan içeriye doğru eğilir. "Rosemary, doktorun koridorda olduğunu söyledi."

Nöbet. Nöbet için erken değil miydi? Saate bakıyorum. Bir şekilde saat beşi geçmiş. Bunu açıklayamıyorum.

"Oyunu aile odasında açabilir misin?" diyor Yash. "Ted şu anda bunu yapıyor," diyor kadın.

Yash, Sam'e döner. "Herkesi dışarı çıkarma zamanı."

Sam çoktan uzaktan kumandaya uzanıyor. Sesi kapatıyor ve herkes ne yapacağını biliyor gibi görünüyor. Çıkarken Yash'la tokalaşıyorlar.

Hepsinin çıkmasını bekledikten sonra ben de kalkıp çıkmak için ayağa kalkarım.

"Sen kal, Jordan," diyor Sam. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Kalır mısın?" "Tabii ki." Tekrar oturuyorum ve Yash'ın elini tutuyorum.

Doktor içeri girer, ardından bir grup asistan doktor hızla onun arkasında yarım daire şeklinde yerlerini alır. Yash ve Sam, odaya aniden giren bu yabancılar ordusundan hiç etkilenmezler.

"İyi günler, Bay Thakkar," diyor doktor, iPad'ine bakarak, ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan. Aniden başını kaldırıp elini uzatıyor. "Dr. Gaucher."

Yash elimi bırakıp onun elini sıkar.

Doktor bana döner. "Bayan Thakkar."

Hiçbirimiz onu düzeltmez. Onun kuru elini sıkarım.

"Bugün nasılsınız, efendim?" Dr. Gaucher, içindeki enerjiden daha fazla bir coşkuyla sorar.

"İyi," diyor Yash. "Kendimi harika hissediyorum."

"Bir ila on arasında, bir en az ağrı olmak üzere, herhangi bir ağrı veya rahatsızlık var mı?"

"Sıfır," diyor Yash.

Doktoru memnun etmek, onun yardımını almak için iyi bir hasta gibi davranmaya çalıştığını hissediyorum.

Doktor stetoskopunun başlığını Yash'ın göğsüne koyar. "Nefes alıp vermen normal görünüyor."

"Evet."

"Yeterli morfin alıyor musun?" Cevap için hepimize bakar.

Yash ve Sam başlarını sallar.

"Güzel," diyor doktor, iPad'inde gezinirken. "Her şey çok iyi." Bunun nesi iyi ki?

Odanın diğer tarafında, sakinler dikkatlerini toplamaya çalışıyorlar. Çene kaslarını gerip, ağırlıklarını değiştiriyorlar. Gözleri odanın içinde dolaşıyor ama asla yüzlerimize bakmıyorlar. Onların gözlerini tek tek inceliyorum. Aralarında ne tür dramlar yaşandığını merak ediyorum. Odada onların gençliğini hissedebiliyorum, enerji, korku, özlem ve kafa karışıklığından oluşan bir güç alanı. Bunu çok güçlü bir şekilde hissedebiliyorum. Ve onların bizim hakkımızda hiçbir şey hissetmediklerini biliyorum, kırklı yaşların sonlarında iki erkek ve bir kadın, eski ilişkilerimizden ya da üçümüzün şu anda bu odada birlikte bulunmamızın tuhaflığından hiçbir şey hissetmiyorlar.

Hepimiz bu oyunun içindeyiz, Yash ölmüyor gibi davranıyor, Sam ve doktor ise tıbbın ona hala sunabileceği şeyler olduğunu, ben ise onun yatağının başında sadık bir eş rolünü oynuyorum.

Sam ona oksijen, dakikada litre cinsinden miktar ve benim tanımadığım bir ilaç hakkında birkaç soru sorar.

Doktor cevaplar. "Başka bir şey var mı?" der ve saatine bakar. Birkaç asistan da aynısını yapar.

Onları 6:05'e kadar hayatta tutun. Tıp fakültesindeki eski bir slogan. Hayır anlamında başımızı sallarız.

"Ailenizin yanınızda olması çok güzel," diyor. "Herkesin ailesi yanında olmuyor." O ayrılırken, diğerleri de hemen arkasından gider.

Sam'in telefonu titrer ve onu cebinden çıkarır. "Cole arıyor." Yash başını sallar. "Yine mi?"

"Salı gününe kadar gelemeyeceğini söylüyor."

"Ve o zamana kadar ölecek miyim diye soruyor?"

Sam'in kahkahası hala sessiz. "Aşağı yukarı."

Yash, köprücük kemiğinin altındaki deriyi bastırıyor. "Burayı hisset," diyor.

Sam göğsündeki noktaya dokunur.

"Bastır."

Sam bastırır.

"Süngerimsi, değil mi?"

"Sayılır. Yeni mi?"

"Sanırım. Dokun bakalım," diyor ve mavi hastane önlüğünü benim için daha da açıyor.

O noktaya bastırıyorum. Çıplak göğsü beni şaşırtıyor. Varil şeklini, pürüzsüzlüğünü unutmuşum. O nokta küçük bir balon gibi, gergin ama yoğun değil.

"Onu buraya geri çağırayım mı?"

"Bakalım geçecek mi."

Sam başını sallar. "Çeteyi geri getireyim mi?"

"Tabii."

Sam aile odasına iner ve Yash elimi sıkar. "Saçları uzun kuzenim Jared'ı gördün mü? Sue teyze ve Percy amcanın torunu?"

"O *Jared* miydi?"

"O çocuk için endişeleniyorum. Ailesi geri dönüp ona bakacaktı, hatırlıyor musun? Hiç dönmediler. Sue teyze onunla uğraşmaktan yoruldu. Grafik romancı olmak istiyor." Yash gözlerini devirdi. "Los Angeles'a taşınmak istiyor. Tanıdığı insanlar olan bir arkadaşı varmış. Hepsi boş laf. Ona mantıklı davranmasını söyler misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şeyden haberi yok. Kafası tamamen burada." Elini başının üstünde salladı. "Pratik davranmıyor. Dışarıda muhtemelen hamile bırakacağı bir kız var." Yüzümdeki ifade değişikliğini gördü ve yanlış yorumladı. "Pardon, çok zeki bir genç kadın. Onunla konuşur musun? Onun için endişeleniyorum. Artık ona yardım edemiyorum."

"Tamam. Onunla konuşurum."

"Teşekkürler. Ona gerçeği söyle. Yaratıcı bir hayatın ne kadar zor olduğunu söyle. Alınması gereken riskleri anlat. Ben dahil, başaramayan tanıdığın tüm insanları anlat."

Risk almaktan ne anlarsın, diye sormak istiyorum ona. Sen her zaman çok temkinli davrandın. Bay Temkinli. Ve işler rayından çıktığında seni ben korudum.

Ölmek üzere olan birine bu kadar kızgın olmak hoş bir duygu değil.

Kalabalık, işten gelen yeni ziyaretçilerle birlikte geri döner. Belediye başkanının ofisinden iki iş arkadaşı, hukuk fakültesinden bir arkadaş, bir komşu. Koltuğumu onlara bırakırım. Jared odaya geri döner ama etrafındaki koltuklar doludur. Sam beni yanına çağırır. Birlikte uzak duvara yaslanırız.

Yash ile aramda olan her şey için ona ne kadar suç yüklediğimin farkındayım. Bunca zaman, onun başından beri bizi sabote etmeye niyetli olduğunu, Yash'a ahlaki üstünlüğünü dayattığını ve onu Atlanta'ya çekerek nihai zaferini kazandığını düşündüm. Ama yedi gündür bu binadan çıkmamış, geldiğimden beri bana sadece minnettar ve nazik davranan Sam'in yanında dururken, durumun o kadar basit olmayabileceğini anlıyorum.

Şimdi onun yanında, kendimi yeniden Jordan gibi *hissediyorum*. Sanki gizli bir geçitten zamanda geriye doğru fırlatılmış gibi, kendimi çok genç hissediyorum.

"Şuna bak." Sam bana telefonunu uzattı. Ekranda, Yash için oluşturduğu Facebook sayfasında bir gönderi vardı. Connie adında birinin yazdığı uzun bir yazıydı. Yash ile sekizinci sınıfta bir proje için malzeme almak üzere K-Mart'a gittiklerini, Yash'ın keçeli kalemleri seçerken ne kadar komik olduğunu ve ondan sonra ona deli gibi aşık olduğunu, ama Yash'ın bunu hiç fark etmediğini anlatıyordu.

Gülüyorum ve telefonunu geri veriyorum.

"Birkaç saatte bir böyle bir şey oluyor. Yash Thakkar'a olan tüm karşılıksız aşklar."

Bill amca kalkıyor ve Jared'in yanında boş bir sandalye kalıyor.

"Affedersin," diyorum Sam'e ve duvardan kendimi itiyorum. "Yash bana bir görev verdi."

Boş koltuğa oturuyorum. "Jared, değil mi?" diyorum. "Muhtemelen hatırlamazsın, ama bir keresinde senin evinin önündeki yolda Kırmızı Işık Yeşil Işık oynadık."

"Hatırlıyorum." Gülümsemeye çalışıyor. Gözleri berbat durumda. Burnunu siliyor. "Yan at kuyruğun vardı ve bana patates kroket dedin."

"Yan at kuyruğu. Etkileyici kelime hazinesi. Kocam hala elbise ile etek arasındaki farkı bilmiyor." Yash'ın teyzelerinden biri başını bana doğru kaldırıyor. Burada kocamdan bahsetmek garip bir şekilde sadakatsizlik gibi geliyor.

"Ben insanları çiziyorum. Bu yüzden bu tür şeyleri bilmem gerekiyor."

"Yash, grafik roman yazmak istediğini söyledi mi?"

"İki tane yazdım. Üçüncüsü de bitmek üzere. Bir tür üçlü seri."

"Kimse gördü mü?"

"Evet. Bir menajerim var. Sonuncusunu bekliyor, sonra yayınlayacak."

"Ve Los Angeles'a taşınıyorsun?"

"Bugün ve yarın Pixar'da mülakatlarım vardı - orada çalışan bir arkadaşım var - ama onları gelecek haftaya erteledim. Bu konuda anlayışlı davrandılar." Sam ve az önce içeri giren takım elbiseli ve kravatlı biriyle konuşan Yash'a bakıyor. "O benim babam ya da kardeşim gibi, hatta ikisi birden. Burada olmam gerek."

Yash'ın endişelendiği çocuk bu mu?

"Senin için en iyisini istiyor."

"O benim bir ezik

olduğumu düşünüyor."

"Hayır, öyle düşünmüyor."

"Öyle düşünüyor. Hayallerimin çok büyük olduğunu, bulutlarda süzülüp durduğumu düşünüyor."

"Bu seninle ilgili değil, onunla ilgili. O çok endişeli biridir."

O başını sallar. "Endişesinden olduğunu biliyorum. Sadece Kaliforniya'ya gitmem gerekiyor. Orada bir kız var. Birlikte falan değiliz."

"Ama onu etkilemek için gidiyorsun."

Geriye yaslanıp bir şeyler söylemeye çalışır.

Beklerim.

"Muhtemelen onu etkilemek için çok üzgün olacağım," diyor büyük bir

çaba sarf ederek.

Dizine birkaç kez hafifçe vuruyorum. Sevimli, uzun saçlı, kederli bir erkeğin ne kadar çekici olabileceğinin farkında değil. "Hazır olduğunda, onu baştan çıkaracaksın."

"Tanrım," diyor Yash. "Onunla konuş dedim, onunla öpüşme dedim." Yeni gelenler gitti ve sandalyemi geri aldım. "Ölüm döşeğimde bile sana güvenilmez."

"Jared iyi olacak." "Öyle mi

düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Göreceğiz. Sahip olduğum her şeyi ona bırakacağım. Çok fazla değil. Çok küçük bir birikim."

Bir süre sessiz kalıyoruz.

"Sence yakında her şeyi öğrenecek miyim?"

Midem bulanıyor. Gözlerine bakamıyorum ve ellerimize bakıyorum. "Muhtemelen."

"Sonunda İspanya'daki o adam hakkında her şeyi öğreneceğim," diyor.

Yash'tan sonra ve Silas'tan önce birkaç erkek arkadaşım oldu, ama sadece Paco'dan bahsetmiştim. Yash bana fil şiirini gönderdiğinde Paco ile birlikteydim.

"Sana şu anda İspanya'daki o adamdan bahsedeceğim."

Yash elini kaldırır. "Hayır, anlatma. EP'nin öbür dünya versiyonunu bekleyeceğim. Tüm kanlı detayları."

"Şey, o, süveterini gri kot pantolonunun içine sokan adam olacak." Yash güler. "Onun bir inek olduğunu biliyordum."

"O zamanlar çok havalı bir
görünümdü." "Evet, tabii."

Oksijen seviyesinin düştüğünü fark ettim. Kanülü tekrar burun deliklerine bastırdım. "Derin nefes al."

"Derinlik görecelidir" diyor. Ben derin nefesler alıp veriyorum. O da beni izliyor ve elinden geldiğince taklit ediyor ve 93'e kadar çıkıyor. Bana bakmaya devam ediyor.

Bana bakışları yüzünden onun bakışlarına karşılık vermek zor. "Çok güzelsin bebeğim" diyor.

Bebeğim. Başka bir evrenden gelen bir kelime. Fiziksel olarak kafa karıştırıcı. "Yash," diyor amcası odanın diğer ucundan.

Ama Yash onu görmezden geliyor. Aklımda bir şey olduğunu görüyor. "Ne?" diyor. "Ne oldu?"

Ama Percy amca daha yüksek sesle konuşur. "Dinleyin, siz iki aşk kuşu. Bize söylemeniz gerekiyor. Akşam yemeğinde ne istiyorsunuz? Hassas mideme bir karton daha domuz eti lo mein koyamam," der ve karnını okşar.

"Görünüşe göre içinde zaten bir iki domuz var," diyor Yash.

"Burada bir çiftlik var, Yashie."

İtalyan yemeği yemeye karar verirler.

Sue teyze arabasıyla gitmeyi teklif eder. Jared telefonunu kaldırır. Yemeği eve sipariş edebilir.

"Hastaneye teslimat yapılamaz," diyor Percy amca.

Jared durumu açıklıyor.

"Jordash mı?" Percy amca sorar.

"Door Dash," Jared yavaşça cevaplar. "Jordash giysiler demek."

"Ben halledeyim," diyor Jared sakin bir şekilde, hiç sinirlenmeden, sonra insanların siparişlerini almaya başlıyor.

Yash bana gülümser ve son sorusunu hatırlamıyor gibi görünür.

"Romanlarınızda aşk, bence bir tür umut görevi görüyor. Neden umut? Buna inanıyor musunuz?"

Reykjavik'te İzlandalı editörüm Birna Gunarsdóttir ile sahnedeydim. Jack hastalanmadan önce yaptığım bu son seyahatten önce hiç tanışmamıştık.

"Çoğu insan bana aşk değil, seks hakkında sorular sorar."

"Biliyorum. İnternette gördüm. Ama aşk hakkında bilgi edinmek istiyorum." "Aşk bir umut biçimi değil mi?" dedim.

"Hayır. Aşk ezicidir. Aşk, sağduyuna rağmen kendi sorumluluğunda hissetmeye izin verdiğin bir şeydir." Tamamen siyah giyinmiş ve parlak kırmızı ruj sürmüştü. Yüzünde ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum. Birkaç saniye sonra kendini yumuşatmaya zorladı.

Dinleyicilerin dikkatini çekmişti.

"Doğru. Hepsi öyle," dedim. "Ama bunu hissetmeseydik ne olurdu? Bence bu, sahip olduğumuz tek umut kaynağı. Yani hayatta kalabilmemiz için. Sevgi olmadan diğer erdemlerin ne faydası var ki?"

"Edebiyatta aşk bir zayıflıktır. Othello, Desdemona'ya olan aşkı yüzünden Iago tarafından kolayca manipüle edilir. Anna Karenina kendini trenin altına atar."

"Othello, Desdemona'ya değil, Iago'ya güveniyor. Anna Karenina'nın yaşadığı toplum, onun Vronsky ile birlikte olmasına izin vermiyor. Aşk zayıflık değildir. İnsanlar onun önüne engel olur. Zayıf ve tehlikeli olan insanlar, aşk değil."

Kırmızı dudaklarını büzüp devam etti. "Yıllar önce birkaç röportajda, *Bağımsız İnsanlar*'ın en sevdiğiniz kitaplardan biri olduğunu okumuştum. Bu doğru mu?"

"Evet. Belki de en sevdiğim kitaptır."

Seyircilerden spontan alkışlar yükseldi. "Neden? Neden bu sefil koyun çiftçisi hakkında olan kitap?"

"Bazı kitapları tam olarak ne zaman ve nerede okuduğunuzu hatırlayabildiğiniz olur mu? Harika bir roman, gerçekten harika bir roman, sadece belirli bir kurgusal deneyimi yakalamakla kalmaz, okurken kendi hayatınızı deneyimleme şeklinizi de değiştirir ve yoğunlaştırır. Ve onu bir zaman kapsülü gibi korur." Seyircilerin neredeyse tamamı İzlandalı ve İngilizce ana dilleri olmasa da, benimle aynı duyguları paylaştıklarını hissedebiliyorum. "*Bağımsız İnsanlar'ı* okuduğumu düşündüğümde, pencerelerimizden içeri giren yaz havasını, yatağımızdaki yorganı ve o zamanlar çok küçük olan oğullarımı hatırlıyorum. Ve kocam Silas'ın da benim hemen ardından bu kitabı okuduğunu ve birbirimize Bjartur demeye başladığımızı hatırlıyorum." Dinleyiciler kahkahalara boğuldu ve bunun, onun adını yanlış telaffuz ettiğim için olduğunu düşündüm.

Birna da eğlenmişti. "Birbirinize Bjartur mu diyordunuz? Neden?"

"Sevgi ifadesi olarak."

Yine kahkahalar.

"Sanırım bizim ülkemizde bu kadar zor ve karmaşık bir karakterden sevgi dolu bir isim türetmek hiç olmamıştır," dedi Birna gülümseyerek ve başını sallayarak. "Bu kitap sana nasıl ulaştı? Çoğu Amerikalı bu kitabı bilmiyor."

"Bir arkadaşım verdi." Bir an için, yolumuzda çıplak ayakla durmuş, onun arabasının kayboluşunu izliyordum.

Birna'nın daha fazla soru sormak istediğini anlayabiliyordum, ama bir şey hissetti ve konuyu değiştirdi. Gülümsedi, Reykjavik'e geldiğim için teşekkür etti ve izleyicilerin sorularını almaya başladı.

Yemek teslimatı yaklaştığında, Jared ve Bev teyzeyle birlikte odadan çıkıp çantaları taşımaya yardım ediyorum. Asansörün yanında ona akşam yemeğinin parasını ödemesi için nakit para vermeye çalışıyorum, ama almıyor. Kapı açılır ve üçümüz asansöre bineriz. Bev teyze bana bakıyor. Knoxville'de Yash'ın teyzelerinden sadece Sue teyzeyle tanıştım, Bev ya da Mo ile tanışmadım. Birinin iyi, diğerinin kötü olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bev teyzenin hangisi olduğunu bilmiyorum, ama şu anda bana ters ters bakıyor.

"Sen o kişiydin."

Kafamı sallıyorum.

"Sen vardın. O hiç iyileşmedi," diyor. "Ve kitaplarından da anlaşıldığı kadarıyla, onun gibi ezip geçip tükürdüğün tek kişi o değil."

Kapı açılır. Umarım o kötü olanıdır.

Yemeği aile odasına getirip açık büfe şeklinde hazırlıyoruz. Bir hemşire bize kağıt tabaklar ve çatal bıçak getiriyor. Yash ve Sam için tabakları hazırlayıp odaya geri getiriyorum. Neredeyse herkes yemek için koridora çıkmış. Oda loş ve herkes sessizce konuşuyor. Sam bana teşekkür edip kendi tabağımı da almamı söylüyor. Yash daha kötü görünüyor. Yemeği eliyle reddediyor.

Aile odasında çoğu kişi akşam yemeğini almış ve odanın etrafında büyük bir çember oluşturarak oturmuş. Tabağımı doldururken, bolca tıraş losyonu sürmüş kel bir adam bana carbonara'nın lezzetli olduğunu söylüyor. Ona teşekkür edip tabağıma biraz alıyorum.

"Kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?"

Ona sert bir bakış atıyorum. Kafasındaki saçları hayal ediyorum.

"Aman Tanrım.

EJ mi?"

Hayali bir şapkasını bana doğru kaldırır. Psikiyatri hastanesinde bir süre kaldığını, Marni ile ayrıldığını, şimdi yeni bir ailesi olduğunu biliyorum.

"Nasılsın?" diye kekeliyorum.

"Ben iyiyim. Bütün bu olanlar yüzünden biraz sarsıldım. Ama hayat böyle, değil mi?" Tabağını ikinci kez doldurur. "O sadece bizden biraz önce oraya varacak. Keşke onun için işler farklı olsaydı."

Yash da EJ hakkında aynı şeyi söylerdi. "Herkesin burada olmasına çok seviniyor."

"Evet, herkes bir iki günlüğüne burada." Dolu tabaklarımızla pencerenin yanında duruyoruz. "Ama sen iyi iş çıkardın."

Çatalımı kaldırıyorum. "Lütfen bana kaçan kişinin ben olduğumu söyleme."

"Sen kaçtın." "Ben itildim."

Omuz silkiyor. "O, zaman zaman herkesi uzaklaştırır. Bu geçicidir. Sen de bunu biliyordun."

"Bilmiyordum. O zamanlar dünyanın sonu gelmiş gibi hissettim."

Sam yanımıza gelir, böldüğü için özür diler. "Odaya geri gelebilir misin, Jordan?"

"Affedersin, EJ."

"Yasher'a git. Sana ihtiyacı var."

Sam'i koridorda takip ediyorum. Odanın dışında şöyle diyor: "Geceleri böyle olur. Çok heyecanlanır. Hemşireden ona Ativan vermesini istedim. Ben sadece..." Tavana bakıyor. "Belki sen içeri girebilirsin. Belki ona şarkı söyleyebilirsin?"

"Şarkı mı?"

"Bilirsin. Senin şarkılarından bazılarını. Panayırlarla ilgili olanları." Bana gülümser.

İnsanların senin hatırladıklarını hatırlaması şok edici bir şey. O birkaç hafta, çok çok uzun zaman önce, Sam'i uyutmak için şarkı söylediğim zamanlar. "Tabii." Yash'a hiç şarkı söylediğimi sanmıyorum.

Bana kapıyı açıyor ve ben tek başıma içeri giriyorum. Yash'ın gözlerinde korkunç bir ifade var. Koltuğuma oturuyorum ve o bana sarılıyor.

"Durum iyi değil. Durum iyi değil, Hink." Titriyor.

"Hemşire geliyor."

"O yardım etmeyecek."

"Yardım edecek. Uyumanı sağlayacak. Nefes al."

"Yapamıyorum. Artık nefes alamıyorum."

"Evet, yapabilirsin. Kare nefes almayı biliyor musun?"

Kafasını sallıyor ama bana umutla bakıyor.

"Jack'le yapıyorum. Çok
yardımcı oluyor." "Ağrıya mı?"

"Evet."

"Zavallı çocuk."

"Sorun yok. O iyi." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Gününün nasıl geçtiğini bilmiyorum. Buraya geldiğimden beri telefonum çantamda duruyor. "Sen iyisin. Hadi başlayalım. Nefes al, üç saniye tut, sonra nefes ver, üç saniye daha tut ve tekrar nefes al."

Nefesleri çok kısa, çok sığ. Belki de nefesini tutması onun için iyi değildir. "Belki bir saniye tut," diyorum.

O da başını sallar. Kötü olduğu zamanlarda bana Jack'i hatırlatıyor.

Ve sonra şarkı söylüyorum. Uzaklara yelken açmaktan, gerçek aşkımdan bahsediyorum. Bana şaşkınlıkla bakıyor — Sen mi? Dylan şarkısı mı söylüyorsun? — Ben gülümsüyorum ve sesim daha da sağlamlaşıyor. İkimiz de biraz rahatlıyoruz.

Bu şarkıyı oğullarıma söylediğimde, dağlar, elmaslar ve batı rüzgarlarıyla dolu bir masal gibi oluyor. Burada Yash ile birlikteyken ise farklı bir şeye dönüşüyor, gelip gitmemizin, birbirimizi bulup kaybetmemizin, vazgeçmemizin kendi destanımız.

Ben şarkı söylerken o ellerimi sıkıca tutuyor ve tüm vücudu titriyor. Yarın yine aynı şeyi istemekle ilgili satıra geliyorum. Zar zor söylüyorum.

Hemşire Ativan'ı getirince duraksıyorum. O odadan çıkınca tekrar başlıyorum. Uzun bir şarkı ve sözleri söylemek zor, her satır keder ve pişmanlıkla dolu. Her görüntü bir kayıp metaforu gibi. Yash'a bakamıyorum. Sadece ellerimde tuttuğum ellerine bakabiliyorum. Sonunda son satırlara geliyorum. Evet, ona geri getirebileceği bir şey var. İspanyol derisinden botlar. Yash'ın gözleri kapalı ve titremesi durmuş.

"Harika," diyor Sam sessizce. Dönüyorum.

Kapının eşiğinde duruyor. Gözyaşlarımı görüyor ve gelip omzuma elini koyuyor. Eli sıcak ve titriyor. Yash'ın uyumasını izliyoruz.

Bir hademe Sam'in karyolasını getirir ve Sam, karyolayı Yash'ın yatağının ayak ucuna yerleştirmesine yardım eder. Dolaptan çarşafları çıkarır ve yatağı yapar. Eğildiğinde tişörtü yukarı kayar ve mavi boxerının şeridi, bu moda olmadan çok önce olduğu gibi, kot pantolonunun belinden yukarıda görünür.

Lavabonun üzerindeki saat 9:45'i gösteriyor. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Jack'e iyi geceler demeyi unuttum. Yash'ın ellerini bıraktım. Bu onu uyandırmadı. Ayağa kalktım. Günün çoğunu yatak korkuluğuna kollarımı uzatarak geçirdiğim için sırtım ağrıyor. Sam karyolasında oturuyor.

"Gece boyunca uyuyacak mı?" diyorum.

"Çoğunlukla."

"Sen uyuyacak mısın?"

"Sanırım." Ayağa kalkıyor. "Erken saatte uçağın mı var?"

"Değiştireceğim. Sabah birkaç saatliğine geri geleceğim."
"Sevindim. Belki daha fazla konuşma fırsatımız olur."
Umarım o fırsatı bulamayız. Başımı sallıyorum. "Noche noche, Sam." Köşeden valizimi alıp kapıdan çıkıyorum.

Takside, sabah altı olan uçuşumu öğlene değiştirip Silas'a ayrıntıları mesajla bildiriyorum. Otele giriş yapıp odama çıkıyorum. Koridor geniş ve halı çok yumuşak. Jack hastalanmadan önce seyahat ederdik. Çocuklar böyle otellere gitmeyi çok severdi, odaya koşarak inerler, kapıyı kimin açacağı konusunda tartışırlardı. İçeri girince her yeri didik didik ararlardı: atıştırmalıkları, kasayı, duş başlığını. Oda servisi çağırırdık. Yatakta kart oynardık. Hep bir odada kalırdık, iki çift kişilik yatak vardı ve hep birlikte bir otel odasında olduğumuz zamanlardan daha mutlu olduğumu sanmıyorum.

Burası çok boş geliyor. Sessizlikte kulaklarım çınlıyor. Isıtıcıyı açıyorum ve telefonumla yatağa uzanıyorum. Silas'ı arıyorum. Cevap yok. Carson ve Claudette bana Atlanta'ya sevgilerini gönderen, bir sürü emoji içeren mesajlar atmışlar.

Ekranımı kapatıyorum. Birkaç saniye karanlık kalıyor, sonra tekrar aydınlanıyor. Silas.

"Hâlâ uyanıksın," diyorum. "Bu iyiye işaret değil." "O iyi."

Silas iyi değil, bunu anlayabiliyorum.

"Bu akşam zor bir dönem geçirdik. Ama şimdi uyuyor."

"Gerçekten mi, numara mı?"

"Bence gerçek."

"Sahte uyku konusunda çok iyi hale geldi."

"Biliyorum." O çok yorgun. Bunu hissedebiliyorum. Ben orada olmadığım için tüm duyguları üstlenmek zorunda kaldı. Jack'in rahatsızlığıyla fiziksel olarak başa çıkmak için sırayla devreye giriyoruz, ama yatmaya gittiğimizde endişeyi üstlenen benim. Başlarda, Jack uyuduktan sonra bu konuyu konuşmak istememesi, beni dinlememesi ve endişemi yatıştırmaya çalışmaması beni kızdırıyordu. Sonunda bana geceleri benim korkularımla başa çıkamadığını, bunların onu çok korkuttuğunu ve

sadece bunu unutmak ve uyumak istediğini söyledi. Bu gece tüm yükü bana yüklememek için çok uğraştığını anlayabiliyorum.

"Yash nasıl?"

Ona her şeyi anlatmayı planladım, lobide yaşadığım korkudan, doktorun beni karımla karıştırmasına, ona uyku şarkısı söylememe kadar. Bunu, deneyimimi onunla paylaşmak istediğim için mi, yoksa günü bir hikayeye dönüştürerek kendimi ondan uzaklaştırmak istediğim için mi yaptım? Çok yorgunum, bunu anlamaya ya da başka bir şey söylemeye halim yok. "Akşamları çok heyecanlanıyordu. Buna nefes paniği deniyor."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Öyleydi. Bu yüzden uçuşumu değiştirdim, yarın sabah onunla birkaç saat geçirebilmek için."

Uzun bir nefes verdi. Jack'in kötü gecelerinden birinin umutsuzluğundan biraz uzaklaştığımı hissettim.

"Her şey yoluna girecek, canım. Bana Harry'nin gününü anlat."

"Erken yattı. Yarın biyoloji sınavı var. Sanırım Briar'la ilgili bir şey olmuş olabilir ama bunu ondan sen öğrenmelisin."

"İyi bir şey mi?"

"Sanırım öyle."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"O küçük gülümsemesiyle mesajlaşıyordu."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bu beni mutlu ediyor. Uzun zamandır Briar'a aşık.

"Murphy ile köprüden balık tutmaya gittiler. Buldukları oltayı denemek için. Vay canına, orada ne kadar çok siren var."

"Hastaneye doğru gidiyorum." "Uyuyabilecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Orada olman iyi oldu."

"Kötü zamanlama."

"Asla iyi bir zamanlama olmayacaktı."

"Sanırım öyle."

"Seni özledim." Yatağımın benim tarafını okşadığını duyabiliyorum.

"Ben de seni özledim," diyorum. "Bugün bir an vardı, bana öldüğünde her şeyi öğrenip öğrenemeyeceğini sordu

Soğuk bir dalga beni sardı ve ona söylemem gerektiğini hissettim."

"Anlatmalısın," diyor beni sinirlendiren keskin, kesin öğretmen sesiyle.

"Silas."

"Her zaman söyleyeceğini söylerdin."

"*Sen* hep öyle olacağını söylüyordun," diyorum. "Neden bu kadar önemsiyorsun bilmiyorum. *Sana* anlatmıştım."

O sessiz kalıyor. Ne kadar uzun süre beklediğim onu incitti.

Evliliğimizde zor bir dönemdi. Ona söyledim çünkü Harry'ye hamileydim ve formlarda yalan yazmış olsam da, kadın doğum uzmanı bana bir bakışta anladı. Bu tuhaf bir duyguydu, onun bilmesi ve Silas'ın bilmemesi. "Senin için önemli olduğu için benim için de önemli," diyor sonunda. "Biliyorum Biliyorum. Bu konu gündeme geliyor."

"Yükseliyor ve sonra tekrar düşüyor."

"Bırakmak istemiyor musun?"

"Çok geç. Fırsatı kaçırdım. O sadece kızacak ve incinecek, bunu sindirecek zamanı olmayacak."

"Bunu bilemezsin."

"Aslında bu onu öldürebilir." "Onu öldürmez."

"Sonra herkes, Maine'den gelen o kötü kız gelip Yashie'mizi öldürdü diyecek ve beni ömür boyu Atlanta hapishanesine atacaklar." Şimdi güneyli aksanıyla konuşuyorum. Doğrusu, çok iyi bir güneyli aksanım var.

Gülüyor ama eğlenmiyor. "Sana bu fırsat verildi. Bir daha böyle bir fırsatın olmayacak. Kendin için yap. Onu yeterince korudun."

"Bunu söylemen çok garip. Bugün ben de bunu düşünüyordum. Onu korudum. Neden?"

"Çünkü onu sevdin."

"Aşk gibi gelmiyordu. Ona kızgındım. Çok kızgındım. Her şeyi bilen onu cezalandırmak istedim."

"Bu veda etmeyi engelleyecek. Ona söyle gitsin."

Ne kadar yorgun olduğunu duyabiliyorum. Erkekler ve kadınların yaşadıkları deneyimlere karşı gösterdiği ilgisizlik ve bizim onların anlayamadığı kadar çok şeyle başa çıkmamız hakkında gerçek bir tartışma ya da tirad başlatma dürtüsü duyuyorum

ve onların anlayamadığı pek çok şeyle nasıl başa çıktığımız hakkında gerçek bir tartışma ya da tirad başlatma dürtüsü duyuyorum, ama onlar her zaman bize bir tür borçlu hissettiriyorlar. Ancak Jack kötü bir gece geçirirse, o sadece birkaç saat uyuyabilir ve Silas bu kuralın istisnasıdır, bu yüzden bu konuyu bırakıyorum.

İyi geceler dileyip telefonu kapatıyoruz.

Onun sesi kaybolur kaybolmaz, ailemden uzaktayken sık sık hissettiğim o duyguyu hissediyorum, sanki onlar benden gittikçe uzaklaşıyor, uzak yıldızlar gibi soluk soluk parıldamaya başlıyor ve ben onlara bir daha asla ulaşamayacakmışım gibi. Sanki bir gün, tek tek, birbirimizden sonsuza kadar ayrılacağımızın önsezisi gibi.

Bir siren çalmaya başlar. Bu kasabada geçireceğim kalan saatler önümde uzanır. Çok uzun ve çok kısa.

Cumartesi

Karanlıkta uyanıyorum, kalın perdenin kenarlarında henüz ışık yok, bir restoranda Harry'yi bulup ona bir mesaj vermek için uğraştığım bir rüyadan uyanıyorum. O hala mama sandalyesindeydi. Onu pencereden gördüm, ama kapı yoktu.

Saati görmek için telefonuma uzanıyorum, gecenin ne kadarının kaldığını görmek için, ama ona dokunmadan önce Yash'tan bir mesaj ekranı aydınlatıyor.

Mümkün olduğunca erken
gel. *Geliyorum.*

On dakika sonra taksideyim.

Hastanenin lobisi, boş ve geniş bir kilise gibi.
Asansör hemen açılıyor ve beni beşinci kata çıkarıyor.

Yash odada yalnız, Sam ve karyolası yok. Elinde telefonu var ama ekran karanlık. Tekrar uykuya dalmış. Bavulumu köşeye koyup sessizce sandalyeyi yatağının yanına çekiyorum. Bileziğim yatak parmaklığına çarptığında dönüp gülümsüyor.

"Gelmişsin." Elimi tutar ve iki eliyle göğüs kemiğine bastırır. Yatak parmaklığına uzanmak sırtımı zorlar ama çekilmiyorum.

"Kanserim geri döndüğünde," diyor, "duymak istediğim tek ses seninki idi."

"Geri mi döndü?"

"İlk seferinde hafifti. En azından benim aldığım izlenim öyleydi." Başını sallar. "Hayatta neyin ağır, neyin hafif olduğu belli olmaz. Kimse sana önceden söylemez. Bir ameliyat, biraz radyasyon tedavisi. Birkaç ayda bitti. Tedavi bittikten sonra Maine'e gittim."

"Bana söylemedin."

"Kıyıda hiç arkadaşım yoktu. Seni bir daha görmeden ölmek istemedim."

"Yash." Göğsündeki elini daha sıkı sıkıyorum ve diğer elimi onun üzerine koyuyorum.

"Tekrar arkadaş olduğumuz için mutluyum," diyor. Ama bana sanki uzun ve samimi bir hayatı birlikte yaşamışız gibi bakıyor.

Sam kapıdan üç kahveyle içeri girer. Yine Yash'ın elinden ellerimi çekme dürtüsü hissediyorum.

Yash'ın kahvesini tepsisine koyar ve diğer iki fincanı havada tutar. "Artık kahve içiyor musun?"

"Zorunlu olduğunda."

"Sade mı?" Diğer fincanı kaldırıyor. "Yoksa sütlü mü? İkisi de olur."

"Hayır, yapamazsın Sam." Gülüyorum. "Sütü ver bana."

"Tanrıya şükür," diyor hafif bir gülümsemeyle. Yash haklıydı. Ağzı biraz Silas'ınkine benziyor. Yatağın yanındaki düğmeye basıyor ve Yash oturur pozisyona geliyor.

Kahvelerimizi içiyoruz. Sam, en son Facebook gönderileriyle ilgili haberleriyle Yash'ı güldürüyor.

Onun ölmek üzere olduğuna inanmak imkansız.

"Hatırlıyor musun," diyor Yash, "Ivan, hoşlandığı hemşireye vermek için bizden kahve almamızı isterdi, değil mi?"

"Mona," diyor Sam.

"Son ana kadar kadın peşindeydi," diyor Yash.

Sam kahvesini çoktan bitirmiş, kağıt bardağın kenarını tırmalıyor. Bunların hepsini daha önce de yaptılar ve şimdi Sam yalnız kalacak. Yash'ın da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

"Ivan'ın sabahları gelip çizgili kanepenin üzerine kollarını böyle açarak 'Dün gece muhteşemdim. Kendimi aştım' dediğini hatırlıyor musun?" diyorum.

"Tıpkı ona benziyorsun," diyor Sam.

Yavaşça geçmişe dönüyoruz. Ivan'ın *Finnegans Wake* mantar panosu. Sam'in Hume çöküşü. Breach'e ilk kez girdiğimde gördüklerimi anlatıyorum: kapının yanındaki masanın üzerindeki silüetler, banyodaki duvar kağıdı, çalışma odasındaki pipo çekmecesi. Hiçbirimiz uzun zamandır bu şeyleri düşünmemiştik. Dikkatli davranarak alt katta kalıyorum — yeşil yatak odası yok, gravürler yok, komodinde *Confessions* yok.

"Ve o muhteşem, kağıt kadar ince şarap kadehleri. Sir Hincomb Funnibuster oynarken onları kullanırdık," diyorum ve Yash morfinin etkisiyle gülümsüyor, Sam ise bana boş boş bakıyor.

"Kart oyunu." Hatırlamasını bekliyorum. "Club the Policeman? Bahçıvan Spade?"

"Aşkın Kalbi," diyor Yash. Sanki Sam orada değilmiş gibi bana bakıyor.

Sam hatırlıyor.

Yash bir kahvaltı mekanının adını söyler ve ben başımı sallarım. "Oraya sürekli giderdik," der, ama o yıla dair hatıralarım Breach House ile sınırlı gibi görünüyor.

Diğer yerleri, yüzlerini hatırlayamadığım arkadaşlarını anıyorlar.

"Sabah dört buçukta kalkıp kısa öykülerini yazdığını hatırlıyorum," diyor Sam.

Gülüyorum. "Kesinlikle teslim tarihi geldiği gün."

"Gastrell'in çalışma odasına girip, bir hikaye yazıp çıkardın. Bu benim için olağanüstü bir şeydi."

Öyle mi yapıyordum? "Eh, yüksek edebiyat değildi diyelim. Ve bunu bana ilk söyleyenler siz ikinizdiniz."

"O kadar da kötü değillerdi," diyor Sam.

"Revizyonist tarih! İkiniz de benim yazdıklarım hakkında hiç iyi bir şey söylemediniz."

"Tavşan dudaklı altar çocuğu mu?" diyor

Yash. Hepimiz gülmekten kırılıyoruz.

"Uzun Flannery O'Connor dönemim."

"Ama sen bunu yapıyordun," diyor

Sam.

"İkiniz benim gerçek eğitimimdi." Birbirlerine

bakıp sırıttılar.

"Demek istediğim o değil!" Gülerek kızarıyorum. "Siz zihninizi ciddiye aldınız. Sizinle tanışmadan önce ben öyle yapmıyordum."

"Ama Gastrell sana doğal bir düz yazı stilisti demişti," diyor

Yash. "Neden bahsediyorsun?"

"*Aeneid* hakkındaki makalenin altında."

Bir *gün bu zorlukları bile zevkle hatırlayacağız*. Gastrell'in kitabı kapatıp gözleri kapalı olarak bu cümleyi söylediğini hatırlıyorum.

"Bunu o yazmadı," diyorum.

"Siz onun Ölümsüzlük seminerine birlikte mi katıldınız?" diyor Sam.

"Nasıl unutursun?" diyor Yash bana. "Ben hep o seminere katılmak istemişimdir," diyor Sam.

"Aslında bu beni biraz kızdırmıştı," diyor Yash.

"Çünkü sana, şimdiye kadar gördüğü en değişken zekaya sahip bir dahi dediği için mi?" diyorum.

Yash gülümsüyor. "Doğal bir düzyazı stilisti olmak istiyordum."

"O dersi evde verdi, değil mi?" diyor Sam.

Ben başımı sallıyorum. Çizgili kanepe, ayaklarımız kahve masasının altında birbirine değiyor. "Evet," diyor Yash. "Garipti."

Sam başını sallar. Fincanını o kadar çok yerinden yırtmış ki denizyıldızı gibi görünüyor. Fincanı Yash'ın tepsisine atar. "Bir tane daha almaya gidiyorum. İsteyen var mı?"

İkimiz de hayır diyoruz.

Beşinci kat hala sessiz. Koridorda yavaşça uzaklaşan adımlarını duyabiliyoruz.

"O sonbaharda ikinizi de kaybetmek istemedim," diyor Yash.

"Kaybetmedin," diyorum ve ellerimizi sıkıca sıkıyoruz. "O zaman kaybetmedim. Ama seni kaybettim."

"Birbirimizi kaybettik," diyorum. "Sana söylemem gerek, Hink..."

"Tık tık," diyor biri açık kapıdan. "Jamie geri geldi," diyor Yash.

"Nasıl hissediyorsunuz, Bay Thakkar?" Örgülü saçlı ve koyu mavi önlüklü bir hemşire içeri girer.

"Harikayım."

Kadın, adamın diğer tarafına geçip, askıda asılı duran boş çantayı, içi dolu, dolgun bir çantayla değiştirir.

"Sen?" diye sorar Yash.

Yaptığı işi bırakıp ona kocaman bir gülümsemeyle bakar. "Ben de iyiyim," der ve omzunu sıkar. Tek bir hareketle dirseğinin yanındaki tüpü çıkarır, şırıngayı takar, plastik kolu sonuna kadar iter, çıkarır ve tüpü yerine takar.

O ayrıldığında, Sam'in onu koridorda durdurduğunu görüyorum. Yash'ın köprücük kemiğinin altındaki hava boşluğunu soruyor mu acaba?

Yash'ın ailesi otelden hep birlikte gelir. Sandalyeyi annesine, Paige'e, Sue teyzeye vermek istiyorum ama onlar benim orada kalmamda ısrar ediyorlar. Yash'ın üzerine kısa bir süre eğiliyorlar, nasıl uyuduğunu soruyorlar, oksijen ölçere bakıyorlar, onu sakinleştirmek için sırtını okşuyorlar ve sonra yerlerine geçiyorlar: erkekler odadaki sandalyelere, kadınlar kapının dışına. Ofisteki meslektaşları gibi yerlerini alıyorlar. Artık bu onların işi, bu nöbet.

Yash kahvesinden uzun bir yudum alır ve gözlerini kapatır. Oda erkeklerin mırıldanmalarıyla doludur. Bill amca, Jared'a tedarik zinciri yönetimi hakkındaki düşüncelerini paylaşıyor. Arlo ve EJ, bir sonraki basketbol maçı için hazırlanırken tohumlar, braketler ve perimetre şutları hakkında tartışıyorlar.

Onu tekrar yalnız yakalayabilecek miyim, bilmiyorum.

Yash gözlerini açar. "Sana bir sır verebilir miyim, Hink?" "Söyle."

"Birkaç saat sonra gitmen gerektiğini biliyorum, o yüzden önce sana söylemek istedim. Ben ölmüyorum."

"Ölmüyor musun?"

"İyileşiyorum. Bunu hissedebiliyorum. Herkes buradayken kendimi kötü hissediyorum, ama artık ölmüyorum. Henüz kimseye söyleme. Biraz daha uzun süre, tüm bu insanlarla birlikte olmanın tadını çıkarmak istiyorum. Bu kötü bir şey mi?"

"Tabii ki değil."

"Yarın söyleyebilirim."

"Tamam."

"Ama burada olduğun için teşekkür ederim. Bunu asla unutmayacağım. Senin başın bu kadar dertteyken." Bana o kadar endişeli bakıyor ki gözlerim doluyor. Elimi sıkıyor. "O iyi olacak, Hink. İyi olacak. Hepimiz iyi olacağız."

Annesi kapıdan içeri giren bir ziyaretçiyi içeriye geçirir: çizgili takım elbise, ıslak saçlar, büyük bir fincan kahve. Ona yerimi bırakırım, ama o geri çekilir, sadece kısa bir ziyaret için geldiğini, bir saat önce ofiste olması gerektiğini, sanki Yash onu alıkoymuş gibi söyler. Ben yine de odanın diğer tarafındaki bir sandalyeye otururum.

"Marco," diyor Yash. Onu pek sevmediğini anlayabiliyorum.

"Selam dostum," diyor Marco, sanki sekiz yaşındaki bir çocuğa konuşuyormuş gibi. "Seni özledik. Hiçbir iş yapılmıyor. Burası

bok çukuruna dönecek."

"Evet, Sebastian istifa etmeyi düşündüğünü söyledi."

Marco'nun gülümsemesi donar.

"Şaka yapıyorum," der Yash.

Marco derin bir nefes alır. "Şakacı birine şaka yapma, Yashman."

Bill amca televizyonu açar. Yerel meteorolog, onların konuşmasının ortasında sesini bastırır. Hava durumu raporundan sonra televizyon kapanır.

"Hayır, birkaç bölümden fazlasını yazmadım," diyor Yash. "Sen yapacaksın."

"Şu anda şüpheliyim, Marco."

"Bulacaksın. Ben onu arayacağım. Bir yıl sonra onu arayacağım." Saatine bakar. "Peki, gitmem gerek. Seni görmek güzeldi dostum." Yash'ın elini sıkar. "Seni görmek gerçekten güzeldi." Geri çekilir. Ayrılmadan önce kapı pervazına birkaç kez vurur ve Yash'ı işaret eder. "Senin romanını arayacağım!"

Yash ile göz teması kurmaya çalışıyorum, ama Yash hala kapıya bakıyor. Telefonu yanıyor ve o da eğilip bakıyor.

Bu odadaki herkesin elinde bir telefon var. Arlo yüksek sesle konuşuyor. "Bu kabul edilemez nokta. İlerlemeyin ünlem işareti. Döndüğümde konuşuruz" —sesini biraz alçaltıyor—"kalp emojisi."

Yash'ın oksijenine bakıyorum. 89 ile 91 arasında yanıp sönüyor. Kalkıp sandalyemi geri alıyorum, kanülünü daha da içeri itiyorum.

"Sana bir şey söylemek istiyorum" diyor.

"Söyle." Sandalyeyi yatağına olabildiğince yaklaştırıp yatak korkuluğuna yaslanıyorum.

Parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirir. "Artık sana kızgın olmadığımı söylemek istiyorum."

Gülüyorum. Ciddi. "Bana kızgın mıydın?"

"Uzun zamandır, beni acı çekmekten, cezalandırmaktan, oyalamaktan hoşlandığını hissettim" — nefes almak için durakladı — "ve beni asla affetmeden, benden daha fazla özür dilememi istediklerini."

"Bir fil şiiri hatırlıyorum. Ve fahişe Molly hakkında bir paragraf... Bu arada, Céline Nazi sempatizanıydı. Bir özür hatırlamıyorum."

"Birçok kez özür diledim. Birçok mektupta."

Öyle mi? Bununla ilgili hiçbir hatıram yok. Tek hatırladığım, başkalarının yazdıkları, başkalarının düşüncelerinin onun el yazısıyla kopyalanmış hali.

"Seninle oynadığımı mı düşündün?" diyorum.

"Bence, benim için oldukça ciddi bir ilişki içindeyken üç yıl boyunca benimle konuşmaman oldukça çocukça bir davranıştı."

"Oh. Oldukça ciddi bir ilişki mi? Ama New York'a gelmek için yeterince ciddi değilmiş. Daha çok ters yöne gitmek kadar ciddi bir ilişkiymiş."

"Hâlâ bu konuşmayı yapamayacağımızdan endişelendim." "Bu konuşmayı hiç denemedin."

"Yıllardır denedim. Sen bana açıklamama izin vermedin." "Neyi açıklayacağım? Ben oradaydım. Sen değildin." "Bunun nedenleri vardı."

"Aramızda harika bir şey vardı."

"Biliyorum."

"Ve sen onu çöpe attın."

"Atmadım. Öyle demek istemedim. Panikledim. Geçici olarak. Yirmi üç yaşındaydım."

"Ben de yirmi üç yaşındaydım."

Kapıda bir telaş başlar ve üç kadın odaya girer, belki de kız kardeşlerdir, Atlanta için fazla sıcak olan kabarık paltolar giymişlerdir, saçları aynı şekilde sarıya boyanmış, kökleri kasıtlı olarak koyu renkte bırakılmıştır.

"Olamaz," diyor Yash onlara.

"Evet, olur," der en yaşlısı.

Onlar onun yatağının etrafında toplanırlar. Büyük ürünler ve parfüm kokuları. Kalkıp kapıda annesiyle birlikte duruyorum.

Yash başını sallar. "Çok ileri gittin." Bana bakar ve ateşkes ister. "Marni ve kızları, Hink."

Marni. O ve ben kucaklaşıyoruz ve artık yetişkin kadınlar olan kızlarına hayranlıkla bakıyoruz. Gözyaşları maskaralarını yanaklarından aşağı akıtıyor. O benim sandalyemi alıyor ve kızlar yatak korkuluğuna yaslanıyor.

"Güvercinler," diyor Yash, boş elini uzatarak. "Benim için telaşlanmayın. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Bu, onların daha da fazla ağlamasına neden oluyor.

Şu anda küçük konuşmalar yapamam. Ciğerlerim yanıyor gibi hissediyorum. Odadan çıkıp Sam'i arıyorum, hemşireyle ne konuştuğunu öğrenmek için. Etrafta yok, ben de banyoya doğru yürümeye devam ediyorum. Yash'ın arkadaşları tüm kata yayılmış durumda. Brent ve Bev teyze aile odasında bilgisayarlarının başında. EJ iş görüşmesi için küçük bir köşe bulmuş, Jared ve Percy amca ise mutfakta mikrodalganın yanında ramen noodle yiyorlar.

Tuvalet kabininde telefonuma bakıyorum. Silas mesaj atmış. *Burada her şey yolunda. İyi uçuşlar xo.*

Saate bakıyorum. Rakamlar bana bir anlam ifade etmiyor.

Öğlen uçağım çoktan kalkmış.

Silas'ın telefonunu arıyorum.

"Merhaba, Madre," diyor Jack.

Onun sesi, aklımdan her şeyi silip süpürüyor. "Merhaba tatlım. Nasıl gidiyor?"

"İyiyim." Acısı yok ama bir şey onu meşgul ediyor. "Ne oluyor?"

"Hiçbir
şey."

Bekliyor
um.

"Sadece... Sadece bu *işlemi* bir an önce bitirmek istiyorum." "İşlem" kelimesini Houston'daki doktorun söylediği gibi söylüyor. Onun *işlemi* yedi saatlik bir ameliyattı.

"Bu, uzun bir süre için sonuncusu olacak."

"Ben sadece..."

"Biliyorum."

"Hayır, bence bilmiyorsun."

Bekliyorum.

"Okulda hayalet gibiyim. Tam normal bir çocuk gibi davranmaya başladığımda, yine ayrılmak zorunda kalıyorum. Otis'in bir kız arkadaşı var."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Bekliy
orum.

"Komik ayakkabılar giyiyor."

"Öyle mi?"

"Eski moda. Garip ayakkabılar. Her şeyde geri kalıyorum."

"Kızlarda, demek istiyorsun."

"Kızlar konusunda, sporda, İspanyolca'da. Alex bugün bilmediğim bir kelime kullandı. Pájaro. Anlamını biliyor musun?"

"Kuş."

"Sen bile
biliyorsun!"

"İspanya'da
yaşamıştım."

"Sadece geride kaldım. Ve gelecek yıl o geziye gitmek istiyorum. Müfredatın bir parçası. Ücretini ödemen gerekmiyor."

"O geziye gideceksin. Söz veriyorum." Lütfen, Tanrım.

"Uzaylıların gelip düşünceleriyle bizi virüs gibi enfekte etmeleri mümkün mü sence?"

"O programı izlemene izin yok."

"O programı izlemiyorum. Otis bana ondan bahsetti."

Otis, anaokulunda atom bombasından, ikinci sınıfta pornodan bahseden, Jack'in ameliyatları, acıları veya aylarca süren yokluğunun iyi arkadaşlıklarını bozmasına asla izin vermeyen çocuk. Hayal edebileceğin en sadık, ağzı bozuk, yaramaz ve cömert arkadaş.

"Şu anda kaçıncı sınıftasın?"

"Birinci."

"Gerçekten
mi?" "Evet."

"Hapını aldın mı?"

"Henüz almadım."

"Etkisi başlamadan iç."

"Ağaçtaki Yash nasıl?" Oğullarım ona böyle diyor, Ağaçtaki Yash.

"İyi. Acısı yok." "Morfin mi?"

"Evet."

"İyi şey."

On iki yaşındaki bir çocuğun annesinin duymak isteyeceği bir şey değil. "Bugün geç saatlerde eve geleceğim. Muhtemelen akşamüstü."

"Tamam, harika. Otis bana üçlü ilişki yaşamak
isteyip istemediğimi sordu." "Vay canına."

"Onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Mmhmm."

"Hayır

dedim."

"Bence akıllıca bir karar."

"İlk kız arkadaşımı paylaşmak

istemiyorum." "Ya da belki de hiçbir kız

arkadaşımı."

"İleride fikrim değişebilir."

Zamanla. Ah, benim bu çocuğum. Silas için bu konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlamam gerek.

"Otis, bunun onun fikri olduğunu söylüyor. Bana çıkma teklif edecekti, ama benim bir ay okuldan uzak kalacağımı duyunca Otis'e teklif etmiş. Ben döndüğümde beni ziyarete gelmek istiyorlar."

"Üçlü bir ilişki olmasa bile mi?"

"Evet. Umarım o ayakkabıları giyer. Böylece onları görebilirsin. Anne?"

"Evet?"

"Gerçekten, gerçekten dürüstçe ve sadece umutlarımı yüksek tutmak için değil, sence Meksika'ya o geziye gidebilecek miyim?"

"Evet. Gerçekten, gerçekten öyle düşünüyorum." Ve öyle düşünüyorum. Bunu tüm kalbimle inanmak, bilmek benim işim.

"Bu sabah dişlerimi fırçalamayı unuttum. Dün gece de."

"Telefonu kapattıktan sonra git fırçala."

"Bazı yerlerde kir birikmiş gibi hissediyorum." Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Yash, dişlerinin yiyecek rafı olduğunu söylemiş miydi?"

"Evet."

"Bunu çok düşünüyorum."

"Ben de."

"Senin dişlerin gerçekten öyle. Dişlerinde hep yiyecek kalıyor."

Gülüyorum. "Bu bir sorun. Muhtemelen diş teli

taktırmalıyım."

"Takmazsın, değil mi?"

"Diş teli takan bir anne istemiyor musun?"

"Anne."

"Görünmez olanlardan taktırabilirim, plastik sargı gibi görünen ve konuşmanı biraz bozanlardan."

"*Anne.*"

"Takmayacağım. Babana daha geç bir uçağa bineceğimi söyler misin? Taksiyle geleceğim."

"Tamam. Şimdi seni bırakacağım."

Gülüyorum. Silas'ın annesini taklit ediyor. "Dişlerini fırçala. Seni seviyorum." Kabinde kalıp akşamüstü için bir uçak bileti alıyorum.

508 numaralı odanın dışında Marni kızlarını teselli ediyor. "Ona maske takmak zorunda kaldılar ve ondan sonra onunla konuşamadık," diyor.

Yaklaşır ve bana sessizce "Tanrım, berbat görünüyor" der. Öyle mi?

Artık bunu göremiyorum. Yine de başımı sallarım.

Elimi tutuyor. Hayatımda hiç bu kadar çok el tutmamıştım.

"Burada olman çok iyi." Saatine bakar. "Oh, kahretsin. Gitmemiz gerek."

"Veda etmeliyiz," diyor güvercinlerden biri.

"Öyle yapacağız." Kapıyı açar ve ikisi kapıdan kaybolur.

Koridora geri dönüp EJ'in boşalttığı oyuğa oturuyorum. Marni'den mi saklanıyordu? İki hemşire yakınlarda, giriş çıkış yaptıkları istasyonun girişinde sohbet ediyorlar. Kelly adında birinden sessizce bahsediyorlar. Tepsiyi asla almıyor, görüyor ama asla almıyor, çok sinir bozucu. Hareketsiz, uyuşmuş bir şekilde oturuyorum, Marni ve kızlarının birkaç saat sonra benim yapmam gereken şeyi yaptıklarını biliyorum. Marni'nin on beş dakika sonra geleceğini anlamıyorum. Hiç mantıklı değil. Hiçbiri mantıklı değil.

Odaya geri dönüyorum. Yash'ın yüzünde maske var. Oksijen seviyesi 96.

Sam boynunu dürtüyor.

Yash elini bana uzatıyor. "Hisset," diyor, maskeden dolayı sesi biraz boğuk çıkıyor. Boynunu eğip benim de dürtmem için bana uzatıyor.

Parmağım daha önce olduğundan daha fazla batıyor.

Sam'in telefonu titriyor. Ekrana bakıyor. "Yolda." "Şişiriyorum,"

diyor Yash.

"Doktora soralım." "Kim

geliyor?" diyorum.

"Patronu," diyor Sam.

Savcı, kırışıklık olmayan kömür rengi bir takım elbiseyle kapıda belirir. Uzun boylu ve etkileyici biridir. Yash, onun Kongre'ye aday olmayı planladığını söylemiştir. Yash, onun konuşmalarını yazmaktadır. Sandalyeyi boşaltırım ama

oturmuyor. Yash'ın elini sıkıyor, sonra dirseklerini yatak korkuluğuna dayıyor ve "Bu çok kötü" diyor. Seslendirme gibi konuşuyor.

Yash maskesini indirir. "İdeal değil."

"Üzgünüm."

"Daha kötüsünü de gördün. Biliyorum. Nasıl gitti?"

"Dün mü?"

"Evet."

"Elimde oyun hamuru gibisin. Tek bir iyilik değil, iyilik alışkanlığı hakkında söylediğin sözleri çaldım." Sesi büyüleyici.

"Aristoteles'ten biraz ödünç almış olabilirim."

Savcı iki kez başını sallar. Sonra yüzü ikiye ayrılır. Pürüzsüz cilası çatlar. Eğilip yaklaşır ve derin bir fısıltıyla sessizce konuşur. "Bir daha asla senin kadar yetenekli biriyle çalışmayacağım, Yash Thakkar. Kimse sana yaklaşamayacak. Bu benim için bir onur ve ayrıcalıktı."

"Bu ayrıcalık benim için oldu, efendim," diyor Yash. Beklediğimden daha uzun süre el sıkışıyorlar.

Yash'a oksijen seviyesinin çok düşük olduğunu işaret ediyorum.

"Kendinizi toparlayın, meclis üyesi, ve odada çalışmaya devam edin," der Yash ve maskesini ağzına ve burnuna geri çeker.

Savcı yavaşça odanın çevresinde dolaşarak kendini tanıtır ve her ismi tekrarlar. Yash'ın annesine sarılır.

O bana geldiğinde, ona adımı söylerim ve o da, "Tüm kitaplarınız var bende" der.

Yash'a bakıyorum. "Onlara da mı zorla sattın?"

Sisli maskesinin altında bir gülümseme görüyorum.

"Hayranınım. Müzisyenlerle ilgili olanı mı? Bayıldım."

Savcı yoluna devam ediyor. Yash yine boynunu elliyor. Şişmiş. Yıllardır işinden şikayet edip dururken, patronu tarafından son derece saygı duyulduğu ortaya çıkınca ne kadar da tipik.

Maskesini indirir. "Kurbağa gibi mi görünüyorum?" Kafamı sallarım.

"Öyle. Kurbağa gibi görünüyorum."

Sam omzuma dokunur ve onunla birlikte odadan çıkmam için işaret eder. Onu koridorda takip ederim. Durur ve iki oda arasındaki duvara yaslanır.

Jamie bugün doktorla hava cepleri hakkında konuştu.
Bu, subkutan amfizem denen bir şey. PICC hattından mı?

"Aynen öyle." Küçük bir gülümseme.

Seçenekleri tartışıyoruz: Havayı boşaltmak için küçük kesikler yapabilirler veya göğüs tüpü takarak havayı çıkarabilirler. Her iki seçenek de enfeksiyon ve daha fazla rahatsızlık riski taşıyor.

Aynı anda başımızı sallıyoruz.

"Tamam, iyi," diyor Sam. "Ben de öyle düşünmüştüm."

O koridordan tuvalete giderken ben odaya geri dönüyorum. Savcı gitmiş. Yash pencereden dışarı bakıyor. Sandalyeme oturup elini tutuyorum. Bana dönüyor.

"Tartışmayalım, bebeğim," diyor.

"Hayır, yapmayalım." Hemingway'in romanlarındaki karakterler gibi konuşuyorum.

"Silas'ın bir kartpostalla seni affettirmesini düşünüyordum. O bir yazar olmalı."

Tartışmayı bitirmemiş.

"Bunca yıl sana ulaşmaya çalıştım," diyor. "Sen ise beni dışladın. Tek bir yanlış karar yüzünden."

"Hata değildi."

"Ben bir hataydım. Sonun gelmesini istememiştim. Konuşup halledebileceğimizi düşünmüştüm."

"Sen gelmedikten sonra mı? Neden Paris'ten ayrılmadan önce değil?"

"Noel'de aradım, hatırladın mı? O zaman konuşmak istedim ama sen çok kötü bir ruh halindeydin."

"O sonbahar zor geçmişti."

"Hink, bunu tekrar yapmak için yüz şansım olsaydı, her seferinde farklı davranırdım. Seni sevdim. Gerçekten. Sadece biraz panikledim."

"Biliyorum, bu gerçek bir bağlılıktı."

Başını sallar ve maskesini indirir. "Hayır, öyle değildi. Ya da sadece öyle değildi. Yani, sana bağlıydım." Sesi çok daha net, ama kelimeler yavaşça çıkıyor. "Hayatımın başındaydım. Yapmak istediğim çok şey vardı. Ve kendimden bile zar zor sorumluydum." Maskeyle daha fazla oksijen almak için durur. "İkimizi de taşıyabileceğimi bilmiyordum, anlıyor musun? Lütfen bana öyle bakma.

Benden ayrılmak için bir nedenim yoktu.

"Sonuçları mı? Sonuçları konuşalım, Yash. Hamileydim. Delta terminalinde seni beklerken beş aylık hamileydim."

İşte bu yüzden ona hiç söylemedim. Yüzünün yavaş yavaş parçalanması.

Bunu görmek istemedim. Benden uzaklaşıyor.

"Whar mer," diyor ve onu anlayamadığım için sinirleniyor.

Oksijen seviyesi düşmüştü. Maskeyi tekrar ağzına ve burnuna yerleştirdim. "Nefes al," dedim. "Nefes almalısın, bebeğim."

Maskenin üstünde gözleri bir o yana bir bu yana parıldıyor.

Sam geri gelir ve yatağın etrafında diğer taraftaki yerine geçer.

Git buradan, ona söylemek istiyorum. Bizi yalnız bırak.

Yash, bizim anlayamadığımız birkaç ses çıkarır.

Sam'e döner. "Cole'a gelmemesini söyle," der yavaşça ve büyük bir çaba sarf ederek. "Salı gününe kadar dayanamayacağım."

Sam ve ben birbirimize bakıyoruz. Yash gözlerini kapatıyor. Jamie, hayati fonksiyonlarını kontrol etmek için içeri giriyor.

Sam bana soru sormadan odadan çıkıyorum. Alkovene geri dönüp sırtımı her şeye dönerek oturuyorum. Çantamdan telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum. Ana ekran Silas, Jack, Harry ve aile grubu sohbetinden gelen mesajlar ve cevapsız aramalarla doludur. Kalbim hızla çarpmaya başlar.

Jack beyin sapı ameliyatı için tarih almıştır.

Tüm mesajları isteksizce kaydırıyorum. Çarşamba. Önümüzdeki Çarşamba. Pazartesi sabahı ameliyat öncesi testlere başlamak için yarın akşama kadar Houston'da olmamızı istiyorlar. Jack'in mesajları coşkulu, hepsi büyük harflerle yazılmış ve mutlu dans eden emojilerle dolu. Yüzdeler, rakamlar onun için hiçbir anlam ifade etmiyor. Benim aklımda sadece soğuk rakamlar ve riskler var — bilişsel hasar, felç, ölüm — ama onun gördüğü tek şey hayatının geri dönmesi.

Silas'ın takip mesajları lojistikle ilgili. Yarın öğleden sonra üçümüz için Portland'dan bir uçak bileti ve iki kişilik bir oda ayarlamış.

hastaneye bağlı otelde kalıyor ve en sevdiği asistanının bir hafta boyunca tüm derslerini devralmasını ve Harry'nin en iyi arkadaşı Eli'nin ailesiyle kalmasını ayarladı. Sonra Harry, önümüzdeki birkaç gün okulda hiçbir işi olmadığını ve bizimle gelip birikimlerini bunun için kullanmak istediğini yazmış. Silas, Harry'yi de uçağımıza aldığını yazıyor. Jack, Harry'nin de geleceğini daha fazla emoji kullanarak yazıyor. Harry, Jack'in hastalığını yokmuş gibi davranarak bununla başa çıkmaya çalışmış. İlk iki ameliyat Boston'da, yakın bir yerde yapılmış, ama o hastaneye gelmemiş. Şimdi Houston'a geliyor. Onlara cevap yazarken gözyaşlarım akmaya başlıyor. Silas'ı arayıp hepsiyle konuşmak istiyorum, ama çok ağlıyorum ve bu onları korkutur.

"Jordan." Sam benim yanımdaki küçük sandalyeye oturur. "İyi misin?" Telefonu kaldırırım. "Oğlum büyük bir ameliyat için tarih aldı."

"Bu iyi." Yash ona Jack'ten bahsetmiş. "Ne zaman?"

"Çarşamba. Houston'da." Avuç içlerimle yüzümü silerim. "Üzgünüm. Durduramıyorum." Ray Hart'ın sınıfında olmak gibi hissediyorum, tüm o korkunç, dehşet verici şeyler bir anda içimi kaplıyor. "Yash sana söyledi mi?"

"Hayır. Kimseyle konuşmuyor. Ne oldu?"

"Benimle tekrar konuşacağından emin değilim. Umarım seninle konuşur."

O başını sallar. Daha fazla soru sormaması Silas'ı hatırlatır bana. "Bize çorba getireceğim."

On beş dakika sonra domates çorbası, kızarmış peynirli sandviç ve bir fincan çay ile geri gelir. Ağlamayı neredeyse bırakmışımdır.

Yemekler lezzetli. Kendine de kızarmış peynirli sandviç almış. "Seni görmekten gerçekten korkuyordum, Sam."

O da başını sallar. "Ben de biraz endişeliydim. Jordan, çok geç oldu ama özür dilerim. Gerçekten. Kötü davrandım."

"Ben de üzgünüm. Sana karşı dürüst davranmadım. Aslında kimseye karşı dürüst davranmadım."

"Biliyordum. Muhtemelen ikinizden önce biliyordum. Sanırım içimdeki sapkın bir yan, her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek istedi."

Koridorun sonunda Yash'ın annesi Sam'in nerede olduğunu soruyor. O kalkmıyor.

"Hâlâ seni yerde yatarken görebiliyorum," diyor. "O partide. Seni itmek istememiştim."

"Biliyorum."

"Bana bakışını hala görebiliyorum. Oğullarımın üniversiteye gidip öyle davranacaklarını düşündüğümde..." Başını sallar ve sandviç ambalajını küçük bir top haline getirir.

"Hala dindar mısın?" "Hayır.

Yash sana söylemedi mi?"

"Senin hakkında konuşmadık. Senin hayatın hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

O da başını sallayarak bunu kabul eder. "Ivan öldükten sonra bir inanç krizi yaşadım. Varoluşsal. Patlayıcı. Bu kriz evliliğimi mahvetti, ailemden, kardeşlerimden ve çevremden uzaklaştırdı. Yash temelde geriye kalan tek kişiydi, benim yanımda oldu. Beni bu krizden çıkardı. Ivan'ın ölümüyle ilgili kendi acısı ve kendi mücadeleleri vardı, ama beni iki yıl boyunca sırtında taşıdı. Ölmek istedim ama o bana izin vermedi." Bana doğru eğildi. "Hikayenin tamamını bilmiyorum ama seninle tanıştığı andan itibaren senin için her şeyi yapacağını biliyorum."

"Onun orada olmasına gerçekten ihtiyacım olduğu o tek sefer hariç."

"Muhtemelen bana inanmayacaksın, ama o gece kapıma geldiğinde, ona bir hata yaptığını söyledim. Seni ne kadar sevdiğini biliyordum. Çünkü senin için arkadaşlığımızı riske atmıştı. Ama o karmaşık biridir. Şu anda bile onu tam olarak anladığımı söyleyemem. Hayatını yalnız geçirmeyi seçti. Bu ona birdenbire olan bir şey değil."

Yash'ın annesi bizi çağırıyor. Bizi köşede buluyor. "Vardiya zamanı," diyor diyor diyor. Bir biraz parıltı ışık öfke öfkenin Yash tarif ettiği.

Sam ayağa kalkar. Ben kalkmam. "Gelmiyor musun?"

"Yapmasam daha iyi olur bence."

"Tamam. Gitme, olur mu? Uçağın ne zaman kalkıyor?" "Dokuzda."

Saatine bakar. "Yedi buçuğa kadar kal. Onunla ne konuşursan konuş, erken gitme. Ona biraz zaman tanı ve onunla bir kez daha konuş. Veda et. Veda etmek önemlidir."

Yash'ın odasına geri döner. Sanırım bu, Sam'le yaptığımız en uzun konuşmaydı.

Yash'ın annesi, Sam'in oturduğu sandalyenin kenarına oturur. Artık çok zayıf ve kırılgan. Acı, kadınları kuşa dönüştürür, diye düşünüyorum. Hastane koridorunda kuşa dönüşmek istemiyorum.

"Jared akşam yemeği için Venezüella yemeği getirmiş." "Ben az önce sandviç yedim."

"Ben de yiyemiyorum. Hiçbir şey yiyemiyorum."

Yash'tan uzak duruyor. Ya da Yash onu uzak tutuyor. Ne zaman odasına girse, ona sandalyemi teklif ediyorum ama nadiren oturuyor. Birkaç kez oturduğunda, neredeyse hiç konuşmadılar. Bir keresinde elini tuttu ama Yash hemen elini çekti. Kapı eşiğini, koridoru, kız kardeşleri ve Paige'in yanında durmayı tercih ediyor. Yash bir keresinde "Biz aynı türden değiliz" demişti. Ben bir insanım, o ise iki tonluk bir albatros. Benden veremeyeceğim şeyler istiyor, dedi başka bir sefer, onunla yaptığı telefon görüşmesini kapatırken. Sam ona doktorların söylediklerini aktarıyor. Onun söylediklerini tam olarak anladığından emin değilim. Doktoru dinlemeye çalışırken hissedilen o korku sisini çok iyi bilirim.

Mo teyze ona arepa, pirinç, siyah fasulye ve muzla dolu bir tabak getirir. Percy amca aile odasından iki tabakla çıkar, biri Mo teyze içindir. EJ de hemen arkasından gelir. Bize dönük duvara yaslanarak yemek yerler.

Yash'ın annesi çatalını pirinçlerin içine batırır ama ağzına götürmez.

Brent ve Bean koridordan aşağı inerler.

"Sardalya oyunu oynamıyoruz," der Mo Teyze, isteksizce onlara yer açmak için kenara çekilir. "Peggy Lynn?"

Yash'ın annesi başını sallar.

"Alvin'in bu hastanede öldüğünü hatırlıyor musun?" Yash'ın annesi hafifçe homurdanır.

"Birkaç gün önce, kurabiye ve benzeri şeylerle dolu kocaman bir tepsi getirdiklerini hatırlıyor musun? O tepsi nerede? Bütün bu insanlar için öyle bir tepsiye ihtiyacımız var."

Yash'ın annesi cevap vermeden kalkıp gider ve Mo Teyze dikkatini bana çevirir. "Çok uzun süre bekledi, değil mi? Bu kadar zeki biri için çok aptal olabiliyor, değil mi?"

"Bir keresinde onu bir kızla tanıştırmıştım," diyor Bean. "Bir daha asla. Ertesi gün beni arayıp 'Jordan da kim lan?' dedi."

EJ duvardan ayrılır ve benim köşemde üzerime eğilir. "İkinizin arasında ne *oldu*? O adamı terk etmen için hiçbir neden düşünemiyorum. Altın gibi bir kalbi var. Son derece sadık."

Mo teyze boş koltuğa oturur. "Yashie'yi anlamak kolay değildi, değil mi?" Sesini alçaltır. "Bence Percy ile geçirdiği onca zaman onu mahvetti."

"Babası onun CIA ajanı olduğundan şüpheleniyordu," diyor Paige. "Sence CIA ajanı mıydı?"

"Her Noel'de bana senin bir kitabını veriyor," diyor Bev teyze arkamdan. "Her yıl. Çok *fazla kitap* yazmışsın."

"Sadece dört tane."

"Daha da fazlası. Her yıl bir tane alıyorum."

"Kitap işi mi? Ölmekte olan bir pazar hakkında konuşalım," diyor Brent. "Umarım ekran işine geçiyorsundur. Şimdi, akış - bu bizim boktan bir kar potansiyeli dediğimiz şey. *Blood Force'u* gördün mü? O diziden daha iyi bir kitap yok. *Görsellerin* eksikliği seni engelliyor. Ekranla rekabet edemezsin. Üzgünüm ama ne kadar uğraşırsan uğraş, sikin her zaman yumuşak kalacak. Birkaç kitabını okudum. En azından başladım. Diyaloglarda iyisin. Bunu *takip* etmelisin. Tanrıya şükür Yash kitap yazmaya hiç kalkışmadı. Onun bunu yapmak istediğini biliyorsun, değil mi? Bu onu mutlu etmezdi. Onu olduğundan daha da münzevi yapardı."

İzninle, Yash'ın yanına geri dönüyorum.

Arlo onunla yalnız, yatağının ayak ucundaki sandalyede oturuyor. Gitar çalıyor. Yash'ın, ben lisansüstü okurken ve Ivan öldükten sonra tekrar konuşmaya başladığımızda bana yaptığı kasetten bildiğim bir şarkıyı söylüyor. Muhteşem, hüzünlü şarkıların olduğu bir kasetti ve yıllarca sakladım. Silas ve ben çıkarken onun arabasında dinlerdik. Bu, kasetteki en iyi şarkıydı. Her zaman bu şarkıya gelmek için hızlıca ileri sarardık.

Sandalyeye oturuyorum. Yash'ın maskesi sıkı bir şekilde takılı ve gözleri kapalı. Elini tutuyorum ama tepki vermiyor.

"Ona bir sürü ilaç verdiler," diyor Arlo parmaklarıyla gitarını çalarken. "Sinirleri gerginleşmişti."

Elini sıkıca sıkıyorum. Uyanmasını istiyorum. Ama o derin bir kimyasal uykuda.

Saat 7:43.

"Sam nerede?"

"Çocuklarıyla telefonda."

Yash'ın elini öpüp bırakıyorum. Bavulumu alıp Arlo'ya iyi geceler diledikten sonra dışarı çıkıyorum.

Hyatt'ta bana önceki geceden tamamen farklı bir oda veriyorlar. Yatağa yığıldım. Telefonum yeni mesajlarla dolup taşıyor. Harry, turuncu uyku tulumunun nerede olduğunu bilmek istiyor, o ve Eli bu gece çadırda uyuyacaklarmış. Jack, Silas'ın telefonunu ele geçirmiş ve Silas'a Jack'in gününün nasıl geçtiğini soran önceki bir mesaja yanıt olarak şöyle yazmış: *Jack iyi. Jack'in kendi telefonu olsaydı, ona doğrudan sorabilir ve daha fazla ayrıntı öğrenebilirdin.*

Telefon titriyor. Harry arıyor.

"Dolapta ya da garajda yok," diyor. "Arabanın
bagajını denedin mi?"

"Arabada mı?"

"Kışın orada tutuyorum. Otoyolda ani bir kar fırtınası olması ihtimaline karşı."

"Sen çok garipsin. Seni babama aktarıyorum."

"Arabada sadece bir kişi mi var?" diyor Silas. "Ya geri kalanımız?"

"Siz de benimle olsaydınız sorun olmazdı. Bir plan yapardık. Yalnız olsaydım hemen uyku tulumuna girerdim."

"Havaalanında mısın?" diyor Silas. Ben hiç duraksamadan, "Havaalanında değilsin" diyor.

"Seninle Houston'da buluşmam gerekecek."

"Sana buradan bizimle birlikte bir uçak bileti
aldım."

"Biliyorum. Değiştirmem gerek."

"Tüm parçaları bir araya getirmek için çabalıyorum. Sonunda Lorraine'i köpekleri alması için ikna ettim."

"Üzgünüm."

"Uçaklar kolay değil." Jack'i kastediyor.

"Biliyorum."

"Baskı." "Ona

söyledim."

"Ne söyledin?" Hala Jack'i

kastediyor. "Yash'e söyledim."

"Aferin sana." Silas'ın bu alaycı sözleri çok acımasız.

"Bu kavgayı, etrafımızda bir sürü insan varken odada yaptık. Ona söyledim ama benimle konuşmadı ve ben geri dönmek zorundayım. Böyle bırakamam."

O sessiz kalır.

"Yarın Houston'da buluşuruz. Söz veriyorum, orada olacağım." "Bu Yash ile mi ilgili? Yoksa Jack ile mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen onun dayanağısın. Seni hiç korkmuş görmedi. Sana bakıp 'Ben iyi olacağım' diye düşünüyor." Nefes alır. "Şimdi onun yanında dağılmamalısın."

"Buldum!" diyor Harry. Telefonu geri alıyor. "Seni seviyorum anne." Telefonu kapatıyor.

Silas beni geri aramıyor.

Pazar

508 numaralı odanın çatlağından mavi bir ışık şeridi sızıyor. Kapıyı hafifçe iterek açıyorum. İkisi de uyuyor. Sam, yan yatakta kıvrılmış, iki yumruğunu çenesinin altına koymuş, keskin ve soluk bir ayak bileği yatağın dışına çıkmış. Yash ise, eskiden kitap okurken uykuya daldığı gibi başını bir yana eğmiş, hastane önlüğü iki omzundan da kaymış, çıplak göğsüne bantlanmış kablolar var.

Ah, aşkım. Eski aşkım.

Nefesi daha hızlı, daha sığ. Nefes almak için çok çaba sarf ediyor.

Sandalyeye oturup, yatağın kenarından elini tutuyorum.

Gözlerini açıp beni görünce hafifçe inliyor. "Gittiğinden korktum," diyor, maskesi yüzünden sesi boğuk çıkıyor.

Kafamı sallıyorum. "Bunu yapamazdım."

Nefes alışı, çok kısa, çok zorlu, ikimizi de rahatsız ediyor.

Sam hafifçe horluyor.

"Jack?" diyor.

Sam ona söylemiş olmalı.

"Çarşamba."

"Eve gitmelisin."

"Bu akşam orada onlarla buluşacağım."

"Şu anda onlarla birlikte olmalısın."

"Biraz daha burada kalmak istiyorum." "O

zaman söyle bana," diyor Yash. "Lütfen."

Başımı sallıyorum. "Önce, izin ver..." Aramızdaki yatak korkuluğunu inceliyorum. Küçük düğmeyi bulup basıyorum. Kolayca aşağı kayıyor. O da iki elimi tutuyor. Artık çok daha yakınız.

"Bana her şeyi anlat."

Ona anlatıyorum. Ekim ayı başına kadar bilmediğimi, mektup yazmaya çalıştığımı ama yazmaya başladığım her mektubu yırttığımı, babasının evinden ve işyerinden onu aradığımı ama onun beni hiç aramadığını anlatıyorum. Beş haftalık, sonra altı haftalık, sonra yedi haftalık olduğumu anlatıyorum. Fransızlar için sınır on haftaydı. Onunla konuşmadan hiçbir şey yapmak istemedim, ona söylüyorum, ama onunla konuşmaktan korkuyordum. Bunun onun anne babasına da olduğunu biliyordum. Bir keresinde, yasalar farklı olsaydı, o...

doğmazdı. Onun nasıl hissedeceğini bilmiyordum. Onu çok seviyordum, ona söylüyorum, doğru düzgün düşünemiyordum. Sadece kendim için düşünemiyordum. 'Bu kararı birlikte vermemiz gerektiğini hissediyordum ama sana ulaşamadım. Aralık ayında konuştuğumuzda artık bir anlamı kalmamıştı. Bir hafta sonra New York'ta olacaktık. Yüz yüze konuşarak bir çözüm bulabileceğimizi düşündüm."

Başı ileri geri sallanıyor. Nefesi çok zayıf. "Yash."

"Devam et. Lütfen devam et."

Carson'dan sonra, ona Phoenix'teki annemin yanına gittiğimi söylüyorum. O zamana kadar ne yapmak istediğimi netleştirmiştim. Annemin bana nasıl baktığını, bunun aramızdaki bazı şeyleri nasıl iyileştirdiğini anlatıyorum. Ajansı ve ilk tercih ettiğim çiftin fotoğrafını anlatıyorum. "Bana bizim eski halimizi hatırlattılar. Birbirlerini gerçekten seviyor, birbirlerini eğlendiriyor gibi görünüyorlardı."

"Bebeği doğurdun

mu?" "Evet."

Parmaklarımı sıkıca sıkıyor. Hâlâ çok güçlü. "Bir kız," diyorum.

Maskenin üstünde alnı kırışır. "Bir kız mı?" "Evet."

Bir süre başka bir şey söyleyemiyor.

"Nerede?"

Kafamı sallıyorum. "Bilmiyorum. Bana söylemediler. Ama o fotoğrafı her düşündüğümde, onun iyi olduğunu biliyorum. Onlar iyi insanlardı. Biliyorum."

"Adı ne?"

"Ne isim verdiklerini bilmiyorum. Ben ona Daisy diyorum."

O başını sallar ve maskesinin kenarından gözyaşları akar.

Korkuluk olmadan çok güzel. Birbirimize çok yakınız, yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzakta. Başımı omzuna yaslıyorum. "Onunla bir saat geçirdim. Ona biberon vermeme izin verdiler. Emzirmeme izin vermediler. Bunun ikimiz için de daha zor olacağını söylediler. O biberonu sanki ne yapacağını çok iyi biliyormuş gibi aldı. Oğullarım öyle değildi. Anlamadan önce bir süre debelendiler." Onun bir nefes verdiğini, güldüğünü ya da hafifçe hıçkırdığını hissediyorum. "Sonra bir hemşire

gelip onu aldı. Ajansa bilgileri ona verme izni veren bir kutuyu işaretledim. Ne zaman taşınsam, onları arayıp yeni adresimi veriyorum. Ya sorarsa diye.

"Sormadı mı?"

"Henüz sormadı."

"Yirmi yedi yaşında."

Başımı salladım.

"Sorduğunda ona benden bahseder misin? Onu sevdiğimi söyler misin?"

"Söyleyeceğim. Tabii ki söyleyeceğim."

"Ona söyle..." diyor. Gerisini anlayamıyorum. Ağlıyor. Tekrar dener. "Ona her zaman onu desteklediğimi söyle."

Bir süre ikimiz de konuşamıyoruz. Gözyaşlarımız onun köprücük kemiğine akıyor. Tek ses, sis düdüğü gibi horlayan Sam'in sesi.

"Bütün bunları tek başına yaptın." "Yalnız değildim."

"Ben olmadan."

Monitöre bakıyorum. 87. Maske takmış olmama rağmen. Litre akışını artırmak zorunda kalacaklar.

"Sence..." Nefes almak için durur.

"Konuşma, Hink. Nefesini sakla." "Ne için?"

Cevap vermiyorum.

"Sence evlenmeli miydim?" Yüzümü inceliyor. "Daha mutlu olur muydum?"

"Bilmiyorum."

"Bunda iyi olacağımı sanmıyorum. Belki dörtte birinde. Geri kalan zamanda yalnız kalmak isterdim."

Bunun ne kadar doğru olduğunu görebiliyorum. Beni ne kadar mutsuz edeceğini. "Ama seni her zaman sevdim," diyor. "Her zaman, her zaman."

Hemşire Kelly içeri girer. Sam'in yatağının etrafında dolaşırken onun horlamasına gülümser. Kafamı kaldırıp Yash'ın sol elini bırakırım, böylece hemşire damar yolundaki tüpü çıkarıp yenisiyle değiştirebilir.

Hemşire odadan çıkınca başımı tekrar Sam'in omzuna yasladım. "Sence onu görebilecek miyim? Onu koruyabilecek miyim?" "Sanırım," dedim. "Bir şekilde."

"Sence daha iyi olur mu?"

"Hayattan daha mı iyi?"

O başını sallar.

"Evet," derim, sanki hayatın dışında bir şey hayal etmek mümkünmüş gibi. "Bir çocuğumuz var," der.

"Üzgünüm.

" "Ne için?"

"Sana söylemediğim için."

Başını salladığını hissediyorum. "Bana söyledin. Bildiğim için çok mutluyum." Bir süre sessiz kalıyoruz.

Sanırım uykuya daldı, sonra "Ölüm hakkında ne düşünüyorsun?" diyor.

"Ölüm mü?" diye geciktiriyorum.

"Kişisel bir teorin var mı?"

"Çok iyimser olduğunu düşüneceksin."

"Şüphesiz."

"Hayatın boyunca her şeyi okudun. Bana sen söylemelisin."

"Söyle."

"Şey, bence hepimiz biriz. Aynı bilinç ya da farkındalık ya da ne derseniz deyin. Evren şu anda genişliyor ama yakında, birkaç milyar yıl sonra, Büyük Patlama öncesindeki haline geri dönmeye başlayacağız. Gittikçe küçüleceğiz ve bir an için minicik bir nokta haline geleceğiz. Ondan sonra ise hiçbir şey olmayacağız, kara deliğin içinde hiç var olmayacağız. Sonra başka bir patlama olacak ve geri döneceğiz."

"Sürpriz!" diyor zayıf bir sesle.

"Bence birliği arzuluyoruz çünkü bunu daha önce hissettik ve tekrar hissetmek istiyoruz. Bu bizim doğal halimiz."

"Sonsuzluk kavramı biraz ürkütücü," diyor.

"Sadece zamanı bizim deneyimlediğimiz gibi varsa. Ki öyle olmadığını biliyoruz. Zaman olmadan sonsuzluk etkisini yitirir."

"Bu doğru."

Onun benim teorilerime karşı çıkmasını bekliyorum. Bunun yerine şöyle diyor: "Milyarlarca yıl boyunca tek bir bilinçle yaşamayı sevecek miyim, bilmiyorum."

"Alışabilirsin."

"Olabilir. Ve benim bir kızım var." Sesi kırılır ve ellerimi sıkıca sıkar. "Bu, bir şekilde işleri kolaylaştırıyor, Hink."

Biraz daha ağlıyoruz ve ellerinin yavaşça gevşediğini hissediyorum. Uykuya dalıyor.

Sam yanına döner. İki ayağı da artık yatağın dışına çıkmıştır.

Açık gözleri beni irkiltir. Sırıtarak,

"Uyuyakalmışım," der.

"Öyle."

"Horladım mı?"

"Biraz."

"Üzgünüm. Kötü bir şey olduğunu biliyorum.

O uyanık mıydı?" "Bir süreliğine."

"Sesi daha kötü

geliyor." "Öyle."

Giysileri köşedeki sandalyede duruyor ve o onlara ulaşamıyor.

"Kahveyi ben getiririm" diyorum ona.

Bodruma inip sıraya giriyorum. Bu saatte sadece hastane personeli var. İkili veya daha büyük gruplar halinde bekliyorlar. Bu kadar önemli bir işi yapan bu insanların sohbetleri içimi rahatlatıyor.

Birkaç yıl önce, zaman üzerine bir kitap yazmış bir filozofla bir paneldeydim. O, iki baskın teori olduğunu söyledi: ebedicilik ve şimdicilik. Ebedicilik, var olan, olmuş ve olacak her şeyin şu anda ve sonsuza kadar, hepsi birden var olduğu inancıdır. Şimdicilik ise, sadece şimdiki zamanda var olanın var olduğu inancıdır. Ne önce ne sonra. İstisna yok. Sahneden inerken ona hangisine inandığını sordum ve bana her ikisi için de güçlü argümanlar sunabileceğini, ancak son zamanlarda şimdiciliğe daha yakın olduğunu söyledi.

Neden şimdiki zamana yöneldiğini, neden sadece şimdiki anı seçtiğini anlamıyordum — ne geçmişi, ne geleceği — sonsuza kadar her şeye aynı anda sahip olabilecekken. Ama burada, sıra beklerken, tüm bu iyi insanlar başkalarının iyileşmesi için çalışırken, bu anı yaşamak ve başka hiçbir şey yaşamamak bana iyi geliyor. Geniş, açık, güzel geliyor. Sadece şu anda, burada olan. Mutluyum. Ona söyledim.

Beşik gitmiş. Sam giyinmiş ve yerine dönmüş. Yash'ın gözleri açık ama o ve Sam konuşmuyorlar. Sam'e bir kahve ve bir simit veriyorum ve Yash'ın kahvesini tepsisine koyuyorum. İçmeyeceğini biliyorum. Maskesini o kadar uzun süre çıkaramaz.

Yash elime uzanıyor. Anlayamadığım bir şey söylüyor. Tekrar söylüyor ama sesler kelimelere dönüşmüyor. Anlamadığımı anlıyor ama tekrar denemiyor.

"Daha fazla oksijene ihtiyacı var," diyorum. "Altmışdayız," diyor Sam.

Ona bakıyorum. Dakikada altmış litre. Bundan daha fazla olamaz.

Tanımadığımız bir hemşire içeri girer. Işıkları açar ve perdeleri kaldırır. "Neden hepiniz karanlıkta kalıyorsunuz? Kalkın ve güne başlayın. Bu sabah nasılsınız genç adam?"

Yash ona başparmağını kaldırır.

Sam onun önünden çekilir. Hemşire sürekli konuşur. Yash'ı daha yukarı kaldırır ve yatak yaralarını önlemek için destekleri bir taraftan diğer tarafa kaydırır. Yash onu izler ve sorularını sorduğunda başını sallar, odadan çıkarken gözleriyle onu takip eder.

"Kanepe almadım," der net bir şekilde.

"Evet, aldın," der Sam. "Kırmızı olanı."

Yash başını sallar.

Birkaç dakika sonra, sanki ölüm hırıltısını taklit ediyormuş gibi, boğazının derinliklerinden uzun ve korkunç bir ses çıkarır.

Bu ses onu da bizim kadar şaşırtır. Yüzlerimizi görünce gülümser. "Hâlâ hayattayım," der.

Sam'e bir işaret yapar ve Sam yatağı biraz indirir. Yash gözlerini kapatır. İlk tanıdığım çocuğu görürüm. Sarı yatak örtüsünün altındaki ikiz yatakta sırt üstü uyuyan çocuğu görürüm.

Bir buçuk saat sonra aile gelir. Yash uyanmamıştır. Nefesi hala çok zayıftır, ama eskisi kadar hızlı değildir. Önce kadınlar, sonra erkekler yavaş yavaş durumu kavrarlar. Sam, Yash'ın annesini koridora çıkarır.

Bir süre sonra kapıda bir doktor belirir. Sam ve benimle koridorda konuşur. Yash'ın henüz bilinçsiz hale gelmemişse, yakında geleceğini ve bunun bir veya iki gün ya da daha fazla sürebileceğini söyler. Onun DNR'sini elinde tutmaktadır. Sam benden daha iyi takip eder. Ben başımı sallar ve ayakta kalmaya çalışırım.

Odaya geri döneriz ve Sam her şeyi Yash'ın annesine ve teyzelerine açıklar.

Jamie bir süre sonra gelir ve Foley kateter hariç tüm hatları çıkarır. Oksijen maskesini ve kanülü çıkarır ve bir bezle nazikçe yüzünü siler.

"Onun güzel yüzü," diyor Yash'ın annesi.

Çok güzel. Çok güzel. Ona bunu hiç söyledim mi? Maske yüzünden yanaklarında koyu kırmızı izler var.

Maske olmadan korkunç bir değişiklik olacağına kendimi hazırlıyorum, ama nefes alışı aynı.

Bir hademe, tek tek paketlenmiş atıştırmalıklar, patlamış mısır, kurabiye ve cips içeren bir tepsi ile içeri giriyor.

"Tepsi," diyor Mo Teyze.

Tuvaletten dönüp yerime oturuyorum. Oda neredeyse boş, sadece Percy amca telefonuyla meşgul. Yash'ın elini tutuyorum. Ama bu sefer elimde onun eli değil. Annemin eli. Başka bir şekilde ifade edemem. Annemin eli. Tutduğum elin Yash'ın eli olduğunu görebiliyorum, ama hissettiğim şey annemin tombul parmakları, annemin küçük, dolgun avuç içi, küçük bir kızken elinde hissettiğim tam olarak o his. Bu harika bir his.

Sam, Yash'ın ofisinden Jane adında bir kadınla birlikte içeri girer ve ben annemi bırakıp Jane'e yerimi vermek zorunda kalırım. Percy amcanın yanındaki sandalyede, tepsiden bir paket Lorna Doones yerim. Hayatımda daha önce hiç bu kadar mistik bir şey yaşamamıştım. Ama bu odada bir iki dakika boyunca, bir tür kanal açıldı ve annem elini bana uzatabildi.

Yash'ın ofisinden gelen Jane, Yash'ın koluna hafifçe vurur ve yüzünü defalarca siler. Ona çok sessizce bir şey söyler, sonra kalkar ve çıkar. Ben koltuğuma geri dönerim. Annem gitmiştir. El yine tamamen

Yash'ın eline dönüştü. Elini dokunduğumda dönmedi. Jane'den bahsetmedi. Onun hikayesini asla öğrenemeyeceğim.

Telefonum saatin 6:10 olduğunu gösteriyor. Gitmem gerek. Houston'a gitmem gerek. Teyzelerimi ve amcalarımı kucaklıyorum. Paige ve Peggy Lynn. Jared ince vücudunu bir söğüt gibi bana doğru eğiyor. Kalın saçları küpeme hafifçe takılıyor. Ona şans diliyorum.

Sam'in yanına gidiyorum ve uzun süre sessizce sarılırız.

Geri dönüp sana eğiliyorum, aşkım. Avucumla horoz ibini okşuyorum. "Hayatım boyunca seni sevdim," diye fısıldıyorum. "Bir sonraki patlamadan sonra görüşürüz."

Bavulumu köşeden çekiyorum. Bir kez arkama bakıyorum. Sam senin iki elini tutuyor.

Asansöre doğru yavaşça yürüyorum, sanki ben de bir hasta olmuşum gibi, Hans Castorp'un sanatoryumda hastalanması gibi.

Yeşil düğmeye basıyorum ve gümüş rengi kapı açılana kadar bekliyorum.

Hastaneden uzaklaşıp havaalanına geldiğimde kendimi daha iyi hissedeceğimi sanmıştım, ama durum daha da kötü. Burası gürültülü ve kalabalık ve burada Yash'ın ölüm döşeğinde olduğunu bilen kimse yok.

Kioskta tuşlara basıyorum, biniş kartımı alıyorum ve sendeleyerek güvenlik kontrolüne doğru ilerliyorum. Ayakkabılarımı çıkarıyorum, vücut tarayıcısında kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. Tuvalette kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bavulumu kabine sığdırmak uzun zamanımı alıyor. Gece oldu ve bugün yemek yediğimi hatırlamıyorum. Ellerimi yıkarken aynaya bakmıyorum.

Merkez koridoru çok kalabalık. Uçuş kartımı kaybettim bile. Kapıyı bilmiyorum. Kalkış ekranını bulmam lazım. Seni bir daha asla göremeyeceğim. Nereye gideceksin? Ne olacaksın? Aeneas'ın Elysium Çayırları'nda ölen babasını aramaya gittiğini ve onu bulduğunda ona dokunmaya, onu kucaklamaya çalışırken ağladığını düşünüyorum. Üç kez dener ve başarısız olur. Babası, kollarında hafif bir esinti gibidir.

Uçakların ve pistlerin karanlıkta aydınlatılmış pencerelerine doğru yöneliyorum ve bir bankta oturuyorum. Küçük kırmızı takımımızı düşünüyorum. Paris'teki minik yatağı düşünüyorum. Romantikler orgazmı "la petite mort" olarak adlandırırlardı, demiştin bana. Küçük ölüm, sen çekildiğinde ve penisin kemiksiz, tatlı ve savunmasız küçük bir hayvan gibi olduğunda şaka yapardık. Şimdi büyük ölümle karşı karşıyasın. Penisini hatırladığımı bilecek misin? Daisy'ye göz kulak olacak mısın?

Chipotle'da sırada bekliyorum. Burritomu yarısına kadar yedikten sonra, kalkış ekranına bakmadığımı fark ediyorum. Yemek alanının karşısında bir tane görüyorum. Yemeğimi bırakıp oraya gidiyorum. Uçağım kırk beş dakika sonra kalkacak. A92. Masadaki burritoma geri dönüyorum ve burrito, alüminyum folyo sedye üzerinde yarısı yenmiş bir ceset gibi görünüyor. Onu orada bırakıp yavaşça uzaklaşıyorum. Kapı işaretlerini takip ediyorum. İnsanlar her iki yönde de çok hızlı hareket ediyorlar. Bana baktıklarını ve hemen başka yere baktıklarını hissedebiliyorum. Yüzümün boşluğunu hissedebiliyorum. Houston'a ölüm getirmek istemiyorum.

Uçağın arka tarafında orta koltukta oturuyorum. Pencerenin yanında genç bir kadın roman okuyor. Koridordaki koltukta, geniş omuzlu bir adam telefonuyla meşgul, patlamadan önce domates gibi görünen şeyleri aceleyle birbirine bağlamaya çalışıyor. İkisi de kol dayama yerini bana bırakmamış. Uçak kapıdan uzaklaşmaya başladığında içimde kötü bir his uyandırıyor. Ölüm yakın hissediyorum. Ölümü uçağa ben getirdim. Cebimde Jack'in taşını buluyorum ve sıkıca tutuyorum. Eskiden, kalkıştan önce yanımdaki koltukta oturan biriyle konuşmazsam uçağın düşeceğine dair bir batıl inancım vardı. Bu alışkanlığımdan uzun zaman önce kurtuldum, ama bu gece bu, almam gereken bir güvenlik önlemi gibi geliyor.

"Eve mi gidiyorsunuz?" diye okuma yapan kadına soruyorum. Kadın yavaşça başını kaldırıp sinirli bir şekilde bana bakıyor.

"Tatile."

"Nereye?" Bir okuyucu olarak onu anlıyorum. Keşke kendimi durdurabilsem. Keşke bunun uçaktaki herkesin güvenliği için olduğunu anlasa.

"Meksiko."

"Oh, harika."

Kitabına geri dönüyor — bu açıdan ne olduğunu göremiyorum — ve benden kesin bir şekilde uzaklaşıyor.

Kalkış uykulandırıcı bir etkiye sahiptir. Bununla mücadele etmeliyim. Ortadaki koltukta uyumak istemiyorum. Kafam hiçbir uyarı olmadan öne doğru düşme eğilimindedir. Ama çok yorgunum. Uçak yerden uzaklaştıkça vücudum daha da ağırlaşıyor. Uyuşturulmuş gibi hissediyorum ve kaçmak için çaresizim. Her şeyi unutmak ve bilinçsiz hale gelmek istiyorum. Ama rüya görmek istemiyorum. Annem öldüğünde de böyle hissettiğimi hatırlıyorum. Onu rüyamda görmekten, onu canlı görmekten ve onu tekrar kaybetmekten korkuyordum. Ve uzun bir süre onu rüyamda görmedim. Gözlerimi kapatmamak için kendimi tutamıyorum. Uçak düz uçuşa geçtiğinde ve başım öne düşmesin diye koltuğumu yatırabildiğimde, daha uzun, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Kaptanın, uçuş görevlilerine iniş için hazırlanmalarını söylediği sesiyle uyanıyorum.

Jet köprüsünde valizimi almak için sırada bekliyorum. Açık kapıdan sıcak ve nemli hava pistine doğru akıyor. Valizimi aldıktan sonra, sarı spor ayakkabılı bir adamı takip ederek terminale giriyorum.

Klima sıcak havayı ortadan kaldırmış. Yer ulaşımına giden işaretleri takip ediyorum. Havaalanlarından nefret ediyorum. Hastanelerden nefret ediyorum.

Üzerinde "BU NOKTADAN ÖTESİNE GİRİLMEZ" yazan çift cam kapıya geliyorum. İçeri giriyorum. Telefonum titriyor. Sam'den bir mesaj geliyor.

Yash ölmüş.

Yürümeye devam ediyorum. İleride bir yürüyen merdiven var. Normal yürüyen merdivenlerden çok daha hızlı hareket ediyor gibi görünüyor. Valizimle birlikte en üstte duruyorum. Ayaklarımın altındaki plakadan bir metal basamak, sonra bir tane daha ve bir tane daha fırlıyor. Her biri arkadakinden çok hızlı bir şekilde ayrılıyor ve aşağı düşüyor. O gitmeden bir adım atamıyorum. Valizimle birlikte bu çok fazla, ikimizin de bu küçük oluklu metal adacıklardan birine güvenli bir şekilde ulaşması imkansız. Bu valizle birlikte yaptığımız seyahatleri, birlikte indiğimiz birçok yürüyen merdiveni düşününce bunun garip olduğunu biliyorum. Gümüş basamaklar görünmeye, ayrılmaya ve biz olmadan aşağı inmeye devam ediyor. Hareket edemiyorum. Yapamıyorum. Hiçbirini yapamıyorum.

Kenara çekilip insanların geçip aşağı inmesini izliyorum, bazılarının çantaları benimkinden çok daha büyük ve ağır. Otele gitmem gerekiyor. Ailemin yanına gitmem gerekiyor. Neredeyse gece yarısı oldu. Tekrar deniyorum. Adım atıyorum. Başarıyoruz, valizim ve ben. İyiyiz. Siyah lastik tırabzana tutunuyorum. Aşağı iniyoruz. Başka bir kara ulaşım işareti arıyorum ve Silas'ı görüyorum.

Silas, yürüyen merdivenin altında duruyor. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Ona havayolu şirketini veya saati söylemedim. Çocukları otele bırakıp benim için geri mi geldi? Bilmiyorum, ama burada ve ben merdivenden inip ona doğru düşüyorum. Arkamdan gelen insanları önümüzden çekmek zorunda kalıyor. O büyük kışlık paltosunu giymiş, ben ise kollarında ve içimde biriken her şey yükselmeye başlıyor. Sertçe, büyük nefesler ve inlemelerle, sonra uzun, sessiz hıçkırıklarla. Beni sıkıca sarıyor ve uzun süre merdivenin yanında kalıyoruz.

Taksinin arkasında ve otelin asansöründe beni kucaklar. Cebinden anahtar kartını çıkarır, kapı açılır ve sessizce içeri gireriz. Oda zifiri karanlıktır. Oğullarımı hemen hissedebilirim, uyku kokularını ve nefeslerini. Silas elimi tutar ve beni içeri götürür. Yatakta iki siluet seçebiliyorum.

Pencere. Yan yatmışlar, birbirlerine bakıyorlar, ağızları açık, sanki konuşurken uykuya dalmışlar gibi. Silas'ı kollarımın arasına alıyorum ve yatak başında duruyoruz. Üçüne olan sevgimden göğsüm acıyor.

Eğilip Jack'in kalın saçlarını okşuyorum. Kafasını tekrar tıraş edecekler ve tüm yara izlerini göreceğiz. Sonra kafatasını bir kez daha kesecekler. Bu değerli çocuğun çocukluğunun yarısı, kafasının derisine kazınmış durumda.

O iyi olacak. Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum, benden mi, Silas'tan mı, Yash'tan mı yoksa annemden mi. Sadece aklıma geliyor. Ve bu gerçek bir olasılık gibi geliyor.

Silas ve ben diğer yatağa geçiyoruz. Ona olabildiğince yakın, tüm vücudumla ona yaslanarak yatıyorum. Biraz daha ağlıyorum, o beni kucaklıyor ve Yash'ın nerede olduğunu ya da güneş doğduğunda ve hafta başladığında ne olacağını bilmiyorum. Belki de filozofun söylediği doğrudur, geçmiş ve gelecek diye bir şey yoktur, sahip olduğumuz tek an şu andır, şu an ve bu an ve bu...

"Casey," diyor Silas yarı uykulu bir şekilde kulağıma, beni kendine çekerek, aklımdan geçenleri okuyarak. "Sen buradasın."

Praise for

WRITERS & LOVERS

"Wonderful, witty, heartfelt." —*WASHINGTON POST*

"Delightful . . . An unmistakable broadside against fiction's love affair with macho strivers . . . The emotional force of *Writers & Lovers* is considerable." —*NEW YORK TIMES BOOK REVIEW*

"King is brilliant." —*ELLE*

EUPHORIA

"Taut, witty, fiercely intelligent . . . a love triangle in extremis . . . The steam the book emits is as much intellectual as erotic." —*NEW YORK TIMES BOOK REVIEW* (cover review)

"Atmospheric and sensual . . .
[a] stimulating tour de force." —*NPR*

"King's prose sparkles . . . The upriver experiences of her characters feel thoroughly authentic—fascinating, uncomfortable, always dangerous, sometimes even euphoric." —*MINNEAPOLIS STAR TRIBUNE*

FATHER OF THE RAIN

"Spellbinding . . . You won't be able to stop reading this book, but when you do finally finish the last delicious page and look up, you will see families in a clearer and more forgiving way." —*VANITY FAIR*

"A big, powerful punch of a novel, a gripping epic about a father and daughter that plumbs the dark side of a family riven by addiction and mental illness." —*ENTERTAINMENT WEEKLY*

"Sensitive and perceptive . . . King gives us the messy complexities of family without tidying them up or providing neat morals." —*CHICAGO TRIBUNE*

İçindekiler

Aşık Kalp Lily
King'in diğer
eserleri de Varlık
Yayınları
Telif Hakkı
Adanma I
II
III
Arka Kapak

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️